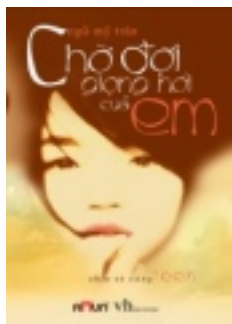

Chờ Đợi Giọng Nói Của Em

Contents

Chờ Đợi Giọng Nói Của Em	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02 - 03	4
3. Chương 04 - 05	7
4. Chương 06 - 07	11
5. Chương 08 - 09	15
6. Chương 10 - 11	19
7. Chương 12 - 13	22
8. Chương 14 - 15	26
9. Chương 16 - 17	30
10. Chương 18 - 19	34
11. Chương 20	37
12. Chương 21 - 22	40
13. Chương 23 - 24	44
14. Chương 25 - 26	47
15. Chương 27 - 28	51
16. Chương 29 - 30	54
17. Chương 31 - 32	58
18. Chương 33 - 34	62
19. Chương 35 - 36	65
20. Chương 37 - 38	68
21. Chương 39 - 40	70
22. Chương 41 - 42	74
23. Chương 43 - 44	77
24. Chương 45 - 46	81
25. Chương 47 - 48 (hết)	84

Chờ Đợi Giọng Nói Của Em

Giới thiệu

Chờ đợi giọng nói của em là những dòng tâm tình chất chứa những hồn nhiên, trong sáng của tuổi trẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-doi-giong-noi-cua-em>

1. Chương 01

KÝ ỨC CỦA MỘT CÔNG CHÚA

Vĩ Vân, nữ, mười sáu tuổi, học sinh cấp ba.

Tôi - một đứa con gái sống trong một thành phố hạng trung, giờ đây hoàn toàn thích hợp với cái biệt danh “công chúa mắc nạn”.

Hơn chục năm về trước, bố tôi thực sự bước chân vào giới quan chức nhà nước. Ông là một người giỏi giang và năng động, từ một Bí thư đoàn bình thường, dần dần trở thành một “quan phụ mẫu” có uy quyền nhất thành phố. Mặc dù công việc của ông vô cùng bận rộn, ông không có cả thời gian để hỏi han tình hình học tập của tôi, nhưng tôi vẫn luôn yêu quý và tự hào về ông. Ông cũng rất cưng chiều tôi, chỉ cần tôi lên tiếng thì bất cứ yêu cầu nào, kể cả là bất hợp lý đến mấy, ông cũng tìm cách để làm tôi hài lòng.

Còn nhớ hồi nhỏ, trong một lần ốm, tôi bị sốt cao, phải nằm bẹp ở trên giường. Tối hôm đó bố tôi phá lệ, không đi công chuyện mà ở nhà cùng bà và mẹ chăm sóc tôi. Đó là vào một ngày mùa đông rét buốt, bên ngoài tuyết rơi lất phất, lạnh cắt da cắt thịt, bỗng nhiên tôi thèm ăn quýt nên vội vĩnh bố: “Bố ơi, con muốn ăn quýt!”. Mẹ nói: “Đã nửa đêm rồi, làm gì còn nơi nào bán quýt nữa? Với lại, tuyết đang rơi nhiều như vậy...”. Mẹ chưa kịp nói hết câu thì đã bị bố ngắt lời, bố cương quyết: “Để anh ra ngoài mua!”. Trước khi đi, bố còn hôn lên trán tôi và nói: “Con gái ngoan, chờ bố nhé!”.

Rất lâu sau bố mới trở về, người phủ đầy tuyết. Bố ôm trước ngực bốn quả quýt vàng rực, rồi sau đó ông tự tay bóc vỏ và bón những múi quýt mọng nước vào miệng tôi. Vị ngọt của những múi quýt như thấm cả vào trong lòng tôi. Tôi ăn liền một lúc hết cả bốn quả, thể nên bố vui lắm! Những quả quýt thơm ngọt hôm đó đã để lại trong tôi một ký ức ngọt ngào không thể nào quên!

Về sau tôi mới biết, tối hôm đó, bố một mình ra ngoài tìm mua quýt cho tôi. Bố đạp xe ra đến tận ngoại ô, gõ cửa một gia đình nông dân trồng hoa quả và mua bốn quả quýt còn sót lại trong vườn nhà đó với giá rất cao. Lúc đó, bố vẫn chỉ là một quan chức nhỏ nên chưa có lái xe và thư kí riêng.

Sau này, bố được thăng chức, bên cạnh bố đã có thêm một lái xe và một thư kí riêng. Người lái xe là chú Ngô, còn thư kí là chú Lưu. Chú Ngô là bộ đội xuất ngũ, tính tình hiền lành, thật thà. Còn chú Lưu là sinh viên mới tốt nghiệp, tính tình cởi mở, và rất hài hước, bố còn nói chú Lưu rất nhanh nhẹn và được việc. Cả hai đều đối xử với tôi rất tốt, đặc biệt là chú Lưu. Mỗi lần gặp chú, bao giờ tôi cũng được chú tặng cho những món quà nho nhỏ.

Mẹ tôi cũng đối xử với hai chú ấy rất tốt, quan tâm, chăm sóc các chú rất chu đáo. Bởi vì hai chú đều còn rất trẻ, vẫn chưa lập gia đình nên mẹ đã sắp xếp giới thiệu bạn gái cho hai chú. Lúc bà nội tôi qua đời, mọi chuyện tang ma đều do một tay chú Lưu lo liệu. Chú Ngô cũng bận rộn chạy ngược chạy xuôi, lo chu toàn

mọi việc. Trong lòng tôi vô cùng cảm kích hai chú, cảm thấy hai chú như những người thân trong gia đình mình vậy.

Thế nhưng, bố tôi dần dần thay đổi. Dù không thể nói bố đã thay đổi như thế nào, nhưng trong lòng tôi biết rất rõ, bố tôi giờ đã khác trước rất nhiều. Ngày trước, mẹ luôn luôn động viên và ủng hộ bố, nhưng bây giờ bố mẹ thường xuyên cãi cọ. Có lần tôi nghe lén bố mẹ cãi nhau. Mẹ chỉ trích bố về tội ngoại tình, nói bố cả ngày nhậu nhẹt, bỏ bịch, không quan tâm đến gia đình. Bố cãi lại rằng giờ xã hội hiện đại, con người ai cũng như vậy cả!

Dù bố vẫn rất thương yêu tôi, nhưng không hiểu sao tôi luôn cảm thấy tình yêu thương mà bố dành cho tôi bây giờ đã không còn như xưa nữa. Có một lần, tôi cãi nhau với một bạn nữ trong lớp. Cậu thế mẹ là hiệu phó của trường, cô bạn đó đã lôi kéo các bạn khác trong lớp tẩy chay tôi. Không hiểu sao, bố tôi lại biết được chuyện này. Ông tức giận lắm, nói rằng sẽ đuổi việc bà hiệu phó kia. Tôi rất sợ bố sẽ làm như vậy. Bởi nếu bố làm thế thật thì các bạn trong lớp sẽ càng khinh thường tôi. Tôi nói với bố: “Bọn con đã làm hòa rồi, không cãi nhau nữa đâu bố ạ!”. Bố nghe xong, liền nói: “Để xem kẻ nào dám bắt nạt con gái của bố!”. Không hiểu sao, khi nghe những lời này, tôi lại cảm thấy buồn vô hạn.

Về sau, đúng là bố tôi đã gây ra chuyện lớn. Hai mẹ con tôi đều không ngờ rằng bố đã sa đoạ đến mức đó. Bố tham ô, nhận hối lộ, lại còn có đến ba vợ bé ở bên ngoài. Ngày bố bị bắt, nhà bị niêm phong, hai mẹ con tôi nước mắt chứa chan, không nói lên lời. Bố bị bắt đi rồi, bầu trời của hai mẹ con tôi như đổ sập xuống dưới chân. Giờ thì tôi mới hiểu thế nào là “lên voi xuống chó”. Từ một gia đình giàu có nhất nhì trong thành phố, gia đình tôi phút chốc trở nên nghèo khó. Công việc trước đây của mẹ tôi là nhờ chức quyền của bố mang lại, giờ bố tôi sa cơ lỡ vận, mẹ tôi lập tức bị đơn vị chuyển xuống làm việc ở phòng thường trực với đồng lương ít ỏi. Tôi không còn được mặc quần áo đẹp, không còn được đọc truyện tranh và xem những bộ phim hoạt hình thú vị nữa.

Thiếu thốn về vật chất, hai mẹ con tôi đều có thể chịu đựng được, nhưng điều làm cho chúng tôi đau khổ và nhục nhã nhất chính là sự khinh bỉ của mọi người. Bây giờ đi đâu chúng tôi cũng phải lén lút lút lút như chuột chạy qua đường. Những người xung quanh, người thì chỉ trỏ sau lưng, người thì giễu cợt, thậm chí có người còn mĩa mai chúng tôi. Mẹ con tôi cố gắng chịu đựng tất cả những đau khổ và nhục nhã này. Nhưng điều làm tôi ngỡ ngàng nhất chính là thái độ của hai người chú mà tôi từng yêu quý, đặc biệt là chú Lưu. Sau khi bố tôi xảy ra chuyện, một lần tôi gặp lại chú Lưu, theo thói quen, tôi chào hỏi rất vui vẻ. Đáp lại tôi là một thái độ hoàn toàn lạnh nhạt, thậm chí chú ấy còn không thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một cái. Tôi rùng mình. Giờ thì tôi đã hiểu ra rằng, tất cả những tình cảm thân mật của chú với gia đình tôi trước đây chỉ là giả tạo. Tại sao trên đời này lại có một thứ tình cảm giả dối đến như vậy? Chú Ngô thì có vẻ đỡ hơn một chút. Một buổi tối nọ, chú gọi điện thoại ẹ tôi và nói, giờ chú làm lái xe ột cán bộ nhà nước khác, mối quan hệ của người này với bố tôi không được tốt lắm, chính vì thế chú ấy không thể qua lại với gia đình tôi được nữa. Chú mong hai mẹ con tôi hãy giữ gìn sức khỏe. Mẹ gác điện thoại xuống và khóc nức lên. Mọi việc ở trường cũng chẳng khá hơn. Những thầy cô giáo trước đây coi tôi như công chúa giờ cũng tỏ ra lạnh nhạt và hờ hững khiến tôi vô cùng buồn bã. Bạn bè ư? Trước đây tôi có đôi chút kiêu ngạo, chính vì thế cũng bị không ít người ghét. Vì vậy mà tình cảnh của tôi bây giờ không cần nói chắc ai cũng hiểu. Tôi không có bạn bè, không có lấy một người bạn. Tôi cảm thấy cô đơn và lạc lõng! Tủi thân vô cùng!

Có lẽ tôi nên hận bố, hận bố đã đẩy hai mẹ con tôi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay. Thế nhưng tôi không thể hận bố được. Chính cái đêm mùa đông giá rét đó, chính những quả quýt thơm ngon mà bố cất công ra tận ngoại ô mua về đó đã để lại cho tôi những ký ức không bao giờ phai nhạt. Tôi quyết định sau này sẽ thường xuyên dẫn mẹ đi thăm bố ở trong tù. Chỉ có điều, tương lai sẽ ra sao lại là một dấu chấm hỏi mà tôi không dám nghĩ đến nữa!

Đối với một công chúa được sống trong nhung lụa và sự bảo bọc của mọi người ngay từ nhỏ thì đây đúng là một biến cố quá lớn trong đời. Theo tôi, thực ra sự thay đổi của “tình người” mà Vi Vân không sao hiểu được lại hoàn toàn có thể lí giải. Khi bố cô bé có chức quyền, những người xung quanh ông đều chỉ ở bên để nương nhờ thanh thế của ông mà thôi. Thứ “tình cảm gia đình” đầm ấm mà Vi Vân cảm nhận được từ họ chẳng qua chỉ là một thứ tình cảm giả tạo đã được ngụy trang kĩ lưỡng. Khi hình bóng người bố có chức quyền đã không còn thì tất nhiên những tình cảm giả tạo kia cũng sẽ biến mất.

Hai mẹ con Vĩ Vân giờ đây đã không còn sống sung túc như xưa. Cái mà họ mất đi là cái mà trước đây họ không nên có. Giờ đây, hai mẹ con cô bé hãy chấp nhận cuộc sống giống như biết bao dân thường khác. Tôi không cho rằng đó là điều đau khổ! Đương nhiên, vì bố phạm pháp nên Vĩ Vân phải chịu sức ép về dư luận. Trong hoàn cảnh này, Vĩ Vân không nên quá nhạy cảm, thậm chí nên phớt lờ tất cả những bàn tán không hay về gia đình mình. Bởi vì, dù sao thì người phạm pháp là bố Vĩ Vân chứ không phải là cô bé. Tôi tin rằng thời gian qua đi, những người xung quanh cũng sẽ nhận ra điều này.

Trong chương trình văn cấp ba có trích đoạn tiểu thuyết “Gào thét” của Lỗ Tấn. Tác phẩm đã miêu tả gia cảnh ngày một sa sút của chính gia đình ông. Hy vọng Vĩ Vân sẽ đọc tác phẩm này và học hỏi được những điều bổ ích từ Lỗ Tấn. Tôi tin rằng, tương lai tương sáng là do chính chúng ta tạo ra.

2. Chương 02 - 03

NƯỚC MẮT CẬU HỌC TRÒ NGHÈO

Lý Quốc Phương, nam, mười lăm tuổi, học sinh cấp ba.

Tôi là cậu học trò xuất thân trong một gia đình nghèo khó. Nhà tôi ở miền núi. Bố mẹ tôi chỉ nuôi được hai con lợn và trồng một ít chè để bán, chính vì thế mà thu nhập của gia đình tôi rất thấp. Cộng thêm việc thuê má ngày càng tăng và hơn năm trăm đồng tiền học phí mỗi học kì của hai chị em tôi cũng đủ khiến bố mẹ tôi khổn đốn.

Thế nhưng, điều làm tôi buồn nhất không phải là gia đình tôi không được ăn những món ăn ngon mà là mỗi lần cô giáo chủ nhiệm hô hào đóng học phí và phát động quyên góp. Cứ nhắc đến vấn đề tiền bạc là đầu tôi lại ong ong, trong lòng thì dằn vặt, không biết làm sao để mở miệng xin tiền mẹ.

Một lần, đường sá của trường được sửa sang lại, thế là cô giáo chủ nhiệm lại hô hào mọi người quyên góp. Trên thông báo của nhà trường có ghi rõ, lớp nào quyên góp nhiều sẽ được nhà trường khen thưởng. Cô giáo chủ nhiệm cất giọng giảng giải một hồi về ý nghĩa của việc quyên góp như ngầm nhắc nhở chúng tôi rằng mỗi học sinh ít nhất phải quyên góp mười đồng...

Về đến nhà, tôi nhẹ nhàng kể ẹ nghe chuyện này. Mẹ nghe xong, im lặng hồi lâu không nói nên lời. Một lúc sau, mẹ cất giọng run run hỏi tôi: “Năm đồng có được không con?”. Tôi cắn chặt môi chỉ chực òa khóc, không nói được lời nào. Nhìn bộ dạng của tôi, mẹ không nén được bức bối: “Trường con làm cái gì mà từ sáng đến tối lúc nào cũng đòi thu tiền thế? Bố mẹ lấy đâu ra lắm tiền vậy chứ...”. Mẹ vừa nói vừa móc từ trong túi ra mười đồng đưa cho tôi: “Đây là tiền mẹ vừa bán trứng gà đấy, con cầm cả đi!”.

Tôi vừa cầm mười đồng mẹ đưa cho thì chị tôi đi học về. Chị tôi xin mẹ hai mươi đồng để mua tài liệu ôn tập của nhà trường. Mẹ nói với chị: “Mẹ hết sạch tiền rồi, con nói khéo với cô giáo, ẹ thêm vài ngày nữa, đợi mẹ bán lá chè rồi đưa tiền cho con!”.

Nghe mẹ nói thế, chị tôi vô cùng lo lắng: “Con không có tài liệu ôn tập thì làm sao làm bài tập được. Cô giáo toàn ra bài tập trong đó mà!”.

Chị tôi đòi phải có tiền mua tài liệu ôn tập cho bằng được mới chịu đi học. Chị còn ngồi trong phòng khóc lóc, đòi mẹ phải đi vay tiền cho chị. Mẹ tôi cũng khóc. Tôi nghĩ, dù sao thì tài liệu ôn tập của chị cũng quan trọng hơn, thế là tôi đưa mười đồng mẹ vừa cho để chị mua tài liệu ôn tập. Chị tôi mừng rỡ ôm chầm lấy tôi nói: “Cám ơn em trai ngoan của chị!”. Tôi dờ khóc dờ cười vì biết rằng ngày mai khi đến trường, những ngày tháng tươi đẹp của tôi sẽ hoàn toàn biến mất.

Đúng như tôi nghĩ, không thu được tiền của tôi không những cô giáo tỏ ra không vui mà còn mắng tôi trước lớp về tội làm “ảnh hưởng đến thành tích của lớp”. Nếu như tôi là một đứa mặt dày thì không sao, đáng này tôi lại là một thằng con trai có lòng tự trọng nên tôi rất nhạy cảm. Sau chuyện đó, tôi không còn mặt mũi nào nhìn bạn bè, không dám ngẩng mặt lên nhìn ai nữa. Suốt cả tuần liền, tôi không sao tập trung học hành được. Trong đầu tôi chỉ có hình ảnh bộ mặt nặng như chì của cô giáo lúc đó và những lời mỉa mai của

bạn bè trong lớp. Thực ra thì cô giáo chủ nhiệm lớp tôi là một giáo viên rất có trách nhiệm với học trò, cô không hề có ý khinh thường những đứa học trò nghèo như tôi, thậm chí có lúc còn tìm cách giúp đỡ tôi nữa, vì thế tôi luôn yêu quý và kính trọng cô. Nhưng tôi vẫn không sao hiểu được, sao cô lại không thể thông cảm cho những học sinh nghèo khó như chúng tôi về vấn đề tiền bạc? Lẽ nào cô nghĩ rằng chúng tôi cố tình giả bộ nghèo khổ?

Một tuần sau chuyện đó, do tôi không thường xuyên kiểm tra tình hình học bài của các bạn nữa nên đã bị cô giáo chủ nhiệm cách chức tổ trưởng học tập. Mặc dù có lí do chính đáng nhưng tôi luôn có cảm giác rằng cô giáo đã ghét tôi rồi, tôi biết cô thường không tha thứ cho bất cứ ai làm ảnh hưởng đến thành tích của cả lớp. Dù rất buồn nhưng tôi không hề thù hận cô, tôi chỉ hận mình không có tài cán, không có tiền bạc mà thôi. Tình trạng này càng ngày càng nghiêm trọng hơn khi kết quả học tập của tôi giảm sút rõ rệt do tinh thần suy sụp. Đúng là “họa vô đơn chí”.

Chớp mắt đã sắp đến Tết rồi, chúng tôi lại chuẩn bị được nhà trường cho nghỉ Tết. Thế nhưng nhà trường đột ngột ra thông báo: Kể từ tháng này, để phối hợp với nhà trường, tránh việc học sinh tiêu tiền bừa bãi, mỗi học sinh sẽ phải nộp cho nhà trường một trăm hai mươi đồng vào quỹ tiết kiệm. Nhà trường sẽ cất giữ số tiền này và trả lại cho học sinh vào cuối học kì. Cô giáo chủ nhiệm lại thúc giục chúng tôi nộp tiền. Những đứa gia đình sung túc ở trong lớp thì không nói làm gì, bình thường tiền tiêu vặt của chúng nó đâu có thiếu, nộp một trăm hai mươi đồng có đáng kể gì đâu. Chỉ khổ cho những đứa nhà nghèo như chúng tôi, lại phải xin tiền bố mẹ.

Trong những ngày nghỉ học ở nhà, tôi không sao mở miệng xin tiền mẹ được. Buổi trưa của ngày nghỉ cuối cùng, khi chuẩn bị phải trở lại trường, tôi mới lấy hết dũng khí kể ẹ nghe chuyện này. Tôi cố gắng nhấn mạnh rằng “cuối kì nhà trường sẽ trả lại tiền” mặc dù tôi thừa hiểu rằng, đến cuối kì, món tiền này sẽ được sung công quỹ của nhà trường với một lí do “chính đáng” nào đó. Nhưng tôi vẫn phải nói như vậy là để mẹ đỡ buồn và cũng là để tự an ủi bản thân mình. Mẹ rất hiểu nỗi khổ của tôi nên nhanh chóng lấy ra một trăm đồng tiền bán lá chè, rồi lại moi ở trong túi ra hai tờ mười đồng đưa cho tôi. Mẹ cắn chặt môi để không khóc òa lên trước mặt con trai mình...

Nhìn gương mặt của mẹ lúc ấy, tôi thấy ruột gan mình như thắt lại. Mặc dù tôi luôn hát bài Con trai không được khóc, nhưng lúc đó, tôi không thể kìm chế được mình nữa, hai hàng nước mắt thì nhau tuôn ra. Trời ơi, tại sao đi học mà cũng đau khổ như vậy?

Tối hôm đó tôi đã nằm mơ. Tôi mơ thấy mẹ tôi khóc ngất đi, tôi cũng khóc, chị tôi cũng khóc nức nở. Ngay cả bố tôi cũng không kìm được nước mắt. Cả nhà bốn người ôm lấy nhau mà khóc. Thế rồi bỗng nhiên trước mắt chúng tôi có một đồng tiền lớn, chúng tôi lao đến chụp lấy nhưng đồng tiền kia đã tan biến trong giấc mơ hão huyền ấy...

Đầu tiên, tôi muốn hỏi bạn Lý Quốc Phương rằng: “Tại sao bạn lại đi học? Hoặc nói một cách khác, mục đích của bạn khi đến trường là gì?”. Có thể bạn sẽ trả lời tôi rằng, bạn đi học là để học lên đại học. Vậy tôi xin được tiếp tục hỏi bạn rằng: “Bạn muốn học đại học để làm gì?”. Bạn sẽ trả lời tôi rằng: “Học để thành tài, để có chỗ đứng trong xã hội”. Đến đây, tôi muốn “chất vấn” bạn rằng: Đi học mới hiểu được đạo lí. Bạn hoàn toàn hiểu được đạo lí này, vậy tại sao bạn không dám đứng lên đòi lại quyền lợi chính đáng của mình? Tại sao bạn lại đi vào con đường bế tắc và không tìm được lối ra như vậy?

Đương nhiên tôi hẳn thừa nhận rằng, do hệ thống giáo dục của chúng ta còn nhiều điểm chưa được hoàn thiện, quan niệm về pháp luật trong giới học sinh vẫn còn rất mơ hồ, nhưng tôi không thể hiểu được tại sao nhà trường lại có thể tự do thu tiền, tùy tiện chà đạp lên quyền lợi chính đáng của học sinh như vậy. Tôi cảm thấy thực sự đáng tiếc trước sự cam chịu và thỏa hiệp của bạn Quốc Phương!

Nhà trường không thể một tay che cả bầu trời. Trên nhà trường còn có Bộ giáo dục, thậm chí còn có nhiều cơ quan ngôn luận, tất cả những nơi này đều có thể giải đáp tất cả những vướng mắc của Quốc Phương. Tại sao bạn vẫn cứ im lặng không lên tiếng? Một học sinh mười lăm tuổi mà vẫn không biết đứng lên đòi quyền lợi của bản thân mình, không dám đứng lên đấu tranh vì chính nghĩa thì cho dù sau này cậu ta có học lên đến đại học thì cũng sẽ bị loại ra khỏi các cuộc cạnh tranh trong xã hội mà thôi!

Lý Quốc Phương thân mến! Không ai tin vào những giọt nước mắt sông của bạn đâu. Chính vì thế hãy

đứng dậy, đi tìm những điều luật có liên quan để đấu tranh hợp pháp vì quyền lợi của mình, của bố mẹ và các bạn học sinh khác nhé!

“MỒ CÔI” TRONG VÒNG TAY CỦA MẸ

Tiểu Quyên, nữ, mười sáu tuổi, học sinh cấp ba

Trong ký ức tuổi thơ của tôi, bố tôi là một người đẹp trai và phóng khoáng, còn mẹ là một phụ nữ xinh đẹp và dịu dàng. Tôi giống như một chú chim nhỏ được sinh ra trong tổ ấm bình yên, có một cuộc sống vô lo vô nghĩ. Vậy mà tôi đã không biết trân trọng cuộc sống đó.

Năm tôi mười hai tuổi, gia đình bỗng chốc nổi cơn giông tố. Con thuyền hạnh phúc của gia đình bỗng nhiên bị lật úp. Đó là vào một đêm tĩnh mịch và lạnh giá, tôi bị tiếng cãi cọ của bố mẹ đánh thức. Vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tôi đã thấy bố lao ra khỏi cửa còn mẹ thì bưng mặt khóc nức nở. Tôi sợ hãi vô cùng, ngơ ngác nhìn mẹ chăm chăm. Tôi có cảm giác một cơn sóng gió lớn đang ập đến. Lúc đó, tôi chỉ mong đây là một cơn ác mộng và nó không bao giờ có thật!

Kể từ hôm đó, bố tôi không quay về nhà. Dường như bố đã quên đi gia đình nhỏ bé này và cũng không nhớ rằng còn có đứa con gái là tôi nữa. Về sau tôi mới biết, bố đã chuyển đến làm ột công ty tư nhân ở nơi khác. Bố vẫn gửi tiền về để mẹ nuôi tôi và kèm theo đó là một tờ đơn xin ly hôn. Mẹ không đồng ý ly hôn, còn bảo tôi viết thư khuyên bố quay về nhà. Tôi chán tất cả mọi thứ. Mẹ tôi suốt ngày khóc lóc và than khổ với mọi người. Mẹ tìm sự đồng cảm ở người khác để làm cái gì cơ chứ? Điều khiến tôi khó chịu nhất là suốt ngày mẹ kể xấu bố với tôi và kêu ca về nỗi ám ức của mình. Thật sự trái tim tôi không thể chịu đựng được những điều này. Mà tại sao tôi phải chịu những điều này cơ chứ?

Cuối cùng thì bố mẹ cũng vẫn ly hôn. Tôi hận bố, cho rằng chính bố đã hủy hoại hạnh phúc gia đình mình, nhưng không muốn để ẹ biết những suy nghĩ này. Một hôm, bố gửi cho tôi một lá thư, đầu thư là mấy chữ: “Con gái yêu, cho bố xin lỗi!”. Trong phút chốc, nỗi hận trong lòng tôi hoàn toàn tan biến. Nhưng chỉ có thế, bố không nói gì thêm nữa vì trái tim của bố đã không còn ở bên tôi nữa rồi. Mặc dù tôi biết mình có quyền đòi hỏi sự yêu thương của bố, nhưng tôi không muốn làm như vậy, hơn nữa, tình yêu thương đâu phải là thứ ép buộc mà có được?

Hai mẹ con tôi vẫn dựa vào nhau mà sống. Thực ra, trong lòng tôi rất thương mẹ nhưng không hiểu sao cứ nhìn thấy mẹ là tôi lại cảm thấy chán nản. Hằng ngày phải chứng kiến bạn bè trong lớp ganh đua nhau tôi đã không thoải mái, về đến nhà muốn được nhẹ nhõm hơn thì lại nhìn thấy bộ mặt buồn bã của mẹ. Thế giới trong tôi sụp đổ hoàn toàn. Rồi một ngày, không thể chịu đựng thêm được nữa, trong phút nông nổi, tôi đã nói với mẹ rất nhiều câu quá đáng. Mẹ ngạc nhiên và đau đớn, bạt tai tôi một cái rất mạnh. Tôi thấy trong mắt mẹ bộc lộ rõ sự ngỡ ngàng và thất vọng.

Kể từ đó, giữa hai mẹ con tôi như có một khoảng cách vô hình. Mẹ không còn than van trước mặt tôi nữa. Ngày qua ngày, mẹ bận rộn với việc công ty rồi việc nhà cửa; thời gian rảnh rỗi, mẹ chỉ ngồi xem ti vi. Tối nào mẹ cũng xem đến hết các chương trình phát sóng, từ lúc có thời sự cho đến khi các cô chú dẫn chương trình nói “Tạm biệt!” mới thôi. Mỗi khi tôi học bài đến khuya, mẹ vẫn thường mang đồ ăn đêm vào cho tôi. Chỉ có điều, mẹ không còn hỏi han về mọi thứ xung quanh và càng không bao giờ kêu ca hay mắng mỏ tôi vút đồ đạc linh tinh như trước nữa! Mẹ nhẹ nhàng đi vào phòng, đợi tôi ăn hết là lập tức đi ra.

Căn nhà của hai mẹ con tôi giờ trở nên vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nó không giống như một căn nhà nữa. Hai mẹ con tôi ai làm việc người nấy, không ai làm phiền ai. Mặc dù đôi khi tôi cảm thấy rất cô đơn nhưng không vì thế mà buồn lòng. Không biết từ lúc nào, tôi đã trở thành một đứa con gái ít nói, lạnh lùng và không thích giao lưu với bạn bè. Tôi tìm kiếm thế giới của mình trong tiểu thuyết, trong tạp chí, phí hoài tuổi thanh xuân của mình trong những đồng bài vở khô khan. Tôi không biết đến những vui buồn của mẹ; mẹ cũng chẳng thể biết được tôi đã từng thầm thích không chỉ một người con trai. Tôi đã từng vì họ mà đau khổ đến rơi nước mắt khi nghe những bài hát buồn nào lòng. Tôi thậm chí còn hiểu nhầm sự quan tâm của một thầy giáo trẻ, cho rằng mình đã yêu thầy, nhưng rồi tất cả những tình cảm ấy đều như những bông hoa mà Đại Ngọc[1] chôn xuống đất, dần dần bị vùi sâu vào quên lãng. Tôi sống và lớn dần trong tâm trạng cô đơn. Tôi đã không chỉ một lần có ý nghĩ muốn thay đổi mối quan hệ với mẹ, nhưng rốt cuộc tôi không có bất cứ hành động gì. Tôi dần dần trở thành một người nghĩ nhiều và làm ít.

[1] Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần.

Cuối cùng thì bố tôi cũng xuất hiện. Đó là lúc tôi thi hết cấp hai. Tôi thi không được tốt, bị thiếu mất hai điểm. Tâm trạng của tôi trở nên vô cùng tồi tệ chỉ vì hai điểm này. Tôi im lặng, không tâm sự với bất cứ một ai. Nhưng hình như mẹ hiểu tôi đang mong muốn điều gì, mẹ đã vứt bỏ sự tự tôn của mình để viết thư xin bố hãy quay về giúp tôi. Kết quả là bố tôi đã quay về.

Bằng một số tiền lớn, bố đã thay đổi vận mệnh của tôi, giúp tôi có thể đăng hoàng nhập học ở ngôi trường mà tôi mong ước. Đó là một ngôi trường ngoại trú, nói một cách khác là tôi sẽ phải xa nhà, xa mẹ. Đêm đã khuya, bên ngoài vô cùng yên tĩnh, tôi trở mình liên tục mà không sao ngủ được. Nhớ đến mẹ đã từng vất vả chăm sóc tôi như thế nào, và nhớ lại những hành động và lời nói tàn nhẫn của mình... tôi bắt đầu cảm thấy ân hận. Tôi trách bản thân mình đã lạnh nhạt với mẹ, cảm thấy mình không xứng đáng làm con gái của mẹ.

Trước ngày nhập trường, tôi đưa mẹ một lá thư. Bức thư chứa đầy hối hận của một đứa con gái đã trót lạnh nhạt với mẹ mình. Mẹ viết thư hồi âm lại cho tôi. Trong thư mẹ nói, mẹ không bao giờ oán trách, ngược lại, mẹ còn hiểu rất rõ rằng chính mẹ và bố đã làm mất đi đứa con gái ngây thơ và đáng yêu ngày nào. Thậm chí mẹ còn xin lỗi tôi và hy vọng tôi có thể trở lại là tôi của nhiều năm về trước. Mẹ còn nói, mẹ chờ ngày này đã lâu lắm rồi, rốt cuộc thì ngày ấy cũng đã đến nên mẹ vui mừng lắm. Mẹ nói, mẹ không những muốn làm mẹ mà còn mong có thể làm một người bạn thân của tôi nữa.

Kể từ đó, mối quan hệ của hai mẹ con tôi đã tốt hơn. Mặc dù vậy, giữa chúng tôi vẫn còn tồn tại một khoảng cách vô hình, tôi và mẹ không bao giờ có thể trở lại như trước đây được nữa. Chính sự chán ngán và lạnh nhạt đã giết chết mối quan hệ tốt đẹp giữa hai mẹ con tôi. Điều này sẽ làm cho tôi phải hối hận suốt cả cuộc đời. Đến bây giờ tôi mới hiểu ra rằng, tình cảm gia đình thật quan trọng, cần được trân trọng và bảo vệ.

Tôi vui mừng thay cho bạn đấy, Tiểu Quyên ạ! Không gì làm cho con người hạnh phúc hơn khi có thể tìm lại được những tình cảm quý báu mà mình đã đánh mất. Tôi đồng ý với Tiểu Quyên rằng: Tình cảm gia đình rất cần được trân trọng và bảo vệ. Trước mặt người thân, chúng ta thường rất vô tâm, chính vì thế dễ dàng làm cho họ bị tổn thương. Nhưng việc hàn gắn nó cũng không quá khó khăn bởi vì cho dù mẹ bạn có đau khổ đến thế nào đi chăng nữa thì trong lòng mẹ vẫn tràn đầy tình yêu dành cho bạn.

Tiểu Quyên cảm thấy mình và mẹ không thể nào trở lại như trước đây được nữa, cô bé chiếc răng mình đã sai lầm. Thực ra, cô bé không biết rằng: Dù gì thì tình cảm giữa hai mẹ con họ giờ đây cũng không thể nào giống như khi Tiểu Quyên còn nhỏ được nữa! Khi con gái đã lớn, mẹ làm sao còn có thể chăm sóc từng li từng tí như khi bạn còn nhỏ được?

Bây giờ hai mẹ con Tiểu Quyên có thể trở thành những người bạn tốt của nhau. Con gái lớn hoàn toàn có thể là một “quân sư” mẹ trong cuộc sống. Chính vì thế mà tôi tin rằng. Tình cảm giữa hai mẹ con Tiểu Quyên không những không xa cách mà còn có thể gần bó hơn xưa!

3. Chương 04 - 05

KHÔNG THỂ BIẾT ON

Tiểu Lộ, nữ, mười sáu tuổi, học sinh lớp mười một

Khi còn nhỏ, tôi ước ao mình có thể lớn thật nhanh. Nhưng giờ khi đã trưởng thành thì tôi lại thầm mong thời gian có thể quay trở lại.

Kể từ khi tôi bắt đầu học cấp hai, mẹ đã tỏ ra “quan tâm đặc biệt” đến tôi. Cả ngày mẹ không ngừng căn nhắc, nào là: “Còn nhỏ không chịu phấn đấu thì sau này khổ cả đời”, rồi thì: “Con gái mà cứ kết bạn lung tung, không khéo lại mắc lừa thầy con ạ!”... Ôi, tôi nghe những lời này đến chán ngấy ra rồi. Có đôi lúc do

không chịu nổi nên tôi cũng cãi lại mẹ. Thế nhưng chỉ cần tôi nói một câu là y như rằng mẹ tôi lại giảng ột tràng toàn là đạo lý và cuối cùng thì lần nào phần thắng cũng thuộc về mẹ tôi.

Lâu dần, tôi đã “luyện” thành công ngón “giả câm, giả điếc”. Mẹ nói cái gì, tôi cũng tỏ ra chăm chú lắng nghe, nhưng thực ra, những lời mẹ nói chỉ như gió thoảng qua tai. Nhưng dù gì đi nữa thì tôi vẫn cố gắng để giảm thiểu tối đa số lần bị nghe mẹ mắng. Ví dụ như, mỗi ngày, cứ tan học là tôi lại cầm đầu đi thẳng về nhà, vừa đi vừa nhìn đồng hồ. Chưa bao giờ tôi la cà dọc đường vì sợ khi về đến nhà mẹ lại hỏi này hỏi nọ là: “Con đi đâu giờ này mới về?”.

Sáng thứ Bảy hôm đó, mẹ tôi đi ra ngoài có chút việc. Tôi đang ở nhà làm bài tập thì nghe thấy có tiếng gọi mình ở bên dưới nhà vọng lên. Hóa ra đó là ba người bạn cùng lớp với tôi, hai nữ một nam. Họ nói muốn đến nhà tôi chơi. Mừng thầm trong bụng vì không có mẹ ở nhà, tôi liền mời các bạn vào nhà. Thực ra, tôi rất thích mời bạn bè đến nhà, nhưng mẹ tôi lại không thích tôi làm như vậy. Bạn bè tôi rất hay mời tôi đến nhà chơi. Bố mẹ của các bạn rất tâm lý, nhiệt tình tiếp đãi chúng tôi, còn giữ chúng tôi ở lại ăn cơm. Thật đáng ngưỡng mộ!

Mấy người bạn vào nhà tôi chơi đều tỏ ra rất ngạc nhiên, họ ngấm ngấm mọi thứ trong nhà. Điều đó cũng dễ hiểu vì đây là lần đầu tiên họ đến nhà tôi chơi mà. Tôi cất sách vở và cùng họ xem sách trên giá sách của mình. Cậu bạn nam thích thú nghịch cái bật lửa của bố tôi. Chúng tôi hào hứng kể chuyện về các thầy cô giáo, các bạn học sinh và những tin tức “nóng hổi” xảy ra trong trường. Đang nói chuyện vui vẻ thì mẹ tôi về.

Mẹ đứng ở cửa, thấy trong nhà có người lạ thì tỏ ra rất kinh ngạc. Tất cả chúng tôi đều nhìn mẹ. Mẹ tôi cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng trên khuôn mặt, nụ cười ấy khiến mẹ giống như đang khóc. Không khí bỗng trở nên nặng nề, các bạn của tôi nhanh chóng tạm biệt ra về.

Các bạn vừa về, mẹ lập tức đóng cửa lại, nghiêm mặt hỏi tôi: “Mấy đứa nó là ai? Bạn học à? Cùng lớp với con à? Tên là gì? Bố mẹ làm gì? Đến tìm con có việc gì?”. Tôi đỡ khóc đỡ cười, nhưng chẳng biết làm sao, mẹ tôi là người như vậy đấy. Tôi lần lượt trả lời cho bằng hết những câu hỏi mang tính chất vắn của mẹ, thế mà mẹ vẫn không chịu bỏ qua. Tôi hôm đó, mẹ còn cho “triệu tập” một “hội nghị gia đình”. Một lần nữa mẹ nhấn mạnh và yêu cầu tôi phải dồn hết tâm trí và sức lực cho học tập, không được tùy tiện giao du với bạn bè. Nói chung lại là những đạo lý cũ rích mà mẹ đã nói không biết đến bao nhiêu lần rồi, thậm chí tôi còn có thể đọc thuộc lòng những điều này nữa cơ! Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, tâm trạng rất tồi tệ. Thậm chí tôi còn nghĩ, chắc là mẹ đang muốn giày vò mình. Bố tôi trước đây không bao giờ lên tiếng, nhưng lúc đó, mẹ bắt bố phải tỏ rõ thái độ nên bố tôi cũng lập lại một tràng giang đại hải những điều mẹ vừa nói, nào là: thời buổi này xã hội rối ren, không được có ý đồ làm hại người khác, nhưng cũng không nên quá cả tin, rồi thì vân vân và vân vân. Cuối cùng, đến lượt mẹ tôi đưa ra kết luận: “Trong thời gian đi học, tuyệt đối không được giao du với đám con trai!”

Hôm đó lòng tôi vô cùng ảm ức, không sao học bài được. Tôi cảm thấy mình giống như một phạm nhân, không chỉ mất đi quyền tự do về hành động mà còn mất luôn cả quyền tự do trong suy nghĩ. Chỉ cần tâm trạng tôi có đôi chút khác thường (thậm chí ngay cả bản thân tôi cũng không phát hiện ra) là mẹ tôi lại bắt đầu chất vấn cho bằng được nguyên nhân. Chỉ cần tôi một lần làm bài kiểm tra không tốt là y như rằng mẹ tôi lại bắt đầu “bài diễn văn” dài vô tận.

Còn nữa, ngay từ nhỏ bố mẹ đã coi tôi như “động vật bảo vệ cấp một”. Mỗi khi nhà có khách là tôi bị bố mẹ nhốt vào trong phòng, không cho phép nói chuyện hay tiếp xúc với khách khứa. Nếu mà khách có ở lại ăn cơm thì tình cảnh của tôi đúng là thê thảm: mẹ ở trong bếp làm cơm, bố ở phòng khách tiếp khách, còn tôi một mình trong phòng với cái dạ dày cứ sôi lên ục ục, đành phải gặm mì tôm cho đỡ đói. Lúc ăn cơm, bố mẹ không cho phép tôi ăn cùng với khách mà phải đợi đến khi khách khứa ăn xong rồi tôi mới được ngồi ăn. Tôi thật không hiểu nổi, tại sao bố mẹ luôn chê bai tôi nhất gan mà lại không chịu tạo điều kiện cho tôi có cơ hội rèn luyện để mạnh dạn hơn? Nếu như nhà có khách, tại sao bố mẹ không để cho tôi có cơ hội rót trà mời khách, không cho tôi tiếp chuyện với họ để tôi có thể mạnh dạn hơn và học hỏi được nhiều điều hơn từ họ?

Một lần khác, có một bạn nam gọi điện thoại cho tôi để hỏi bài. Mẹ tôi nhắc máy, không những không đưa điện thoại cho tôi mà còn chất vấn bạn ấy, hỏi bạn ấy tìm tôi có việc gì. Bạn ấy nói gọi điện thoại hỏi bài tôi, thế nhưng mẹ tôi không tin, còn mắng cho cậu bạn kia một trận. Tôi rất buồn, dù gì tôi cũng đã mười

sáu tuổi rồi. Một đứa con gái mười sáu tuổi chẳng lẽ lại không được có một chút tự tôn nào hay sao? Sao mẹ nỡ đối xử với bạn tôi như vậy? Ở trong nhà, hai bố con tôi đều im lặng trước những lời mắng mỏ và cần nhằn của mẹ. Về sau, nghe các bạn cùng lớp nói, cậu bạn hôm gọi điện đến nhà tôi đã nói rằng mẹ tôi là một “bà già dở hơi”. Tôi cảm thấy thực sự mất mặt và xấu hổ, chỉ muốn chui xuống đất cho xong.

Thực ra, tôi rất yêu mẹ. Tôi biết mẹ vì tôi mà vất vả nhiều. Nhưng tôi không thể biết ơn những gì mẹ đã dành cho tôi. Ngay cả khi đã khôn lớn tôi cũng tin rằng mình sẽ không thể biết ơn sự “giáo dục” nghiêm khắc quá ***

Cho dù tình mẹ có vĩ đại đến đâu đi chăng nữa thì mẹ cũng chỉ là một “con người” bình thường mà thôi. Những người mẹ khác nhau có cách thể hiện tình cảm với con mình theo những cách khác nhau. Trên đời, có một số người mẹ có cách thể hiện tình cảm làm cho con cái thấy sợ hãi, khó tiếp nhận. Bởi thứ tình cảm này luôn kèm theo đòi hỏi, yêu cầu. Mẹ của Tiểu Lộ là một ví dụ điển hình. Mẹ Tiểu Lộ liên tục xâm phạm tự do về tinh thần của con gái. Đương nhiên bà không hề cảm nhận được những tổn thương mà bà đã gây ra cho con gái mình. Nếu như cảm nhận được thì chắc rằng mẹ cô bé đã không làm như vậy. Bởi vì xét cho cùng không có bà mẹ nào lại cố ý làm tổn thương con mình.

Trên đời này không có ai là hoàn hảo cả. Mỗi người mẹ đều ít nhiều có những nhược điểm riêng. Những người mẹ hay cần nhằn thường là do áp lực của cuộc sống. Thực ra, mẹ Tiểu Lộ đã cố gắng hết sức vì gia đình, vì con gái. Vì thế Tiểu Lộ nên có thái độ khoan dung trước những ứng xử sai lầm của mẹ trong vấn đề giáo dục con cái. Đôi khi sự “cần nhằn” của mẹ Tiểu Lộ không phải nhằm mục đích uốn nắn hành vi cho con gái, mà chỉ đơn thuần để trút bớt những bức dọc ở trong lòng mà thôi. Những lúc này Tiểu Lộ chỉ cần lắng nghe. Cho dù có bị nói oan đi chăng nữa thì đó cũng là mẹ mình, có thiệt gì đâu cơ chứ? Chúng ta thường xuyên phải chịu ầm ức trước người ngoài, vậy tại sao không thể cười xòa, bỏ qua tất cả cho mẹ của mình cơ chứ?

Tiểu Lộ cũng có thể tạo ra cơ hội thay đổi tính cách của mình. Ví dụ: giao lưu rộng rãi với bạn bè trong trường, chủ động giúp đỡ các bạn trong lớp... Dần dà, mối quan hệ với bạn bè trong lớp tốt lên, bản thân Tiểu Lộ cũng sẽ mạnh dạn hơn. Nếu như Tiểu Lộ một mặt sống ỷ lại vào mẹ mình, mặt khác lại trách cứ mẹ không tâm lý, thì có phải là cô bé này đang mượn cớ để lười nhác không nhỉ?

NỖ OAN KHIÊN ĐÁNG SỢ

Diệp Minh, nam, học sinh cấp ba

Tôi là một thiếu niên mười lăm tuổi sống ở nông thôn. Trong nhà chỉ có tôi là con trai nên tôi được bố mẹ rất cưng chiều, từ nhỏ đến lớn tôi chưa bao giờ phải chịu ầm ức. Mặc dù không được sung sướng như những đứa trẻ ở thành phố, nhưng ở nông thôn, cuộc sống của tôi như vậy có thể coi là mơ ước của nhiều đứa trẻ khác.

Thế nhưng sự việc xảy ra mấy tháng trước đây đã phá vỡ hoàn toàn những ảo tưởng của tôi về cuộc sống. Đó là vào một ngày Chủ Nhật, tôi cùng hai người bạn là Lưu Mẫn Sâm và Bạch An vào thành phố chơi. Trên đường đi, đột nhiên chúng tôi nghe thấy có tiếng người hô hoán: “Bắt kẻ trộm”. Chúng tôi vội vàng chạy đi xem. Thế nhưng chẳng nhìn thấy tên kẻ trộm nào cả. Bởi vì đám đông tò mò vẫn chưa giải tán nên chúng tôi cũng cố nán lại nghe ngóng xem đám đông đang tranh luận cái gì. Hình như là có một chung cư bị kẻ trộm đột nhập, mấy nhà liền trong khu chung cư này đều bị chúng vào khua khoắng. Phần lớn các gia đình đều bị mất tiền bạc và đồ trang sức. Nghe nói có một gia đình bị mất cắp đến mấy vạn nhân dân tệ. Lưu Mẫn Sâm nói với tôi: “Người thành phố đúng là giàu có, mất cũng đáng!”. Chúng tôi cũng chỉ coi đó là một câu nói đùa mà thôi. Bình thường chúng tôi vẫn thích nói đùa vài câu cho vui, nào ngờ hôm đó có người đứng bên cạnh nghe thấy, liền lén đến báo với cảnh sát. Cảnh sát đi đến, yêu cầu chúng tôi về đồn tra hỏi. Chúng tôi ai nấy đều rất sợ hãi, không đứa nào dám đi. Viên cảnh sát cười bảo: “Chúng tôi chỉ tìm người làm chứng, hỏi sơ qua tình hình xong là chúng tôi sẽ thả các cháu ra ngay!”.

Vừa bị đưa về đồn cảnh sát, ba đứa chúng tôi lập tức bị giam vào ba phòng khác nhau. Một viên cảnh sát khác đến hỏi cung tôi. Ông ta hỏi tôi học ở trường nào, hoàn cảnh gia đình ra sao, tiếp đó còn hỏi tôi xem có nhìn thấy kẻ trộm hay không. Tôi liền kể hết sự tình cho ông ta nghe, nhưng ông ta không tin, còn bảo tôi nói dối, thậm chí còn bắt tôi phải thừa nhận có quen kẻ cắp, hơn nữa lại còn là đồng đảng của hắn nữa chứ! Ông ta nói rằng tôi là đồng bọn mà bọn kẻ cắp phái đến để thăm dò tình hình. Tôi òa khóc, trong

lòng vô cùng sợ hãi, tôi chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh như thế này. Hơn nữa tôi còn cảm thấy rất xấu hổ. Tôi không hề làm gì sai cả, tại sao tôi lại trở thành một phạm nhân cơ chứ? Viên cảnh sát nọ còn liên tục xúc phạm tôi. Ông ta khẳng định rằng: “Cậu chắc chắn là một học sinh hư trong trường, giao du với lũ người xấu đầu đường xó chợ. Ngày ngày cậu giả vờ lên lớp, nhưng thực ra là đi làm những chuyện xấu xa. Tôi nhất định phải tống cậu vào trại giáo dưỡng thanh thiếu niên, bởi vì cậu chính là căn bã của xã hội!”... Ông ta thốt ra rất nhiều lời khó nghe. Từng câu từng câu mà ông ta nói ra đều như những con dao sắc nhọn chọc vào tim gan tôi. Tôi thấy lòng tự tôn của mình bị ông ta giày xéo dưới gót giày. Tôi ra sức cầu xin, gọi ông ta bằng “chú” và van xin ông ta hãy gọi điện cho bố mẹ tôi. Tôi thật sự hoảng loạn và chỉ mong được gặp bố mẹ mình.

Viên cảnh sát nọ không tra khảo được gì nên vô cùng tức tối nói: “Hôm nay mày đừng mong ra khỏi đây. Mai tao sẽ gọi cho bố mẹ mày đến nộp phạt!”.

Tối hôm đó, chúng tôi bị tống vào phòng tạm giam của đồn cảnh sát. Xem ra họ vẫn còn chút lương tâm vì đã nhốt ba đứa tôi vào chung một phòng. Trong căn phòng tạm giam này không hề có giường, chỉ có hai cái ghế và một cái bàn nhỏ. Ba đứa chúng tôi nép sát vào nhau vì sợ hãi. Từ chiều đến tận tối hôm ấy, chúng tôi không được ăn hay uống bất cứ thứ gì. Nhưng chúng tôi nào còn tâm trí để mà nghĩ đến đói và khát nữa. Trong tâm trí chúng tôi lúc này chỉ có sự sợ hãi, hoảng loạn và một căn phòng tối om om mà thôi...

Chúng tôi ngồi trong bóng đêm, không ai có thể chớp mắt được. Mãi đến khi trời sáng, một viên cảnh sát mới mở cửa bước vào, vứt cho chúng tôi mấy cái bánh mì cứng đơ và lạnh ngắt rồi hỏi số điện thoại của gia đình chúng tôi. Chúng tôi lập tức đọc số điện thoại gia đình mình và đếm từng giây từng phút, mong sao người nhà chóng đến đón chúng tôi ra.

Bố của Bạch An đến đầu tiên. Nhìn thấy ông, chúng tôi òa khóc nức nở. Nghe bố của Bạch An nói, cảnh sát yêu cầu phải nộp ba nghìn nhân dân tệ mới chịu thả người ra. Ông còn nói bố mẹ tôi đang đi vay tiền để đón tôi ra. Nghe những lời ấy, tôi thấy miệng mình đắng nghét, chỉ biết tự trách bản thân đã gây phiền phức cho bố mẹ.

Bạch An được thả ra không lâu thì bố tôi và bố của Lưu Mẫn Sâm đến. Sau khi giao tiền, cảnh sát liền thả chúng tôi ra. Mặc dù rõ ràng là chúng tôi bị oan nhưng nào ai dám đến lí sự với cảnh sát nữa, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt và nhanh chóng rời khỏi sở cảnh sát. Về đến nhà, mọi người trong làng đều chạy đến hỏi han sự việc. Tôi liền thuật lại đầu đuôi câu chuyện ọi người nghe. Có người tin nhưng cũng có người không tin, cho rằng cảnh sát không bao giờ bắt người bừa bãi như thế. Tôi quả quyết nói: “Chính là họ đã bắt người bừa bãi!”. Nhưng vẫn có người không chịu tin chúng tôi. Thậm chí họ còn khẳng định rằng đích thị là chúng tôi đã tiếp tay cho bọn trộm cướp kia làm điều xấu nên mới bị bắt. Chúng tôi không sao giải thích ọi người tin được.

Kể từ đó, tâm tính của chúng tôi bắt đầu thay đổi. Nhưng hồi ức ghê sợ này cứ như một cơn ác mộng ám ảnh trong tâm trí chúng tôi. Tôi không bao giờ dám đi vào thành phố chơi nữa, thậm chí chẳng may nhìn thấy cảnh sát trên ti vi là tôi đã sợ rúm hết cả người lại. Tôi không sao quên được những lời nhục mạ của viên cảnh sát nọ. Ông ta khẳng định tôi là học sinh hư mà đầu biết được tôi luôn nằm trong топ ba học sinh giỏi của trường. Tại sao ông ta lại có thể sỉ nhục tôi như vậy?

Tôi đã từng lên tiếng cầu cứu. Tôi đã viết thư ột tòa soạn báo, xin họ cho tôi một lời khuyên. Nhưng lá thư của tôi như đã chìm xuống đáy biển sâu, chờ đợi mãi mà không thấy hồi âm. Bố mẹ và những người thân trong gia đình tôi đều là những người nông dân chất phác, thật thà. Đừng nói đi lí sự với cảnh sát, ngay cả việc phải đến đồn cảnh sát cũng khiến họ sợ hết vía rồi. Tôi định nói với cô giáo, nhưng nhà trường không hề biết chuyện này. Nếu như nói ra điều này với các thầy cô, mặc dù chúng tôi có bị oan thật đi chăng nữa, nhờ các thầy cô vẫn không tin tôi thì sao đây? Chúng tôi trở nên hoài nghi tất cả mọi thứ.

Trong một xã hội hoạt động theo pháp luật như ngày nay, người phạm pháp lại chính là những người chấp pháp, điều ấy khiến chúng ta phải rợn người. Những viên cảnh sát này thực chất chỉ là những kẻ vô lương tâm. Đừng sợ sệt trước sự hống hách, hung hăng của chúng, bởi xét cho cùng, chúng cũng chỉ là những kẻ cố tình vi phạm pháp luật mà thôi. Một khi bị phát hiện, những kẻ xấu xa này sẽ bị pháp luật trừng trị thích đáng. Người Trung Quốc thường thích cuộc sống yên ổn, sợ phiền phức. Chính bởi sự nhu nhược của

họ nên những con sâu của xã hội này mới có cơ hội lộng hành như vậy. Theo quy định của “Hình pháp” và “Luật bảo vệ trẻ vị thành niên”, các cơ quan tư pháp muốn để những trẻ em dưới mười sáu tuổi trở thành người làm chứng, cần phải được sự đồng ý của bố mẹ; hơn nữa, khi đối thoại hay tiếp xúc với trẻ vị thành niên, nhất định phải có sự giám sát của các bậc cha mẹ. Hành động tùy tiện bắt giữ ba em nhỏ tuổi vị thành niên là một hành động phi pháp, đã phạm vào luật “Hình pháp” và “Luật bảo vệ trẻ vị thành niên” của Trung Quốc. Thậm chí hành vi bắt người nộp tiền mới trả người cũng là một hành vi vi phạm pháp luật rất nghiêm trọng. Vì vậy tôi hy vọng, dưới sự giúp đỡ của bố mẹ, Diệc Minh sẽ tìm ình một luật sư để tố cáo chuyện này lên tòa án, yêu cầu những kẻ xấu xa kia phải bồi thường thiệt hại cho bạn về mặt vật chất và cả tinh thần, để chúng phải chịu sự lên án của cả xã hội, để những con sâu này không còn có thể phá hoại đội ngũ những người chấp pháp, giúp cho những người dân lành khác không còn gặp phải những tổn thương tương tự.

Không thể phủ nhận rằng, cậu bé Diệc Minh và bố mẹ cậu chỉ là những người nông dân bình thường, những “kẻ yếu” trong xã hội. Nhưng chính vì thế chúng ta cần phải biết rằng: “Pháp luật chính là vũ khí lợi hại của kẻ yếu!”

Hệ thống pháp luật của Trung Quốc đã đi vào quỹ đạo chính xác của nó. Tuy nhiên vẫn không thể tránh khỏi những thiếu sót, nhất là trong đội ngũ tư pháp vẫn còn tồn tại những kẻ có tư chất kém, không phù hợp với vai trò của người thi hành pháp luật. Cải thiện môi trường chấp pháp không chỉ là nhiệm vụ của những người lãnh đạo. Nếu như mỗi người chúng ta đều có ý thức chấp hành pháp luật, biết bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình dựa trên pháp luật thì tôi tin rằng, xã hội sẽ bước những bước tiến mới trên con đường tiến đến văn minh.

4. Chương 06 - 07

MỘT NGỌN ĐÈN THẤP SÁNG TÂM HỒN

Tuyết Ba, nữ, mười lăm tuổi, học sinh cấp hai

Tôi là đứa con gái bị dày ải trong kiếp sống đau khổ. Nếu như thực sự có địa ngục thì cuộc sống hiện tại của tôi chính là địa ngục.

Ngay từ nhỏ tôi đã không phải là một đứa con gái bạo dạn và tự tin nhưng mẹ tôi đã đặt ở tôi quá nhiều hy vọng. Mẹ cho tôi đi học múa, học đàn, học vẽ, không để cho một đứa trẻ con như tôi có thời gian nghỉ ngơi. Đối với một đứa bé, làm sao có thể chịu được áp lực như vậy? Còn nhớ ở trong phòng tập múa, mọi người xếp hàng nghe cô giáo huấn luyện hướng dẫn. Cô yêu cầu chúng tôi tự tìm một vị trí để gác chân rồi tập luyện. Trong khi đó, cảnh tượng mà mẹ thường xuyên nhìn thấy lại là, trong khi những đứa bé khác chạy đi tìm vị trí tập luyện của mình thì tôi vẫn còn đứng ngẩn ra ở giữa sàn tập, rồi sau đó ngập ngừng hòa vào đám đông và tìm ình một chỗ trống bé nhỏ. Mẹ rất bức bối trước những phản ứng chậm chạp của tôi. Về đến nhà, mẹ liền mắng cho tôi một trận rồi lại tiếp tục bắt tôi tập luyện. Nhưng lần nào cũng thế, tôi gần như không có chút tiến bộ nào cả, thậm chí còn chậm chạp hơn trước đây, nguyên nhân là do tôi chỉ mãi để ý đến ánh mắt sắc như kim châm của mẹ. Đương nhiên là sau đó tôi bị mẹ đánh đòn. Rồi cuối cùng bà cũng phát hiện ra rằng không thể đào tạo tôi thành một diễn viên múa nên đã cho phép tôi nghỉ học. Tôi vui mừng như một kẻ nô lệ vừa được giải phóng.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, chẳng bao lâu sau mẹ lại bắt tôi đi học đàn. Lần này lại càng thê thảm hơn bởi vì tôi phải học theo hình thức của một cô một trò. Cô giáo dạy đàn này tính tình rất kỳ cục, hơi một chút là nóng giận. Mỗi khi không có mẹ ở bên cạnh là y như rằng cô mắng tôi như tát nước, thậm chí cô còn nói với mẹ tôi rằng tôi phản ứng rất chậm chạp, không có năng khiếu âm nhạc, ngay cả những tiết tấu đơn giản mà học mãi cũng chẳng xong. Không ít lần, vì đàn sai nhạc nên tôi đã bị cô ta tức giận dùng đầu bút máy chọc vào tay. Tôi khóc lóc kể với mẹ, xin mẹ không bắt tôi học đàn nữa. Thế nhưng sự bức bối trong lòng mẹ đã nhấn chìm tình cảm yêu thương mà mẹ dành cho tôi rồi. Sau hơn một năm trời vật vã, tôi mới được nói lời từ biệt với cây đàn và cô giáo dạy đàn đáng ghét kia. Nhưng lúc đó thì trái tim

tôi cũng đã thay đổi hoàn toàn. Trong mắt của một đứa trẻ là tôi lúc ấy, người lớn rất đáng sợ và ngược lại, trong mắt những người lớn kia, tôi cũng chẳng phải là một đứa trẻ ngoan. Năm đó tôi mới bắt đầu vào lớp một.

Vào lớp một, do không theo kịp bạn bè, thành tích học tập đáng báo động nên tôi thường xuyên bị gửi giấy thông báo về nhà. Mẹ tôi gần như đã mất hết niềm tin ở nơi tôi nên không còn đánh tôi như trước nữa, nhưng vẫn thường xuyên mắng mỏ. Người tôi sợ nhất vẫn là cô giáo. Cô giáo chủ nhiệm của tôi là một cô giáo trẻ. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã rất thích, bởi cô vừa trẻ lại vừa xinh đẹp, không khắc nghiệt như mẹ tôi. Thế mà, trong mắt cô giáo, tôi là một học sinh yếu kém, luôn làm ảnh hưởng đến thành tích chung của lớp. Cô thường xuyên phê bình tôi trước lớp, làm cho tôi xấu hổ với bạn bè. Bị một cô giáo xinh đẹp mắng mỏ ngay trước lớp là điều đáng xấu hổ đối với tôi.

Một việc xảy ra vào hồi học kì một năm lớp ba, có thể nói đó chính là nguyên nhân cho những bất hạnh của tôi hiện nay. Lần đó, tôi bị thủy đậu nên phải xin nghỉ ở nhà và đã để lỡ rất nhiều bài vở. Không may cho tôi, vừa mới khỏi bệnh thì cũng là lúc kiểm tra giữa kì. Tôi bị liền hai điểm không to đùng. Cô giáo گیر bài của tôi ra trước lớp và mỉa mai rằng: “Hôm nay tha hồ ăn trứng nhé!”. Kết quả là cả lớp cười nhạo tôi ầm ĩ. Trên đường về nhà, một đám đông còn chạy theo tôi để chọc ghẹo. Chúng thi nhau hét: “Trứng ngỗng, trứng ngỗng, bán trứng ngỗng!”. Tôi vô cùng xấu hổ, cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà. Tôi lao thẳng vào trong nhà, khóa cửa lại, toàn thân không ngừng run lên bần bật...

Trong mắt tôi, trường học chính là địa ngục trần gian, tôi không bao giờ muốn quay trở lại nơi đó nữa! Nhưng tôi thừa biết rằng mẹ sẽ không bao giờ đồng ý. Để đạt được mục đích không phải đến trường, một đứa bé ngốc nghếch như tôi đã cố tình bày mưu tính kế trốn học. Tôi giả vờ run bần bật, nói không ra hơi để lừa gạt mẹ. Mẹ tôi không còn cách nào khác đành phải xin cho tôi nghỉ học rồi lập tức đưa tôi đi khám bệnh. Trong phòng khám có rất nhiều người quen, họ nhìn bộ dạng của tôi rồi bảo với mẹ tôi rằng: “E là đứa bé này có vấn đề về thần kinh rồi!”, thậm chí họ còn khuyên mẹ tôi đưa tôi đến phòng khám thần kinh để kiểm tra. Mẹ tôi không nói gì, chỉ bảo bác sĩ kê cho tôi ít thuốc rồi dẫn tôi về nhà. Mẹ nói với tôi rằng bác sĩ khuyên tôi nên nghỉ ngơi và ở nhà một thời gian nữa mới có thể đi học trở lại. Vậy là trùng ý của tôi rồi! Thế là tôi dường như được nghỉ ở nhà đến cả tháng trời.

Trong một tháng này, tôi cảm thấy mình rất may mắn, sống những ngày yên tĩnh và êm đềm. Hằng ngày mẹ vẫn kèm tôi học bài, và mẹ kinh ngạc phát hiện ra rằng khả năng tiếp thu của tôi không hề kém như mẹ vẫn tưởng. Thế là mẹ liền dẫn tôi đi đo chỉ số IQ, nào ngờ chỉ số IQ của tôi đạt đến 130, thuộc vào loại cực kỳ thông minh. Mẹ tôi vừa buồn vừa vui, quyết định sẽ đưa tôi trở lại trường. Mẹ cầm kết quả kiểm tra IQ của tôi đưa cho tất cả thầy cô giáo của tôi xem. Tuy nhiên, kết quả là các thầy cô bàn tán nhau rằng: “Không chỉ có con bị hâm mà ngay cả mẹ cũng có vấn đề về thần kinh rồi!”. Thế là lũ học sinh trong lớp cứ thi nhau hét vào mặt tôi là: “Đồ điên”, còn nói tôi từng ở trại thương điên...

Phải vất vả lắm tôi mới có thể học hết cấp một. Tôi ngẫm cầu trời khấn Phật mong sao các bạn học mới sẽ không biết gì về quá khứ của tôi. Trước mặt cô giáo, tôi cũng thể hiện ra rằng mình là một học sinh chăm chú nghe giảng, chăm chỉ làm bài tập, cần cù làm vệ sinh... Mặc dù không phải pha trò cười nhưng nói chung tôi vẫn có thể hòa đồng và các bạn trong lớp. Kết quả học tập của tôi không phải xuất sắc nhưng ít nhất kết quả của tôi cũng không bị xếp đội sổ thậm chí đã có vài lần cô giáo còn biểu dương tôi trước lớp về sự tiến bộ vượt bậc. Có lẽ đây là những ngày tươi đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Chỉ tiếc rằng những tháng ngày này chẳng kéo dài được bao lâu. Một bạn học hồi tiểu học đã đi rêu rao khắp trường về quá khứ của tôi, chẳng mấy chốc mà mọi người trong trường ai ai cũng biết đến cái quá khứ không mấy tốt đẹp đó. Giờ đây mọi người đều cho rằng tôi là một con bé từng có vấn đề về thần kinh. Những thành kiến này đã một lần nữa đẩy tôi xuống đáy sâu của sự đau khổ, biến tôi thành đối tượng bị các bạn học kì thị và công kích.

Lần này, tôi không còn sức lực để mà chống chọi với hiện thực quá khắc nghiệt này nữa. Trong đầu tôi luôn bị ám ảnh bởi ý nghĩ “sống không bằng chết”, và rồi có lần tôi đã cắt cổ tay tự tử. Nhưng khi nhìn thấy máu của mình chảy ra, tôi vô cùng hoảng loạn, tôi sợ hãi hét lên ầm ĩ. Mọi người nhanh chóng đưa tôi vào bệnh viện cấp cứu. Ai cũng cảm thấy mệt mỏi vì tôi, đến cả bác sĩ cũng mắng tôi: “Cháu nghĩ rằng chết là sướng chắc? Làm ọi người đau khổ thì cháu dễ chịu lắm à?”.

Một lần nữa tôi lại được nghỉ ở nhà để dưỡng bệnh. Mặc dù mọi người trong gia đình cố gắng giấu giếm chuyện tự tử đáng xấu hổ của tôi, thế nhưng tin này vẫn bị nhà trường biết được. Thầy hiệu trưởng và cô

giáo chủ nhiệm đều đến thăm tôi, còn tự trách mình trước mặt mẹ tôi rằng trước đây không quan tâm đến tôi nên mới để xảy ra những chuyện như thế này... Họ còn ra sức khuyên giải tôi, bảo tôi phải nghĩ thoáng ra... Thế nhưng tôi lạnh lùng đáp: “Vô ích thôi, tôi vẫn sẽ tìm cách tự sát, vì tôi thực sự chán ghét thế giới này rồi!”. Tự tử lần nữa? Không biết tôi có đủ dũng khí để làm điều này nữa hay không. Thế nhưng tôi thực sự chán ghét thế giới này. Đó là sự thực, bởi tôi không còn đủ dũng khí để sống trên đời này nữa...

Bạn chán ghét thế giới là bởi vì bão tố đã thổi tắt mất ngọn đèn soi sáng trong tâm hồn bạn. Không có ngọn đèn này soi tỏ, những vị khách qua đường như chúng ta không thể nhìn thấy được ánh sáng để hy vọng. Ở những độ tuổi khác nhau, ánh hào quang của những ngọn đèn này sẽ khác nhau. Với một đứa trẻ, ánh sáng của ngọn đèn này chính là tình yêu thương của mẹ, sự cổ vũ của thầy cô giáo và sự thân thiện của bạn bè.

Tuyết Ba ngay từ nhỏ đã trải qua rất nhiều giông tố và gần như đã thổi tắt mất ngọn đèn soi sáng trong tâm hồn của cô bé. Đáng tiếc rằng đã không có ai thắp sáng lại ngọn đèn của Tuyết Ba. Đến khi cô bé vừa tự mình thắp sáng lại ngọn đèn hy vọng thì giông tố lại một lần nữa ập đến. Ngọn đèn tâm hồn vốn đã cháy yếu ớt, nay lại bị dập tắt hoàn toàn.

Ngọn đèn soi sáng trong tâm hồn mỗi người, ai có thể thắp sáng nó được đây? Hiệu trưởng? Thầy cô giáo? Hay là mẹ? Tôi phải nói với Tuyết Ba rằng, người có thể thắp sáng lại ngọn đèn ấy trong bạn chỉ có bản thân bạn mà thôi! Giờ đây Tuyết Ba không còn là cô bé yếu đuối năm nào, Tuyết Ba hoàn toàn có thể dựa vào nghị lực của mình để giành lại sự tự tôn cho bản thân. Nếu như thành tích học tập của Tuyết Ba không thể nổi bật như các bạn trong lớp, bạn cũng vẫn có thể thể hiện mình trong những lĩnh vực khác, ví dụ như: hòa đồng, khoan dung, nhiệt tình giúp đỡ bạn bè... Tôi tin chắc rằng, khi người nào đó làm tổn thương đến bạn, chưa chắc người đó đã ý thức được bản thân họ đã làm cái gì, khi bạn tỏ ra khoan dung và độ lượng với họ thì lương tâm của họ dễ dàng được đánh thức. Con người suy nghĩ cho cũng vẫn là những động vật cấp cao có trái tim lương thiện. Khi làm như vậy, bạn sẽ dễ dàng nhận được sự thân thiện và đồng cảm của mọi người. Ngoài ra, bạn cũng cần phải lấy lại niềm tin vào bản thân, có thể cùng mọi người trong gia đình lên kế hoạch cụ thể để cứu vớt niềm tin đang bị mất dần trong lòng bạn. Một cô bé mười lăm tuổi hoàn toàn có thể tạo ra tương lai cho chính mình, điều quan trọng là bạn có hành động kịp thời hay không mà thôi!

PHÚT LẦM LỖ CỦA THẦN ĐỒNG

Hoành Hoành, mười sáu tuổi, học sinh cấp hai

Ông nội tôi là một nhà khoa học được nhiều người kính trọng. Bố mẹ tôi hồi còn trẻ đã tình nguyện về nông thôn sản xuất, mãi đến năm ba mươi tuổi mới thi vào đại học. Bố mẹ tôi luôn tiếc nuối về thời thanh xuân đã bị bỏ lỡ nên gửi gắm toàn bộ hy vọng vào tôi, mong tôi lớn lên có thể trở thành một nhà khoa học kiệt xuất như ông nội. Ngay từ khi tôi còn nhỏ, mẹ đã đem chuyện ông nội từng học tập và nghiên cứu vất vả như thế nào kể cho tôi nghe, để lại cho tôi những ấn tượng vô cùng sâu sắc. Khi tôi vừa mới biết nói, bố đã dạy cho tôi đọc thơ. Trong một buổi diễn văn nghệ của làng, tôi, khi đó là một đứa bé mới hai tuổi, đã được mẹ đưa lên sân khấu. Tôi đọc liền tù tì hơn chục bài thơ nổi tiếng, cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Sau khi chương trình kết thúc, các phóng viên còn thi nhau đến nhà phỏng vấn và chụp ảnh tôi. Mỗi khi mẹ bế tôi ra ngoài là y như rằng có người kêu tôi đọc thơ cho họ nghe. Lúc đó tôi cảm thấy rất thích đọc thơ, cũng rất thích nghe người lớn cười khi nghe tôi đọc. Lớn hơn một chút, tài năng của tôi không chỉ dừng lại ở việc đọc thơ. Bố còn dạy tôi một phép toán cộng trừ đơn giản. Lúc đó tôi đã có thể tính toán tiền hàng ấy bà bán rau ở ngoài chợ dù mới chỉ năm tuổi và chưa đi học. Vì thế chuyện tôi có thể tính toán rất giỏi trở thành một tin sốt dẻo trong làng.

Mẹ dẫn tôi đến trường đăng ký học với mong muốn tôi sớm thành tài. Thế nhưng trường học lúc đó không nhận với lý do tôi chưa đủ tuổi. Mẹ liền yêu cầu các thầy cô cho tôi các bài toán lớp hai. Chẳng mấy chốc tôi đã giải xong, và đương nhiên tôi đã trở thành một học sinh đặc biệt của nhà trường, được ưu tiên lên thẳng lớp hai. Tôi học hết tiểu học rất thuận lợi, thậm chí còn trở thành “con cưng” của thầy hiệu trưởng. Do tôi còn nhỏ tuổi mà thành tích học tập lại rất xuất sắc nên các bạn ai cũng nhường nhịn tôi, làm cho tính cách của tôi có phần kiêu ngạo và ích kỷ. Tuy nhiên lúc đó tôi hoàn toàn không ý thức được điều này.

Lên lớp sáu, thành tích của tôi vẫn xuất sắc như hồi học cấp một. Chính vì vậy mà tôi càng kiêu ngạo hơn.

Thế nhưng lên lớp bảy, tôi bỗng nhiên cảm thấy bài vở trở nên khó khăn hơn. Tôi không còn giành được vị trí thứ nhất trong lớp nữa, rất nhiều bạn học dần dần vượt qua tôi. Lớp tôi học là lớp chọn, học sinh đều là những học sinh xuất sắc. Chính vì vậy mà ở đây tôi không được đãi ngộ đặc biệt như hồi còn học tiểu học nữa. Có vài lần, tôi chọc giận các bạn học cùng lớp và họ đã vây quanh định đánh cho tôi một trận. Tôi vô cùng sợ hãi vì từ trước đến nay chưa phải gặp tình cảnh này bao giờ. Tôi bứt rứt trong lòng, không hiểu mình đã làm gì khiến người khác nổi giận. Thực ra không phải tôi cố tình làm hại hay chọc giận ai, nhưng kết quả là lần nào tôi cũng bị các bạn đánh ột trận. Cuối năm lớp bảy, tôi trở thành một học sinh cá biệt trong lớp. Cô giáo thường xuyên phê bình tôi lười lao động, vô tổ chức, vô kỷ luật... Tôi vô cùng lo lắng, đến mức không biết mình phải làm thế nào nữa. Kết quả học tập của tôi bắt đầu sa sút nghiêm trọng.

Nhưng bố mẹ hoàn toàn không quan tâm đến nỗi khổ trong lòng tôi, họ chỉ nhìn vào bảng thành tích học tập mà phán xét. Tôi đã làm cho họ rất thất vọng. Mặc dù không đánh mắng tôi nhưng bố mẹ lại bàn nhau ngay trước mặt tôi rằng sẽ sinh cho tôi một đứa em. Nghe bố mẹ nói vậy tôi thấy rất uất ức, cảm giác mình giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Năm đó, ông nội tôi qua đời ở Bắc Kinh. Có thể nói đây là một cú sốc lớn đối với tôi. Mặc dù bình thường hai ông cháu ít có cơ hội gặp mặt nhưng mỗi lần ông nội viết thư cho tôi, tôi lại cảm thấy lòng mình ảm áp lạ thường. Ông thường nhắc nhở tôi không nên mải học hành mà để ảnh hưởng đến sức khỏe. Ông còn nói, thanh niên phải thường xuyên ra ngoài tìm hiểu thế giới xung quanh, không nên chỉ biết chúi đầu vào sách vở. Bố mẹ tôi không bao giờ nói với tôi những điều này. Tôi đau khổ nhận ra rằng, mình chỉ là một công cụ của bố mẹ. Khi tôi có thể làm bố mẹ nở mày nở mặt thì họ hết mực yêu thương và chiều chuộng tôi. Khi tôi không thể làm như vậy được nữa thì cũng là lúc họ chán ghét tôi.

Năm cuối cấp, bố mẹ và thầy cô giáo đều răn đe rằng thi hết cấp là cái mốc quyết định cuộc đời của mỗi người. Bản thân tôi cũng hiểu được điều này. Tôi ra sức học hành và cuối cùng tôi cũng lọt vào được top hai mươi của lớp. Nhưng do lớp tôi là lớp chọn nên phải đến tám mươi phần trăm các bạn học sinh đều thi tốt và đạt thành tích cao của trường, đương nhiên tôi cũng ở trong số đó. Trường tôi là một trường điểm của thành phố, tỉ lệ học sinh đỗ đại học rất cao. Vì thế tôi ước tính, ba năm nữa, để thi được vào một trường đại học không phải là điều quá khó khăn với tôi. Thế nhưng bố mẹ lại muốn tôi có thể thi đậu vào trường đại học mà ông nội tôi từng theo học. Có lẽ tôi sẽ làm bố mẹ thất vọng mất.

Năm tôi học lớp mười, trường tôi chọn ra mười học sinh xuất sắc để đào tạo đặc biệt. Những học sinh này được học hết chương trình cấp ba trước các học sinh khác một năm, sau đó sẽ trực tiếp đăng kí thi vào lớp chuyên ngành khoa học. Tôi không lọt vào top mười người xuất sắc này. Vì chuyện này mà mẹ tôi buồn rầu không nói năng gì. Thực ra đối với tôi, chuyện này chẳng có gì là to tát, tôi thừa hiểu khả năng của mình có hạn, không thể lọt vào danh sách những học sinh xuất sắc này được.

Một lần tình cờ, tôi vào một quán internet gần trường. Tôi đã phát hiện ra rất nhiều trò điện tử thú vị. Thế nên sau đó tôi thường xuyên lui tới quán internet. Mỗi lần đến tôi đều đi một mình, vì tôi không có người bạn nào cùng sở thích với tôi. Tôi nhanh chóng kết bạn với một số người tôi gặp trong quán, họ đều rất khâm phục “tài năng” chơi điện tử của tôi, ngay đến ông chủ quán cũng không ngớt lời khen ngợi tôi, còn nói tôi là “nhân tài máy tính”. Ông ta nói thật có lí. Chỉ cần ngồi vào máy tính là tôi cảm thấy vô cùng thích thú, cảm con chuột trong tay và điều khiển thật linh hoạt... Tôi biết Bill Gates - một thiên tài về máy tính thường xuyên trốn học khi còn nhỏ. Tôi rất muốn có thể đi theo con đường của Bill Gates, nhưng tôi biết bố mẹ tôi sẽ không bao giờ cho phép. Chẳng may bố mẹ phát hiện ra tôi thường đến đây chơi điện tử chắc sẽ đánh cho tôi nhừ đòn.

Trong suốt thời gian đó, ngay cả trong giấc mơ tôi cũng mong mình có một chiếc máy vi tính. Một hôm, nhân lúc bố đang vui, tôi liền đưa ra nguyện vọng này. Đương nhiên tôi phải nói với bố là tôi muốn tìm hiểu một số vấn đề về máy tính. Bố tôi hỏi ý kiến của mẹ. Thế rồi bố mẹ quyết định sau khi tôi thi đỗ đại học sẽ mua cho tôi một chiếc máy vi tính. Lí do bố mẹ đưa ra để không mua máy vi tính cho tôi lúc này là “thi đại học có thi về máy tính đâu”. Tôi vô cùng thất vọng. Đầu óc tôi quay cuồng, và thế là tôi đã gây ra một chuyện tày đình...

Hôm đó, tôi đến nhà cô ruột để tìm cậu em họ đi chơi. Em họ tôi lúc đó đang ngồi làm bài tập ở trong phòng. Tôi muốn mượn điện tử của nó chơi cho đỡ nhớ. Nhưng do mải học nên nó bảo tôi tự đi tìm mà chơi. Tôi mở ngăn kéo lục tìm, bỗng nhiên tôi phát hiện ra một cái phong bì thư dày cộp. Tôi đoán chắc rằng trong phong bì thư này có tiền. Lúc đó đầu óc tôi bị mê muội, nghĩ bụng cầm chỗ tiền này đi chắc chắn mình sẽ mua được máy tính mang về. Nghĩ đến đó, không biết thần xui quỷ khiến thế nào mà tôi đã nhét

vội phong bì tiền kia vào túi.

Tôi lo lắng đi thẳng về nhà. Tôi trốn ở trong phòng, lén lút mở phong bì ra xem. Tôi đếm qua qua, thấy có tận ba nghìn hai trăm nhân dân tệ. Tôi giật mình, một số tiền quá lớn đối với một thằng nhóc như tôi! Nghĩ một hồi lâu, tôi bắt đầu cảm thấy hối hận. Bởi vì nếu muốn mua máy tính, nhất định phải được sự đồng ý của bố mẹ tôi. Nếu tôi đột nhiên đem máy tính về, nhất định họ sẽ hỏi cho bằng được tiền mua máy từ đâu mà có. Lúc đó tôi biết ăn nói làm sao? Tôi vô cùng hoảng loạn, không biết phải làm thế nào? Liệu tôi có nên âm thầm trả lại tiền về chỗ cũ? Nhưng tôi sợ chẳng may sự việc bị bại lộ, thế có khác nào tôi đã chữa lợn lành thành lợn què? Hay là giấu chỗ tiền kia đi để tiêu dần dần? Gần đây tôi thường xuyên ngồi quán internet nên lúc nào trong túi cũng hết tiền.

Tôi thật sự không biết phải làm thế nào nữa?

Hoành Hoành không biết rằng hành động của mình là vi phạm pháp luật. Nếu người bị mất cắp báo lên công an thì Hoành Hoành ít nhất sẽ phải chịu mức án ba năm tù. Tôi dám chắc rằng Hoành Hoành là một người thiếu hiểu biết về pháp luật. Nếu như hiểu biết về pháp luật thì có lẽ cậu ấy đã không ăn cắp tiền. Thế nhưng, đó không phải là lí do để biện minh.

Hoành Hoành nên lập tức trả lại tiền cho cô mình, đồng thời cũng nên nói rõ nguyên nhân. Dù sao cũng là người trong gia đình, tôi nghĩ cô của Hoành Hoành sẽ tha thứ cho hành vi sai trái này của cậu bé.

Còn nếu muốn giấu chỗ tiền này đi để tiêu dần, chẳng may chuyện vỡ lở ra, chắc chắn sẽ không có ai tha thứ cho Hoành Hoành cả! Thậm chí nếu như cô của Hoành Hoành báo chuyện này lên cảnh sát, chắc chắn cậu ấy sẽ trở thành một tội phạm, kết quả sẽ ra sao thì bản thân Hoành Hoành cũng tự đoán ra được!

Đây cũng là một hồi chuông cảnh báo đối với các bậc phụ huynh, cần phải quan tâm đến cả những suy nghĩ và tình cảm của con cái thay vì chỉ quan tâm đến tình hình học tập của chúng mà thôi.

5. Chương 08 - 09

NỖI ÁM ỨC CỦA TIỂU HÀN

Tiểu Hàn, nữ, mười bảy tuổi, sinh viên cao đẳng

Tôi là một cô bé đang ở độ tuổi dậy thì. Cũng giống như các bạn nữ khác, tôi thích mơ mộng, thích làm đẹp. Thế nhưng tôi không có tiền để thỏa mãn tiền làm đẹp. Tôi không biết bố mẹ đẻ của mình là ai, tôi lớn lên nhờ bàn tay chăm sóc của bà ngoại. Trong mắt tôi, bà ngoại vừa là bà, vừa là mẹ. Hai bà cháu tôi sống trong một căn nhà chật chội và tối tăm, cửa sổ rất nhỏ, hơn nữa lại bị một ngôi nhà cao tầng khác che hết cả ánh sáng mặt trời. Mùa đông, trong nhà lạnh cóng như ở trong nhà băng, mùa hè lại nóng như ở trong lồng hấp, mùa mưa nước dột lênh láng khắp nhà. Tôi đã lớn lên trong một ngôi nhà như vậy đấy! Khi còn nhỏ, tôi cũng luôn luôn sống vui vẻ. Tôi thường chơi đùa với mấy người bạn trong xóm. Lúc đó, chẳng có ai để ý xem tôi mặc cái gì, tôi có xinh hay không. Bà ngoại tôi thường dậy từ sáng sớm tinh sương. Hằng ngày bà đều phải làm tất cả việc nhà, còn phải giặt chần màn thuê cho người ta để kiếm chút tiền ít ỏi nuôi tôi khôn lớn. Mặc dù nhà nghèo, nhưng tình yêu thương của bà ngoại đã biến tôi thành một cô bé vui tươi và hồn nhiên.

Đến tuổi đi học, bà cố gắng cho tôi đến trường như bao bạn bè cùng trang lứa. Ở trường, tôi cũng chăm chỉ học tập, nhờ đó mà kết quả của tôi trong lớp cũng không đến nỗi tồi. Cô giáo thường xuyên biểu dương tôi trước lớp, cô lấy tôi làm gương cho các bạn học khác: “Các em nhìn xem, nhà bạn ấy nghèo nhưng bạn ấy vẫn học giỏi!”. Mặc dù cô giáo không có ý khinh thường nhưng tôi vẫn cảm thấy có đôi chút chạnh lòng. Cái mác “con nhà nghèo” như đã được dán chặt lên người tôi vậy. Tôi bắt đầu nhận lời đến chơi nhà bạn bè và sững sờ trước những căn phòng sáng sủa và đẹp đẽ. Những căn phòng đó tôi không bao giờ có thể nhìn thấy trong xóm nghèo của mình. Tôi còn được ăn rất nhiều đồ ăn ngon nữa. Thực ra đó chỉ là những

món đồ ăn vặt bình thường của trẻ con, nhưng trước đó tôi vẫn chưa từng được nếm thử. Tôi cảm thấy môi trường học tập ở trường tiểu học rất tốt, từ thầy cô cho đến các bạn học sinh, không ai có tư tưởng khinh miệt người nghèo, ngược lại, các bạn trong lớp đều rất khâm phục tôi vì tôi có thành tích xuất sắc trong học tập (tôi cũng không biết ngoài khả năng học tập ra, mình còn có khả năng nào nữa không). Cô giáo chủ nhiệm cũng thường xuyên giúp đỡ tôi về mặt kinh tế, cho tôi mượn sách đọc, tặng tôi một vài bộ quần áo cũ... Lúc đó, vì còn nhỏ tuổi nên tôi không hề cảm thấy buồn rầu hay xấu hổ khi nhận quà từ mọi người xung quanh, vả lại cũng không ai có ý khinh thường tôi (có lẽ đó mới là nguyên nhân chính).

Thế nhưng khi lên cấp ba, mọi thứ hoàn toàn thay đổi. Trường cấp ba này không chỉ nhận học sinh từ trường cấp hai nơi tôi đã học mà còn nhận cả những học sinh từ các trường khác. Lâu dần, tôi phát hiện ra học sinh ở trường này thích ăn diện và thích nói chuyện về hàng hiệu. Mỗi lần như vậy, tôi đều nhẹ nhàng tách ra khỏi đám đông. Thế nhưng họ vẫn nhìn chằm chằm vào tôi mà cười nhạo. Họ nói tôi không biết làm đẹp, không biết ăn diện, quần áo chẳng có phong cách gì cả... Tôi im lặng không nói gì, thà để chúng nghĩ rằng tôi không biết cách ăn mặc, quần áo lỗi mốt... còn hơn là để chúng biết được hoàn cảnh nghèo khó của mình. Bà ngoại tôi tuổi tác ngày càng cao, không còn đủ sức để đi giặt chăn màn thuê cho người khác mà phải đi nhặt rác để tích cóp từng đồng.

Tôi vẫn vui đùa vào sách vở như lúc còn học cấp một. Ở trên lớp, tôi không muốn lãng phí dù chỉ một giây một phút nào, tôi làm bài tập ngay khi tan học. Có như vậy khi về nhà tôi mới có thể giúp đỡ bà những chuyện vặt vãnh. Cũng may là ở lớp tôi các thầy cô giáo vẫn luôn coi trọng kết quả học tập của học sinh. Kết quả học tập của tôi luôn đứng đầu lớp nên các thầy cô ai nấy đều rất hài lòng. Sau khi tốt nghiệp, tôi không chút do dự, đăng kí thi vào trường cao đẳng sư phạm. Các thầy cô giáo đều tiếc cho tôi, ai cũng mong tôi sẽ thi đại học. Nhưng tôi biết mình không có duyên với đại học, tôi muốn có thể nhanh chóng đi làm. Hơn nữa, trường sư phạm thường không thu tiền học phí, sau này lại được phân công công tác.

Nói thì vậy, nhưng nếu tôi đi học sẽ lại tăng thêm gánh nặng chi tiêu cho bà ngoại. Tôi cố gắng tìm vài mớ dạy thêm nhằm kiếm chút tiền đỡ dần cho bà, nhưng điều này quả thật không đơn giản. Tôi đành phải thắt lưng buộc bụng, cố gắng tiết kiệm tối đa mọi khoản chi tiêu cá nhân. Nào ngờ điều này lại gây chướng mắt cho những bạn học cùng lớp với tôi. Họ thậm chí còn ăn diện và chải chuốt hơn nhiều so với những người bạn thuở cấp ba của tôi. Họ đứng cả ngày trước gương để ngắm nghía, thậm chí còn nhịn ăn để mua quần áo, mỹ phẩm. Tôi phải thừa nhận rằng cuộc sống của sinh viên phong phú và thú vị hơn nhiều, nhưng tất cả những sự hào nhoáng này đều không thuộc về thế giới của tôi. Có một lần, lớp tôi tập hát để mừng ngày Quốc Khánh. Cô giáo nói đội ngũ của lớp không đồng đều nên sẽ bỏ bớt hai, ba người. Và người đầu tiên bị loại khỏi đội hình là tôi. Hôm đó, tôi cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Trở về kí túc, tôi soi mình trong gương: bộ quần áo lỗi mốt, làn da khô ráp, tóc tai rối bời... Tôi cảm thấy có đôi chút ảm ức, nếu như tôi có tiền tôi sẽ mua được quần áo đẹp, kem dưỡng da cao cấp, đồ trang sức đắt tiền, và tôi cũng sẽ trở nên xinh đẹp như biết bao cô gái khác.

Học kì đầu tiên kết thúc, tôi giành được năm mươi tệ tiền học bổng. Tôi vô cùng phấn khởi, vội vàng mang tiền về đưa cho bà ngoại, nhưng bà bảo tôi hãy cầm tiền và đi mua một chiếc váy liền. Bà nói bà biết từ lâu tôi đã thích có một chiếc váy như vậy. Bà ngoại là người hiểu tôi nhất, đúng là từ lâu rồi tôi đã thích có một chiếc váy liền, đến nằm mơ tôi cũng thấy mình được mặc một chiếc váy màu xanh có viền cổ trắng tinh khiết. Nhưng nhìn dáng bà vất vả giặt quần áo thuê kiếm tiền, trong lòng tôi vô cùng xót xa, không biết bà phải giặt cho người ta bao nhiêu quần áo mới có thể kiếm được năm mươi tệ này. Cuối cùng, tôi quyết định đưa tiền cho bà ngoại.

Rồi học kì hai cũng tới, tôi vui vẻ quay lại trường học. Nhưng không lâu sau, phòng của tôi xảy ra mất cắp. Hôm đó, tôi trở về phòng sau giờ học và chuẩn bị đến nhà ăn mua cơm. Bỗng nhiên có người la lên rằng mình bị mất tiền. Thế là tất cả mọi người trong phòng liền giở ví tiền hoặc mở ngăn kéo của mình ra kiểm tra. Tất cả mọi người trong phòng đều bị mất tiền, chỉ riêng tôi là không. Mọi người nhìn chằm chằm vào tôi đầy dò xét, nghi ngờ. Tôi hốt hoảng thanh minh: “Không phải tớ, tớ không lấy trộm tiền của mọi người...”. Có người cười nhạo và mỉa mai: “Hứ! Không biết kẻ nghèo hèn nào lại đi ăn cắp từng hào, từng hào của người khác...”. Tôi chặn người đó lại và nói: “Bạn nói cho rõ ràng, ai là kẻ nghèo hèn!”.

May mà có người chạy đến can ngăn hai chúng tôi kịp thời. Lần đầu tiên tôi có cảm giác mình bị xúc phạm nặng nề. Tất cả bọn họ đều nghi ngờ tôi, tôi thật sự không thể chịu đựng nổi cảm giác này. Hôm đó tôi không còn tâm trí nào mà ăn cơm nữa. Tôi ngồi thẩn thờ nghĩ ngợi: Không biết ai đã lấy trộm tiền của

mọi người? Tại sao chỉ có mình tôi không bị mất tiền? Tại tôi quá nghèo chăng? Tôi nghĩ mãi mà không ra. Đầu óc tôi quay cuồng, tôi chửi thầm trong bụng tên trộm đáng ghét đã làm tôi bị mang tiếng oan. Tôi cũng giận cả những người bạn cùng phòng, tại sao họ lại có thể nghi ngờ tôi ăn cắp cơ chứ?

Không ai thêm để ý đến tôi. Tôi cũng chẳng thêm để ý đến điều đó nữa. Tôi chưa từng nghĩ rằng: cái nghèo lại có thể gây cho tôi những thương tổn lớn về danh dự như vậy...

Tôi hoàn toàn tin tưởng vào sự trong sạch của Tiểu Hàn, tôi cũng hiểu được sự ảm ức trong lòng bạn. Chỉ có điều tôi không tán thành việc bạn chỉ biết trách móc người khác. Nghèo không có gì đáng xấu hổ. Tiểu Hàn nên tự hào vì sự cần cù và hiểu biết của mình. Trước tiên, bạn nên vượt qua sự tự ti trong lòng, như vậy mới không bị gục ngã trước những đả kích của bạn bè. Chỉ khi nào bạn thật sự bình tĩnh, bạn mới có thể làm theo sự mách bảo của lí trí, nhờ đó mới có được cách giải quyết thích đáng mọi chuyện, xoay chuyển tình huống theo hướng có lợi cho bản thân. Nói đến đây, tôi cũng muốn nhắc nhở bạn rằng, bạn đã phân tích kỹ càng việc mất cắp lần này chưa? Liệu rằng có ai ăn cắp rồi cố tình bày trò để chuyển sự nghi ngờ của mọi người sang bạn hay không? Biết đâu được kẻ cắp lại chính là một trong số những người kêu bị mất tiền? Đương nhiên đây chỉ là những suy đoán của tôi mà thôi. Tôi muốn nhắc nhở bạn rằng, mỗi khi gặp chuyện không hay, bạn nên bình tĩnh và hãy dùng cái đầu để suy nghĩ!

CON CUNG MƯỜI BẢY TUỔI

Tiểu Đệ, nam, học sinh cấp ba

Tôi là thằng con trai mười bảy tuổi, con cưng của bố mẹ như bao bạn bè cùng lứa khác. Ngày nhỏ, bố mẹ đi đến đâu là tôi theo đến đó, cứ lằng nhằng như cái đuôi vậy. Còn nhớ lúc tôi khoảng tám tuổi, bố mẹ tôi có hẹn phải ra ngoài, nhưng không tiện cho tôi theo cùng. Thế nên bố mẹ đã dỗ dành tôi ở nhà ăn cơm, lên giường đi ngủ rồi hai người mới đi. Nhưng tôi dứt khoát không chịu. Để được đi theo bố mẹ, tôi còn ra sức khóc lóc và lăn lộn dưới đất ăn vạ. Cuối cùng họ đành phải đồng ý dẫn tôi theo.

Mãi cho đến năm học lớp chín, tôi mới thấy mình bớt lẻo đẻo theo bố mẹ. Năm đó, tôi lớn nhanh như thổi, bỗng chốc đã cao hẳn 1m75, còn cao hơn cả bố tôi. Vì hơi cao so với các bạn, nên để tiện nói chuyện với các bạn tôi phải hơi cong lưng xuống. Mẹ nói rằng tôi lớn trước tuổi, nhưng dáng vóc cao lớn quá làm tôi cảm thấy không ổn cho lắm. Tôi bắt đầu từ chối ra ngoài ăn uống với bố mẹ. Bố mẹ vừa nói hôm nay phải ra ngoài ăn uống là y như rằng tôi sẽ viện ngay lí do là phải ở nhà ôn bài, làm bài tập... Bố hỏi tôi ăn gì, tôi nói tôi ăn mì với xúc xích và một cái đùi gà rán là được (đây là những món khoái khẩu của tôi). Có lần mẹ lo tôi ở nhà một mình sẽ sợ, tôi còn cười mẹ lo lắng hão huyền. Chỉ vì chuyện ăn uống mà đã có lần tôi cãi lại bố mẹ. Một lần, lớp cũ của bố họp lớp, bố mẹ nhất định bắt tôi phải đi cùng, bố giải thích rằng ai cũng phải mang cả gia đình theo. Tôi cảm thấy rất khó chịu, liền hỏi vặn lại bố: “Con có phải là công cụ của bố mẹ đâu? Ít nhất bố mẹ cũng phải hỏi xem con có đồng ý đi hay không chứ!”. Lần đó bố giận tôi lắm, suýt nữa thì đánh cho tôi một trận.

Khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng lớn khiến cho bố mẹ tôi cảm thấy rất lo lắng. Mẹ đã vài lần hỏi dò xem tôi có ý kiến gì muốn nói với bố mẹ không? Nhưng tôi không muốn nói, nên chỉ đáp ngắn gọn: “Không có mẹ ạ!”. Một lần, trong khi ăn tối, bố hỏi tôi: “Từ nay, bố con ta là bạn của nhau nhé!”, mẹ liền ở bên cạnh phụ họa: “Đúng, đúng, đúng, hai bố con hãy là bạn của nhau đi!”. Tôi đưa mắt nhìn về nghi hoặc về phía bố mẹ, kết quả bố nói: “Bố muốn có thể tâm sự cùng con, chúng ta có thể nói chuyện một cách thoải mái!”. Tôi cười thầm trong bụng: “Tôi thì có chuyện gì mà nói với họ cơ chứ? Nói về bóng đá? Bố mẹ tôi chẳng biết gì về bóng đá! Nói về điện tử? Bố mẹ tôi cũng có biết trò chơi nào đâu! Hơn nữa, bố mẹ lúc nào cũng nói toàn những thứ cũ rích, chỉ làm người khác chán không buồn nói chuyện”. Đương nhiên tôi không thể nói ra hết những điều đó, thế nên đành và cớm thật nhanh rồi viện cớ phải học tiếng Anh để lẩn nhanh vào phòng.

Thực ra tôi cũng hiểu được sự khổ tâm của bố mẹ, thế nên vẫn cố gắng để là một đứa con ngoan cho bố mẹ vừa lòng. Tôi luôn giữ gìn kỷ luật, học tập chăm chỉ, kết quả học tập luôn đạt loại xuất sắc. Kỳ thi cuối cấp vừa rồi, tôi thi đỗ ngay vào trường chuyên của huyện. Bố mẹ tôi vui lắm. Thấy bố mẹ vui như vậy, tôi cũng cảm thấy rất dễ chịu!

Đến giờ, tôi đã là một học sinh cấp ba, thành tích học tập luôn được xếp loại giỏi, còn được bầu là ủy viên của hội học sinh trường. Thế nhưng tôi vẫn cảm thấy bố mẹ vẫn chưa hoàn toàn yên tâm về tôi. Tôi nghĩ điều đó là không cần thiết. Lúc nào bố mẹ cũng hỏi này hỏi nọ, làm tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi thấy mình đã lớn, tôi không thích người khác, kể cả bố mẹ quá đến tôi như vậy.

Giáo viên trong trường tôi rất dễ tính, không bao giờ can thiệp vào chuyện yêu đương nam nữ. Thế nên bạn bè trong lớp tôi chơi với nhau rất thân thiện. Mọi người hòa đồng và nhiệt tình giúp đỡ lẫn nhau. Một hôm, có một bạn nữ nói muốn mua vài phần mềm máy tính, tôi lại khá rành về mấy thứ này nên bạn ấy nhờ tôi đi cùng để giúp bạn ấy chọn mua. Tôi không có lý do gì để từ chối cả. Thứ Tư đó, sau khi tan học, tôi đã cùng đi với bạn nữ ấy. Khi chúng tôi đang chọn mua đồ thì tôi gặp một người quen. Đó là dì Lý, bạn của mẹ tôi. Khi tôi nhìn thấy dì ấy thì dì đã quay mặt về phía khác. Tôi nghĩ thế nào rồi dì cũng nói chuyện này với mẹ tôi. Nhất định mẹ tôi sẽ tò mò mà hỏi han về chuyện này. Tôi nghĩ rồi, nếu mà mẹ có hỏi thì tôi sẽ nói sự thật ẹ nghe: rằng bạn ấy là bạn cùng lớp với con, chúng con chỉ là bạn học mà thôi!

Thế nhưng, mấy ngày liền mà không thấy mẹ nhắc đến chuyện này. Không biết là do dì Lý không nói chuyện này với mẹ hay là do mẹ cố tình không để động gì đến? Mẹ tôi chơi rất thân với dì Lý, cứ vài ngày lại gọi điện nói chuyện nọ kia. Chính vì thế tôi nghĩ là vì mẹ tin tưởng tôi nên mới không đề cập gì đến chuyện này. Nói thật lòng là tôi thầm cảm kích trước tấm lòng của mẹ!

Tuy nhiên chuyện này vẫn chưa chấm dứt. Một hôm, bạn nữ hôm trước kéo tôi ra một góc, hốt hoảng nói: “Mẹ cậu đang dò hỏi khắp nơi về tớ đấy, cậu có biết không?”.

Lúc đó đầu tôi tự nhiên mụ mẫm, tai thì ù đi. Người bạn đó rất giận, nói rằng không hiểu sao mẹ tôi lại làm như vậy. Bạn ấy nói mẹ tôi đã đến tìm gặp cô giáo để dò hỏi, còn hỏi cả bố mẹ của các bạn khác về bạn ấy nữa, như vậy thì có gọi là tôn trọng người khác không? Tôi vội vàng xin lỗi bạn ấy thay mẹ và bảo đảm với bạn ấy rằng những chuyện thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa!

Về đến nhà, tôi lập tức tìm mẹ để nói chuyện. Tôi vô cùng tức tối, nói ra rất nhiều điều khó nghe và đã làm mẹ khóc. Lúc ấy tôi có đôi chút mềm lòng, nhưng vẫn nghĩ sẽ không bao giờ tha thứ ẹ vì những gì mẹ đã làm. Lúc bố về đến nhà, tôi to mồm quát mẹ: “Con hận mẹ, cả đời này con sẽ không bao giờ tha thứ ẹ đâu!”. Mẹ chỉ biết bưng mặt mà khóc. Bố thấy vậy liền chạy đến, giơ tay tát tôi một cái nổ đom đóm mắt. Đây là lần đầu tiên bố đánh tôi, hơn nữa lại đánh rất đau! Bị bố tát, tôi điên tiết lao ra khỏi nhà. Mẹ ở phía sau gọi theo nhưng tôi không thèm nghe.

Tôi đi mãi, đi mãi cho đến khi trời tối đen như mực mới mò mẫm tìm đường về nhà! Bố và chú tôi tìm thấy tôi định lôi tôi về. Bố nói: “Tại sao con có thể đối xử với mẹ như vậy? Dù sao thì đó cũng là mẹ của con mà!”. Tôi biết thế nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy rất khó chịu, bố có hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi không cơ chứ? Cuối cùng thì tôi cũng theo họ về nhà. Nhưng kể từ đó, cái hố ngăn cách giữa tôi và bố mẹ ngày càng sâu hơn. Bố nói với tôi rằng, cách giáo dục con cái của mẹ hơi có vấn đề, nhưng dù sao nó cũng xuất phát từ sự yêu thương, quan tâm lo lắng mẹ dành cho tôi mà thôi. Tôi cảm thấy rất khó chịu với những lời nhận xét này của bố. Chẳng nhẽ những ý kiến chủ quan lại là tốt, lại có thể đem ra làm lý do để biện minh được hay sao? Thế còn những tổn thương mà tôi phải gánh chịu thì sao, nên đổ lên đầu ai đây?

Tiểu Đệ làm cho tôi có cảm giác bạn hơi ích kỷ. Tuy nhiên, hy vọng nhận xét này của tôi không làm cho bạn cảm thấy khó chịu. Tôi tin rằng, Tiểu Đệ chỉ to ra ngang ngược trước mặt bố mẹ mình mà thôi. Trước mặt thầy cô và bạn bè, chắc hẳn bạn phải là một người thấu tình đạt lý! Liệu có khi nào bạn đã đòi hỏi quá khắt khe với bố mẹ mình hay chưa?

Tôi cho rằng, thái độ của Tiểu Đệ trước bố mẹ có chút vấn đề. Một mặt, bạn coi mình như một người đã trưởng thành, hy vọng bố mẹ không can thiệp vào đời sống riêng của mình; nhưng mặt khác, bạn lại biến mình thành trẻ con, luôn hy vọng được thấy hiểu, được chăm sóc, không thể chịu nổi một chút ám ức, không chịu tha thứ cho lỗi lầm mà người lớn mắc phải. Cho tôi nói thẳng nhé, bạn vẫn chưa trưởng thành đâu!

Thực ra, chúng ta nên có thái độ đúng đắn với bố mẹ, có nghĩa là nên đối xử với bố mẹ bằng thái độ của một người trưởng thành. Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể đặt mình vào địa vị của bố mẹ mà suy nghĩ, mới có thể giao lưu thật bình đẳng với họ. Có như vậy chúng ta mới có thể trở thành một người lớn thực sự!

6. Chương 10 - 11

CÔ BÉ ĐẠI DỌT

FXL, nữ, mười sáu tuổi, học sinh cấp hai

Tôi lớn lên ở nông thôn, năm nay tôi mười sáu tuổi. Mặc dù cuộc sống của các gia đình nơi đây không lấy gì làm sung túc cho lắm, nhưng bố tôi làm ăn buôn bán, cho nên gia đình tôi có khá hơn các gia đình khác một chút. Bố mẹ tôi chỉ có mình tôi vì thế họ rất yêu thương tôi. Từ nhỏ, tôi đã được mặc những bộ quần áo mới và đẹp hơn các bạn. Mặc dù rất thương con, nhưng bố mẹ tôi không cưng chiều tôi một cách mù quáng; họ luôn động viên tôi chăm chỉ học hành để thi vào một trường thật tốt. Tôi luôn nghe lời bố mẹ, rất chịu khó học hành. Năm thi hết cấp, nhờ chăm chỉ nên kết quả thi của tôi rất tốt. Mọi người trong nhà thở phào nhẹ nhõm. Mẹ bắt đầu chuẩn bị đồ đạc cho tôi đi nhập trường.

Nghỉ hè, tôi sung sướng với những suy nghĩ đã thoát khỏi việc học hành mệt nhọc, tôi rong chơi cả ngày ở bên ngoài để xóa nhòa những khoảng thời gian căng thẳng ở trường. Mẹ cũng để cho tôi được thoải mái, muốn chơi đến khi nào về thì về. Tôi quen H trong một quán internet. Anh ta hơn tôi bốn tuổi. Anh ta tự giới thiệu mình là dân buôn bán. Tôi và H nói chuyện rất hợp rồi chúng tôi nhanh chóng trở nên thân nhau. Tôi thực sự không muốn thừa nhận rằng mình đã yêu H. H đối xử với tôi rất tốt, giống như một người anh trai vậy. Có lần tôi bị cúm, hơi sốt, H liền mua thuốc hạ sốt, rót nước rồi bảo tôi uống cho hạ sốt. Tôi chê thuốc đắng, không chịu uống, H liền ột viên thuốc vào miệng nuốt chửng cho tôi xem rồi động viên tôi uống.

Tôi không hề biết rằng, H lại là một tên buôn người. Một hôm, H tỏ vẻ bí mật nói sẽ dẫn tôi đến chơi một nơi rất đẹp. Tôi hỏi đi đâu thì anh ta nói đến quê hương của Bao Công. H nói chúng tôi sẽ đi tàu đến đó, chỉ mất hơn một ngày là đến nơi thôi. Anh ta còn không quên dặn tôi không được nói với bố mẹ là ra ngoài chơi với anh ta, nếu không bố mẹ tôi sẽ không cho tôi đi. Tôi về nhà, lấy mấy bộ quần áo rồi dặn em họ nói với mẹ là tôi đến chơi nhà một người bạn học, vài hôm nữa sẽ về.

Nhưng đến khi tàu lăn bánh, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng và òa khóc nức nở. H ra sức dỗ dành tôi, còn mua rất nhiều quà vật cho tôi nữa. Đi càng xa tôi lại càng thấy nhớ mẹ. Nhưng H cứ dỗ dành tôi rằng nơi đó rất vui, rất thú vị, khiến cho tôi vô cùng xao xuyến, hồi hộp. Tôi nghĩ: Mình đã không mất tiền, lại còn được đi chơi, thế thì còn gì bằng!

Tàu chạy thâu đêm. Sáng hôm sau, H dẫn tôi xuống tàu, đó là một nhà ga rất nhỏ. H nói sẽ có bạn anh ta đến đón chúng tôi, sau đó chúng tôi sẽ phải chuyển xe đi tiếp. Phải đợi rất lâu mới có ba người đi đến. Chúng tôi cùng vào một quán nhỏ ăn cơm, H liên tục gấp thức ăn cho tôi. Ăn xong, chúng tôi lên một cái ô tô cũ để đi tiếp. H nói đây là xe của bạn anh ta. Tôi ngồi lên hàng ghế trên, còn anh ta và mấy người kia thì ngồi ở phía sau. Chiếc xe lăn bánh trên đường, tôi hoàn toàn không chút nghi ngờ, nên đã nhắm mắt lại và đánh một giấc ngon lành. Trên đường đi, dường như xe có dừng lại vài lần, nhưng tôi cũng không để ý cho lắm. Mãi cho đến khi có người kéo tôi xuống khỏi xe, nói là đến rồi, tôi mới mở to mắt nhìn, lẽ nào đây chính là nơi mà H nói sao? Đây rõ ràng là một vùng nông thôn mà!

Xuống xe, tôi vội vã nhìn quanh tìm H, nhưng không thấy anh ta đâu nữa. Tôi hốt hoảng hỏi những người khác thì họ nói, H đã bán tôi với giá ba nghìn nhân dân tệ và bỏ đi rồi. Tôi hoảng sợ vô cùng, chân tay run rẩy, ngồi phịch xuống nền đất. Hóa ra tôi đã bị H lừa bán đi...

Người mua tôi là một nông dân ngoài ba mươi tuổi. Tôi khóc lóc van xin anh ta hãy thả tôi về nhà, tôi cam đoan là bố tôi sẽ trả lại anh ta ba nghìn nhân dân tệ. Nhưng anh ta không tin tôi. Tôi cầu xin những người dân đang tò mò đứng xem xung quanh, nhưng chẳng có ai đồng lòng trước hoàn cảnh của tôi. Tôi chỉ nhận được một vài ánh mắt thông cảm của những đứa trẻ tuổi mình.

Người nông dân quê mùa kia trở thành “chồng” của tôi. Những tổn thương mà tôi phải chịu đựng trong thời gian này làm cho tôi vô cùng đau đớn. Lúc ra ngoài, anh ta thường khóa trái cửa, nhốt tôi ở trong phòng. Tôi ngó ra ngoài cửa sổ, hét to để kêu cứu. Nhưng không có ai đến giúp tôi cả. Lúc này tôi chỉ có một tâm niệm duy nhất là có thể trở về nhà gặp lại bố mẹ thân yêu của mình.

Đang là kì nghỉ hè nên lũ học sinh trong thôn đều được nghỉ ở nhà. Hình như họ cũng bằng tuổi tôi nên thường xuyên chạy tới trước cửa sổ thăm tôi. Tôi cầu xin những người bạn này hãy giúp tôi viết cho bố mẹ tôi một bức thư, bảo bố mẹ tôi hãy tới cứu tôi, nhưng không ai dám làm như vậy. Họ chỉ biết an ủi tôi rằng lâu dần tôi sẽ quen thôi! Tôi vô cùng tuyệt vọng, khóc lóc, và nói với họ rằng tôi đã thi đỗ vào một trường trung cấp sư phạm, tôi sắp phải nhập học rồi. Cũng có một vài người rót nước mắt vì thương tôi, nhưng khi tôi cầu xin họ hãy giúp tôi, đồng thời đọc địa chỉ và số điện thoại gia đình tôi cho họ thì lại không có ai dám giúp vì sợ sẽ bị bố mẹ đánh.

Trong lúc tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng thì cảm ơn Thượng đế, tôi đã được cứu rồi! Đó là một đêm tối như bưng, có người mở cửa phòng tôi. Hai người mở cửa đó mặc quần áo bình thường, họ hỏi tên của tôi rồi giục tôi mau đi theo họ, bởi họ chính là công an đến để cứu tôi. Tôi không tin thì hai người này liền lấy thẻ cảnh sát từ trong túi ra đưa tôi xem. Tôi liếc qua thì thấy đúng hai người đó là cảnh sát thật. Thế là tôi liền vui mừng đi theo họ. Họ kéo tôi chạy thật nhanh. Nhưng chưa kịp chạy ra khỏi thôn thì những người trong thôn đã hò nhau đuổi theo chúng tôi. Một người cảnh sát bế xốc tôi lên và chạy như bay đến chiếc xe cảnh sát đỗ phía trước. Chiếc ô tô nhanh chóng chuyển bánh, bỏ lại đám đông chứng hứng ở phía sau.

Cảnh sát cho tôi nghỉ ngơi trong một nhà nghỉ yên tĩnh đồng thời liên lạc với bố mẹ đến đón tôi về. Có hai chị lạ mặt đến thăm tôi. Nghe cảnh sát nói họ là người đã báo công an vụ việc của tôi. Một số học sinh trong thôn đồng cảm với cảnh ngộ của tôi, trong đó có một bạn là thánh giả trung thành của chương trình phát thanh mà hai chị dẫn chương trình. Bạn học sinh đó đã viết cho hai chị một bức thư, kể đầu đuôi câu chuyện của tôi. Hai chị đọc thư xong lập tức tới báo công an. Tôi vô cùng biết ơn hai chị dẫn chương trình nhân hậu này, còn cả bạn học sinh tốt bụng kia nữa. Chỉ đáng tiếc là tôi không biết tên của bạn ấy. Cả cuộc đời này tôi sẽ ghi sâu công ơn của họ trong lòng.

Tôi trở về nhà, trừ bố mẹ ra, không ai biết chuyện đau đớn này của tôi. Tôi không biết giờ đây liệu mình có thể thẳng thắn đối diện với cuộc sống hay không? Chỉ biết rằng, tôi đã có một bài học đau đớn nhớ đời. Tôi hy vọng các bạn nữ sẽ rút được kinh nghiệm từ bài học xương máu này của tôi, luôn cảnh giác để không bị mắc lừa.

Tôi từng nhận được rất nhiều lá thư của các bạn nữ, oán trách bố mẹ quản lí quá chặt. Không biết sau khi đọc xong lá thư của FXL, họ có còn cho rằng những lời cảnh nhắc và nhắc nhở của mẹ là thừa thãi, vô ích nữa hay không? Các bà mẹ thường nhắc nhở con gái rằng: Không được kết bạn lãng nhãng; không được ngủ đêm ở ngoài; không nên cho rằng người ta đối xử tốt với mình là hoàn toàn vô tư; không nên quá tin tưởng vào người lạ... Nếu như mẹ của FXL có căn dặn những điều này, và FXL cũng ghi nhớ những điều căn dặn này trong lòng thì có lẽ bạn đã không rơi vào cảnh ngộ đó.

Đối với FXL, sự việc đó giờ đã trôi vào quá khứ. Ngoài việc giúp đỡ cảnh sát tìm ra kẻ phạm tội thì tất cả những gì liên quan đến sự việc này bạn nên cho vào dĩ vãng. Giống như khi đi đường, chẳng may bạn vấp ngã, mặc dù rất đau nhưng chẳng mấy chốc cảm giác đau cũng sẽ qua đi. Bạn không cần phải nhắc lại những chuyện này với mọi người xung quanh, cảm thấy thế nào thì bạn làm như vậy. Sau khi rút ra được bài học kinh nghiệm, bạn nên để sự hối hận lùi xa vào dĩ vãng. Những người từng phải chịu giày vò và đau khổ vẫn có quyền có được một tương lai tươi đẹp như bao người khác!

VẾT CHÂM THIẾU NỮ

A Huy, nữ, mười bảy tuổi, sinh viên trung cấp

Tôi là một cô gái lớn lên ở nông thôn, năm nay mười bảy tuổi. Tôi đang học trung cấp ở trên huyện. Các bạn học đều nói rằng trông tôi luôn có vẻ trầm uất. Họ đương nhiên có tư cách để vui vẻ hơn tôi bởi vì họ chưa từng gặp phải những tổn thương sâu sắc như tôi bao giờ. Những tổn thương đó, đối với tôi, là vô cùng khủng khiếp. Hai năm qua dù thời gian đã xóa nhòa rất nhiều ký ức trong quá khứ, nhưng ác mộng hôm nào vẫn như một bóng đen cứ mãi ám ảnh tôi...

Lúc đó, tôi vừa thi hết cấp xong. Tôi và chị gái vốn đã bàn nhau sẽ cùng về nhà dì chơi, nhưng sát ngày đi, bạn trai của chị từ Quảng Châu quay về. Đương nhiên chị đã bỏ rơi tôi để đi chơi cùng bạn trai mình. Tôi giận dữ không thèm chờ thêm hai ngày để cùng chị về nhà dì. Tôi một mình đi về nhà dì.

Nhà dì cách nhà tôi khá xa. Tôi ăn cơm xong, ngủ một giấc no nê rồi mới lên đường, vừa đi tôi vừa rong chơi. Đến gần buổi tối tôi mới đi đến đó. Nhưng tới nơi thì lại thất vọng vì cả dì và em họ của tôi đều đi vắng. Cũng may là còn chồng của dì ở nhà. Chú nhìn thấy tôi liền tỏ ra rất vui vì đang không biết bữa tối sẽ ăn uống ra sao thì bỗng nhiên có người đến nấu cơm cho. Tôi vừa nấu cơm vừa hỏi đùa xem có phải chú chộc cho dì giận để dì bỏ về nhà bà ngoại rồi không? Chú bảo, tôi đã đoán trúng phóc! Chú còn nói với tôi rằng dì rất ghê gớm, quản lý chú rất khắt khe, không cho chú chút tự do nào!

Chuẩn bị ăn cơm, chú chạy ra ngoài mua mấy lon bia rồi vừa uống vừa khen tôi là một cô bé ngoan. Tôi biết chú dì thường xuyên cãi nhau, là do dì không thích chú uống say, có hại cho sức khỏe. Nhưng tôi biết dì khuyên như vậy chỉ phí công mà thôi, bởi nếu nghe lời dì thì chú bỏ rượu từ lâu rồi. Lúc đó tôi còn quá nhỏ, không hề biết một người đàn ông khi say sẽ trở nên đáng sợ như thế nào. Tôi làm sao biết được điều đó, thậm chí còn cười nói thoải mái với chú nữa.

Lúc tôi rửa xong bát đĩa, trời vẫn chưa tối hẳn. Chú tôi dường như đã uống quá nhiều nên mặt đỏ bừng, nằm vật ở trên giường. Tôi thì đang do dự, không biết có nên về nhà lúc này không bởi trời đã tối rồi có lẽ tôi nên nhờ chú đưa tôi về nhà. Nhưng vừa đi đến cửa phòng thì tôi đã nghe thấy tiếng ngáy của chú rồi. Giờ gọi chú dậy có lẽ không hay lắm nên tôi định sẽ để chú ngủ thêm, lát nữa chú tỉnh lại thì chú sẽ đạp xe chở tôi về nhà.

Cứ như vậy, tôi đợi mãi, đợi mãi. Đã rất muộn rồi mà chú vẫn chưa tỉnh lại. Tôi tuyệt vọng nhìn ra bên ngoài, trong lòng tôi có đôi chút hối hận. Giá như tôi quyết định về ngay từ lúc rửa bát xong thì bây giờ tôi cũng sắp về đến nhà rồi! Dì và em họ tôi cũng không thấy đâu. Có lẽ hôm nay họ không về nhà. Tôi đành đi tắm rồi vào phòng của em họ tôi để nghỉ ngơi.

Tôi nghe nhạc một lát, lật giở qua loa một cuốn tiểu thuyết em họ tôi để trên bàn. Chẳng mấy chốc tôi đã chìm vào giấc ngủ, có lẽ vì quá mệt mỏi sau một quãng đường dài. Tôi đã quá ngốc nghếch khi coi đây là nhà mình, vì thế mà đã quên cả khóa cửa phòng lại. Nếu như trong nhà có một người đàn ông xa lạ thì có lẽ tôi đã cảnh giác hơn. Thế nhưng chỉ có mỗi chồng dì thôi, nên tôi hoàn toàn không chút đề phòng. Nửa đêm hôm đó, ông chú cầm thú đã bò lên giường tôi. Miệng ông ta nồng nặc mùi rượu, ông ta leo lên người tôi khiến tôi vô cùng kinh hãi. Tôi sợ đến mức không kêu được thành tiếng, chỉ biết cố sức vùng vẫy. Thế nhưng tôi làm sao có thể chống cự lại một người đàn ông cường tráng và khỏe mạnh cơ chứ? Sau khi bị ông ta làm nhục, tôi đau đớn tột độ. Tôi chửi mắng ông ta đã hủy hoại cả đời tôi. Tôi dọa sẽ đem chuyện này kể lại với dì, tôi sẽ mách bố mẹ tôi, còn nói sẽ báo cảnh sát đến gõ cửa ông ta lại nữa. Ông ta làm ra vẻ rất ân hận nói với tôi rằng ông ta đã thích tôi từ lâu và cầu xin tôi hãy tha thứ, bởi vì ông ta đã uống quá nhiều, mà người say thì rất khó kiểm soát bản thân. Rồi ông ta lại dọa tôi rằng, ông ta không sợ tôi sẽ mách chuyện này với dì vì từ lâu ông ta đã muốn ly hôn với dì rồi, chỉ là dì tôi nhất định không chịu. Nếu như vì chuyện này mà dì tôi đồng ý ly hôn với ông ta thì ông ta còn phải cảm ơn trời đất nữa. Ông ta còn nói, nếu tôi báo chuyện này lên cảnh sát, danh dự của tôi coi như mất, sẽ không còn một người đàn ông nào muốn lấy tôi làm vợ nữa. Hơn nữa, trường đồn cảnh sát là em họ của ông ta. Tôi phần nộ đến cùng cực, tôi muốn giết chết ông ta ngay lập tức!

Sáng sớm hôm sau, tôi nhanh chóng rời khỏi cái nơi đáng sợ đó. Tôi thề sẽ không bao giờ quay lại cái nơi này một lần nào nữa. Về đến nhà, tôi thấy cả nhà đang loạn hết cả lên, chị gái tôi thì đang ôm mặt khóc nức nở, còn bố mẹ tôi thì đang mắng chửi ai đó. Hóa ra bạn trai của chị tôi đã được thăng chức làm quản lý sản xuất ở Quảng Châu và đã yêu một người làm cùng anh ta. Lần này về nhà là để lật bài ngửa với chị tôi. Tôi không thể hiểu nổi hôm đó là ngày gì mà sao tai họa lại thi nhau đổ ập xuống nhà tôi như vậy?

Bố mẹ còn đang mải lo chuyện của chị nên không chú ý đến sự khác thường của tôi. Tôi cảm thấy phần dưới rất đau. Mãi cho đến ngày thứ ba, không còn cách nào khác, tôi mới đem chuyện này kể ẹ. Mẹ tôi nghe xong, suýt ngất xỉu vì đau đớn. Bố tôi thì tức giận vô cùng, định cầm búa đi hỏi tội ông ta. Mẹ hoảng hốt giữ bố lại. Mẹ nói, nếu chuyện này mà lộ ra ngoài thì danh dự của tôi sẽ mất hết, sau này còn ai dám lấy tôi nữa? Tôi vô cùng tuyệt vọng, tại sao những điều mà mẹ nói lại giống hệt những gì mà ông ta đã nói với tôi?

Mẹ dẫn tôi đến một phòng khám bệnh nhỏ để kiểm tra vết thương của tôi. Bác sĩ kiểm tra xong liền kê cho tôi ít thuốc và cho chúng tôi về. Kể từ đó, cả nhà tôi không ai dám nhắc lại chuyện này. Gia đình dì không đến nhà tôi, và đương nhiên nhà tôi cũng chẳng ai tìm đến nhà dì nữa. Sau đó, tôi tình cờ nghe lén được bố

mẹ nói chuyện với nhau. Lúc đó tôi mới biết, mẹ tôi đã nói chuyện với dì, nào ngờ dì ra sức bênh vực chồng lại còn đổ lỗi cho tôi đã dụ dỗ chồng dì. Vì chuyện này mà mẹ và dì đã cãi nhau một trận rất to, cuối cùng còn đoạn tuyệt quan hệ chị em. Tôi như không còn tin vào tai mình nữa, tại sao dì lại nghĩ về tôi như vậy? Dì là dì ruột của tôi cơ mà?

Hết kì nghỉ hè, tôi nhanh chóng lên huyện nhập học. Đây là một trường không chính quy nhưng bố mẹ đã lo lót tiền nong để tôi có thể vào học, sau này ra trường bị phân công đi đâu cũng được. Các thầy cô giáo đều là giáo viên từ các trường khác được mời đến dạy vì thế ngoài việc học hành, các thầy cô giáo không hề bận tâm đến cuộc sống của sinh viên chúng tôi. Tôi vẫn không thể quên được chuyện đau đớn kia. Tôi luôn hy vọng có một người lớn tuổi có thể cho tôi vài lời khuyên, nói cho tôi biết tôi phải làm thế nào? Tôi vốn rất hy vọng vào các thầy cô giáo nơi đây có thể giúp đỡ tôi. Thế nhưng, một năm trôi qua, không biết do bản thân tôi nhút nhát hay do các thầy cô giáo quá lạnh nhạt mà tôi không sao tìm được ính một người đủ thân thiện, đủ quan tâm để tôi có thể tâm sự hết những đau khổ trong lòng mình.

Một kỳ nghỉ hè nữa lại đến, tôi quay trở về nhà. Nghĩ lại chuyện này, tôi không sao nuốt cục tức này vào bụng được, vì thế tôi quyết định đi tìm một người. Đó là thầy Nghiêm, thầy giáo chủ nhiệm cấp hai của tôi. Thầy Nghiêm rất ít nói, nhưng rất quan tâm đến học sinh. Tôi lấy hết dũng khí kể cho thầy nghe đầu đuôi câu chuyện. Nhưng nào ngờ, nghe xong thầy lại nói: “Sự việc đã qua rồi, bây giờ phải tốc áo thế nào? Hơn nữa, tố cáo rồi thì làm được gì? Nếu như hấn nói rằng là do em tình nguyện thì sao? Thầy nghĩ em không nên nghĩ đến chuyện này quá nhiều nữa, nên tập trung cho việc học hành. Nghe nói ngành của em có thể học liên thông lên đại học được đấy!”. Thế rồi thầy liền lái chủ đề câu chuyện sang việc học hành của tôi.

Hai năm đã trôi qua kể từ sau khi chuyện đó xảy ra, vậy mà tôi vẫn không sao quên được! Tôi rất muốn giết chết ông chú khốn kiếp đó. Đôi khi nghĩ đến những lời phỉ báng của dì mình, tôi vô cùng phẫn nộ, chỉ mong có thể giết luôn cả hai người đó. Tôi có cảm giác tinh thần mình không được ổn cho lắm. Bây giờ, nhìn thấy những bạn nữ khác cười nói vui vẻ là tôi đã cảm thấy đổ kị, tôi ghen tức vì họ có thể vui vẻ và hạnh phúc hơn tôi!

Rất nhiều bạn nữ cũng giữ thái độ im lặng và nhẫn nhịn khi gặp phải những chuyện như vậy. Bởi vì họ luôn cho rằng mình thân cô thế cô, không thể đấu lại với kẻ ác. Như vậy là họ đã vô tình để cho kẻ ác có cơ hội thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật. Tôi rất thông cảm và đau buồn trước cảnh ngộ của bạn A Huy. Tôi đã nghĩ đến rất nhiều cái từ “nếu”: Nếu như bố mẹ của bạn ngay từ đầu nhờ đến sự giúp đỡ của Bộ Tư Pháp; nếu như dì của bạn đặt lương tâm lên trên sự ích kỉ cá nhân; nếu như thầy cô giáo của bạn dạy học trò nữ biết cách tự bảo vệ bản thân; nếu như A Huy có thể tìm được một người chia sẻ, cảm thông và khuyên nhủ... Và nếu như tất cả những cái “nếu” này có thể thành sự thật thì A Huy của ngày hôm nay đã có một tâm trạng khác, một diện mạo khác rồi. Bạn nên biết rằng, xã hội mà chúng ta đang sống là một xã hội có sự bảo vệ của pháp luật. Những tên yêu râu xanh như ông chú của bạn chắc chắn phải chịu sự trừng trị của pháp luật. Nếu như bạn tố cáo hấn ta ở huyện không thành thì có thể tố cáo lên tòa án thành phố, thậm chí tòa án tối cao... Ngoài ra, các liên hiệp, hiệp hội phụ nữ đều là các cơ quan có chức năng bảo vệ phụ nữ chúng ta; yêu cầu sự giúp đỡ của hiệp hội phụ nữ là một phương pháp hợp lí và có hiệu quả. Tôi hy vọng các bạn gái nếu gặp phải trường hợp giống như của A Huy hãy lập tức nhờ đến sự giúp đỡ của xã hội chứ không phải nghĩ ngợi lung tung, lo sợ không ai có thể giúp mình... Có rất nhiều người có thể giúp các bạn, chỉ cần bạn có đủ can đảm để lên tiếng nhờ họ mà thôi!

7. Chương 12 - 13

ĐI BẰNG HAI CHÂN

Dương Hà, nam, mười sáu tuổi, học sinh lớp mười

Tôi là một học sinh học không đều các môn. Kết quả là môn ngữ văn của tôi luôn đứng đầu toàn trường,

nhưng ngược lại, các môn tự nhiên của tôi lại vô cùng mê đắm! Do kết quả của các môn tự nhiên quá kém nên tôi đã không thể đỗ vào một trường chuyên như mong ước. Giờ tôi học trong một ngôi trường không có tinh thần hiếu học, các học sinh không ganh đua nhau trong học tập. Học ở đây, tôi thường cảm thấy rất cô đơn! Nghĩ lại những ngày còn ôn thi, tôi thấy có đôi chút hối hận. Tôi đã dành quá nhiều thời gian ôn ngữ văn mà không quan tâm nhiều đến các môn tự nhiên.

Có thể nói, tình yêu với môn ngữ văn hoàn toàn xuất phát từ trái tim, nó ăn sâu vào tận xương thịt tôi! Bố mẹ tôi chia tay nhau, mẹ tôi tái hôn với một người đàn ông khác. Mặc dù cha dượng rất tốt với tôi, nhưng tận sâu trong đáy lòng, tôi vẫn cảm thấy tiếc nuối. Chỉ có chìm đắm trong văn học mới có thể giúp cho sự nuối tiếc đó của tôi bay biến mất. Tôi cùng cười, cùng khóc, cùng vui vẻ, cùng u sầu với từng nhân vật trong các cuốn tiểu thuyết. Ngay từ nhỏ, tôi đã rất thích viết văn. Với tôi, viết văn giống như có ma lực hấp dẫn. Bằng ngòi bút của mình, tôi có thể tạo nên một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Thầy giáo ngữ văn nhanh chóng phát hiện ra khả năng văn chương của tôi. Nụ cười ấm áp của thầy chính là nguồn động lực thúc đẩy tôi học tập. Cứ mỗi tuần, bài văn tôi viết lại được thầy lấy ra làm bài văn mẫu, đọc cho cả lớp nghe. Khi lắng nghe thầy đọc những dòng cảm xúc của mình, tôi có một cảm giác rất kì lạ, một sự vui sướng đến khó tả len lỏi trong tâm trí tôi!

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, tôi mang các “thành tích” của mình bước vào cấp hai. Thành tích của tôi chính là: năm lần giành giải thưởng viết văn hay, được đăng mười bài viết trên báo. Nhưng tất cả những thành tích đó đều trở thành quá khứ. Tôi bước vào cấp hai với một tâm trạng hoàn toàn mới mẻ!

Nào ngờ, vào học được khoảng một tháng thì tôi lại trở thành “người nổi tiếng” trong trường. Bởi vì một bài văn của tôi viết kể từ sau khi lên cấp hai đã được dán ở bảng thông báo của trường. Đây là một bài văn viết tùy hứng, nào ngờ thầy giáo tôi lại đánh giá cao và đem “tác phẩm” ấy dán lên trên bảng thông báo của cả trường nữa chứ! Tôi vừa mới bước vào cổng trường đã có người hỏi: “Bạn chính là Dương Hà, học sinh mới lên đây à?”. Một buổi trưa nọ, tôi và một bạn học cùng lớp đang đi dạo quanh sân trường thì gặp thầy hiệu trưởng. Thầy đang đọc bài văn của tôi dán trên bảng thông báo. Thấy tôi, thầy liền hỏi: “Em chính là Dương Hà có phải không? Bài văn của em viết hay lắm. Tình cảm rất chân thực, lại rất cảm động nữa!”. Tôi nghe xong lại cảm thấy rất xấu hổ, bởi vì nội dung của bài văn hoàn toàn là do tôi hư cấu. Về sau, bài văn này của tôi được thầy giáo gửi đến một tòa soạn báo văn nghệ và nhanh chóng được đăng.

Thầy giáo dạy ngữ văn của tôi họ Vu, thầy đã già, là một thành phần trí thức cũ trong trường. Thầy nói sẽ thu nhận tôi làm “đệ tử ruột”, thế nên thường xuyên giữ tôi lại sau giờ học để kèm thêm. Nói thế nào bây giờ nhỉ? Tôi rất biết ơn thầy, nhưng tôi thường có cảm giác thầy đã quá già, có phần không theo kịp với trào lưu hiện nay. Thế nên tôi có phần hờ hững với các bài giảng của thầy. Tôi từng nói với thầy về lí tưởng của mình. Tôi muốn trở thành một nhà văn. Thầy nói trước đây thầy cũng từng có ước mơ như vậy, nhưng để làm một nhà văn quả không phải là chuyện dễ dàng, phải chịu nhiều gian khổ, phải vượt qua những chặng đường dài và khó đi, lại còn phải chịu nhiều sức ép do bị trả lại bản thảo... Những điều mà thầy nói đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong tôi.

Lên lớp bảy, bài vở nhiều hơn, các môn học cũng trở nên căng thẳng hơn. Lúc này, tôi không chỉ hài lòng với việc viết một bài văn nữa. Tôi đọc rất nhiều tiểu thuyết, truyện ngắn, thơ... của các bạn học sinh trung học được đăng trên báo. Tôi bắt đầu cảm thấy “ngứa tay”. Thế nên tôi đã âm thầm viết tiểu thuyết. Tôi lấy hình mẫu từ các bạn cùng lớp, hư cấu thêm các chi tiết. Sau khi hoàn thành cuốn tiểu thuyết, tôi gửi đến rất nhiều tòa soạn. Lúc đó, kết quả học tập môn số học của tôi xuống dốc nghiêm trọng. Thầy giáo bộ môn không ít lần nhắc nhở tôi phải chú ý. Thầy giáo chủ nhiệm cũng nhắc nhở tôi không được học lệch như vậy, còn nói những học sinh học lệch là những học sinh không thông minh. Tôi cũng hoàn toàn không có hứng thú với môn vật lý ngay từ khi mới tiếp xúc. Tôi không hào hứng với các khái niệm dòng điện, áp suất hay nước gì đó... lại càng không phân biệt được mối quan hệ giữa các đơn vị đo đó. Đến tận cuối học kì hai mà tinh thần của tôi không khá lên được. Tôi trở nên sợ học môn vật lý, trong khi đó, các bài kiểm tra vật lý thì cứ ngày một nhiều lên. Tôi liên tục nhận điểm kém, trong khi cuốn tiểu thuyết mà tôi gửi đi thì vẫn bất vô âm tín; đến một bức thư trả bản thảo lại tôi cũng không thấy.

Một lần tình cờ, một người bạn học của tôi nhìn thấy quyển vở nháp tôi dùng để miêu tả sơ lược về nhân vật. Bên trong có viết về đặc điểm ngoại hình và tính cách của từng người trong lớp. Thế là mọi người trong lớp ai cũng tò mò, thích thú lật giở phần miêu tả về mình để đọc. Mọi người nói tôi viết rất hay, còn khuyên tôi nên viết thành một cuốn tiểu thuyết nữa. Nghe xong, trong lòng tôi vô cùng phấn khởi.

Năm học cuối cấp đã đến. Tôi quyết định “rửa tay gác kiếm”, không sáng tác nữa mà sẽ tập trung vào cả các môn khác, nếu không sẽ khó lòng mà thi hết cấp. Đúng lúc đó thì tôi nhận được một bức thư từ tòa soạn của tạp chí Thanh thiếu niên. Họ đồng ý cho đăng tiểu thuyết của tôi, và còn yêu cầu tôi viết lại một số chỗ. Chị biên tập đó tên là Kim, còn khá trẻ. Chị ấy dạy tôi một vài bí quyết viết và nộp bản thảo. Tôi cảm thấy những điều này thật có ích. Tôi bị ảnh hưởng từ chị còn nhiều hơn từ thầy Vu. Theo yêu cầu của chị Kim, tôi viết liền mấy truyện ngắn rồi gửi đi. Phần lớn các truyện ngắn của tôi đều được chọn đăng báo. Tôi vừa mừng vừa lo. Mừng là bởi vì nỗ lực bao năm của mình giờ đang bắt đầu có “thu hoạch”. Lo là bởi vì tôi không có quá nhiều thời gian dành cho việc viết lách. Vì điều này mà tôi vô cùng đau khổ và buồn rầu. Tôi vừa không muốn thi trượt, lại vừa không muốn mất đi cảm hứng sáng tác của mình. Tôi cứ âm thầm vật lộn với những mâu thuẫn trong lòng. Cuối cùng, kì thi hết cấp cũng đến, các bạn học cùng lớp lần lượt thi đỗ vào các trường chuyên, còn tôi thì chỉ đỗ hệ B của một trường cấp ba.

Tôi tuyệt vọng và phát hiện ra rằng, tôi không có duyên với mấy môn tự nhiên. Cho đến bây giờ, sở dĩ tôi vẫn chưa từ bỏ môn vật lí chẳng qua là do kì thi hết cấp ba sau này. Tôi cảm thấy không hài lòng với chế độ thi cử hiện nay. Với những học sinh như tôi, sau này sẽ theo đuổi sự nghiệp văn chương thì học những môn khoa học như vậy có tác dụng gì cơ chứ? Chẳng phải là quá lãng phí thời gian và sức lực hay sao? Tôi đọc trên báo và biết được, hiện nay có một số cuộc thi viết văn được tổ chức thường xuyên. Người thắng cuộc trong các cuộc thi này có thể được tuyển thẳng vào đại học chuyên ngành văn. Có thể nói điều này giống như một giấc mơ, chỉ có điều không biết bao giờ thì giấc mơ ấy mới đến với tôi nữa.

Hiện nay, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lí không thi đỗ đại học. Nhớ lại lời của thầy Vu: “Từ xưa đến nay, tất cả các nhà văn đều phải trải qua cuộc sống khốn khó”, tôi lại cảm thấy có được chút an ủi ỉn!

Chat room

Đầu tiên, tôi muốn nói với bạn rằng, nhận định của thầy Vu về “kiếp nạn văn chương” là hoàn toàn không phù hợp với thời đại ngày nay. Lịch sử nhân loại phát triển đến ngày hôm nay đã khiến ột bộ phận không nhỏ người dân thoát khỏi giai đoạn phải đấu tranh cho sự sinh tồn. Vì thế, chưa chắc họ đã có hứng thú với những tác phẩm văn học, miêu tả cuộc sống khốn khó. Xã hội này là một xã hội đa nguyên hóa, nội dung của các tác phẩm văn học hiện nay trở nên muôn màu muôn vẻ. Có một thực tế là: hiện nay, một lớp các nhà văn trẻ tuổi, lớn hơn Dương Hà một chút, đang dần nổi lên. Các tác phẩm của họ không hoàn toàn là các tác phẩm miêu tả sự khốn khổ, mà bản thân họ cũng không phải đều đã từng trải qua một cuộc sống khốn khó và đau khổ như các nhà văn ngày xưa. Họ từng là những học sinh tiếp nhận nền giáo dục phổ biến như hiện nay. Nhưng các tác phẩm của họ nhờ gần gũi với thân thuộc với cuộc sống mà được đông đảo bạn đọc yêu thích. Tôi cho rằng, hệ thống kiến thức hiện đại chính là chìa khóa cho sự thành công của những nhà văn trẻ tuổi ngày hôm nay.

Mặc dù tôi cũng thừa nhận, chế độ thi cử hiện nay chắc chắn sẽ chôn vùi không ít nhân tài, nhưng tôi không thể nghĩ ra được một chế độ thi đại học nào công bằng và có thể đánh giá chính xác khả năng của học sinh. Đối với con cái những gia đình bình dân như chúng ta, có lẽ chúng ta cần phải cảm ơn chế độ thi đại học, bởi nó làm cho “mọi người bình đẳng trước điểm số”, giúp cho những đứa trẻ ở mọi tầng lớp đều được đứng lên cùng một vạch xuất phát. Còn về phần Dương Hà, để có thể thực hiện mơ ước văn chương của mình, hiện nay bạn cần phải “lùi một bước để tiến hai bước”, tạm thời từ bỏ việc sáng tác để tập trung vào bài vở. Nói một cách khác, giờ chính là lúc bạn phải “đi trên đôi chân” của mình. Nếu không, không chỉ có các trường đại học mà ngay cả xã hội cũng sẽ không chấp nhận một con người “lệch pha” về vốn tri thức.

CẬU BÉ TỰ TI

Kì An, nam, mười bảy tuổi, học sinh lớp mười

Tôi được sinh ra trong một gia đình nông dân. Tôi ít quần áo đẹp, càng không có quần áo thời trang hay tiền nong rủng rỉnh như các bạn. Tôi chỉ có làn da đen thô ráp và tính tình hiền lành, thật thà giống hệt bố.

Phải trải qua một kì thi vô cùng khó khăn tôi mới có thể bước chân vào trường điểm của thành phố. Ngày đầu tiên đi học, trên giảng đường, kiểu đọc tiếng Anh sai bét của tôi đã làm cả lớp cười ầm ĩ, ngay cả thầy giáo cũng không nén được cười. Bạn nữ ngồi cùng bàn với tôi thậm chí còn bò ra bàn mà cười. Chỉ có tôi đứng như tượng đá ở đó, lặng lẽ nhìn cả lớp ôm bụng cười mình. Tôi không hiểu sao họ có thể cười một cách

vui vẻ như vậy, họ có biết được tôi đã học chữ cái này như thế nào không? Ở dưới quê tôi không có giáo viên dạy tiếng Anh giỏi. Trường tôi thường không có giờ tiếng Anh. Để thi đỗ, tôi gần như phải tự học môn này. Dựa vào cuốn từ điển gần như đã lật đến từng trang, tôi đã lần lượt “gặm” hết tất cả những cuốn giáo trình dạy tiếng Anh của học sinh năm, sáu năm liền. Cách phát âm kì quái này hoàn toàn là do tôi tự nghiên ngẫm ra.

Ngay cả tiếng mẹ đẻ của tôi cũng không được chuẩn xác. Khi bị cô giáo ngữ văn gọi lên đọc bài, tôi còn chưa cất giọng đọc thì không khí lớp đã nhộn nhịp hẳn lên, ai cũng đang đợi một màn kịch hay sắp diễn ra. Đầu óc tôi quay cuồng, cảm giác như mình là một con vật chuẩn bị được đưa vào lò mổ. Tôi không thể không đọc bài. Quả nhiên, khi tôi vừa cất lời, những tràng cười đã vang lên ầm ĩ. Tôi đành phải giả vờ như không nghe thấy và cố đọc cho xong, cũng là để cho cả lớp có cơ hội tiếp tục cười nhạo tôi.

Một lần khác, chúng tôi được thực hành trong phòng máy. Hôm đó, tôi lại là trò cười cho các bạn. Vào phòng máy, thầy yêu cầu mọi người bật chiếc máy vi tính trước mặt lên. Tôi nhìn thấy mọi người xung quanh lần lượt ấn vào một cái nút gì đó. Thế là tôi liền nhanh nhẩu làm theo. Nào ngờ, tôi vừa ấn vào cái nút thứ hai thì bỗng dưng một cái gì đó thò ra trông cứ như cái lưỡi vậy. Tôi giật mình la lên, mặt ngây ra không biết làm thế nào. Tôi biết máy tính rất đắt, nếu làm hỏng tôi sẽ phải đền tiền. Mà nghèo như tôi thì lấy đâu ra tiền mà đền cơ chứ. Lúc đó, một bạn ngồi bên cạnh quay sang xem máy tính của tôi. Tôi run rẩy: “Chết rồi, làm sao bây giờ? Tớ làm áy tính thè cả lưỡi ra ngoài rồi!”. Nghe tôi nói vậy, cậu ta liền cười ầm lên. Sau đó, cậu ta còn đem câu chuyện ngu ngốc của tôi ra kể ọi người nghe. Kết quả là không khí lớp học không khác gì một cái chợ vỡ. Về sau tôi mới biết, hóa ra tôi đã ấn nhầm vào nút mở ổ đĩa máy vi tính. Chuyện này thì có gì đáng cười hay lắm sao? Những chuyện này đã để lại cho tôi những kí ức đắng cay không thể nào phai nhòa!

Một bạn nữ học cùng lớp tôi tên là Viêm, là con gái của thầy hiệu phó. Bạn ấy không xinh lắm, nhưng lại rất tốt bụng. Vì bạn ấy thường không bao giờ cười nhạo tôi nên tôi có ấn tượng khá tốt về bạn ấy. Một hôm, tôi phát hiện có một mảnh giấy nhỏ ở trong hộp bút của mình, là Viêm viết cho tôi: “Một giờ trưa thứ Năm, đợi tớ ở sân bóng rổ, tớ có chuyện muốn nói”. Chỉ có vài dòng ngắn ngủi vậy thôi nhưng tôi đã đọc đi đọc lại đến vài lần. Tôi cố đoán xem là chuyện gì, rốt cuộc bạn ấy muốn nói gì với mình? Lẽ nào bạn ấy... Tôi không dám nghĩ tiếp, nhưng lại không thể không nghĩ. Tôi nghĩ, mặc dù tôi là dân quê, nhưng thành tích học tập rất tốt, có khả năng đỗ đại học. Còn Viêm, thành tích học tập của bạn ấy không tốt lắm, được vào đây là nhờ có ô dù, tương lai có thi đỗ đại học hay không cho đến giờ vẫn là một câu hỏi chưa có lời đáp. Hơn nữa, bạn ấy cũng không xinh cho lắm... Càng nghĩ tôi càng cảm thấy dắc chí, thế mà mình lại lọt vào mắt xanh của con gái thầy hiệu phó. Nhưng tôi cũng thấy khó xử, đến đó, tôi sẽ phải trả lời bạn ấy thế nào đây? Tôi nghĩ mãi, cuối cùng cũng đi đến quyết định: Tôi sẽ nói với bạn ấy rằng bây giờ chúng tôi vẫn còn nhỏ, không nên nói đến mấy vấn đề tình cảm, đợi vài ba năm nữa, khi tôi đỗ đại học, tôi sẽ quyết định chuyện này. Sau khi nghĩ ra cách giải quyết, tôi vui vẻ chờ đợi ngày thứ Năm đó.

Thực ra, ở dưới quê, tôi đã có một người bạn gái khá thân rồi. Cô ấy tên Mai, là bạn học cũ của tôi. Mai không thi đỗ cấp ba. Bạn ấy rất xinh, tính tình hiền dịu, ngoan ngoãn. Bố mẹ tôi đều rất thích Mai, bố mẹ của Mai cũng rất thích tôi. Vì thế, mặc dù tôi và Mai chưa đi quá giới hạn bạn bè nhưng bố mẹ và họ hàng hai bên, thậm chí trong thâm tâm chúng tôi đều như đã có hứa hẹn rồi. Những đứa trẻ dậy thì sớm. Nói ra thì ngại nhưng tôi đã sớm dự định cho tương lai của hai đứa: Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi sẽ lấy Mai làm vợ, sau đó sẽ đón cô ấy lên thành phố. Mặc dù cô ấy có hộ khẩu ở quê, nhưng không sao, vì bây giờ thành phố có nhiều cơ hội kiếm việc làm. Với gia cảnh như gia đình tôi hiện nay, rất khó có cô gái thành phố nào để ý đến tôi. Chính vì thế nên tôi nghĩ rằng mơ ước của mình rồi sẽ trở thành hiện thực.

Thế nhưng hiện nay, tính hình đã thay đổi, con gái thầy hiệu phó lại để ý đến mình, điều này có nghĩa là... Tôi càng nghĩ càng thấy vui mừng, chẳng mấy chốc đã gạt hình ảnh của Mai ra khỏi đầu, còn viện cớ rằng mình và Mai vẫn chưa chính thức là gì cả. Tôi quá thật thà và ngốc nghếch, không hề nghi ngờ gì về chuyện này.

Đợi mãi mới đến trưa thứ Năm. Tôi chải chuốt hơn bình thường, đến điểm hẹn sớm hơn một chút. Đợi đến một giờ mười mà Viêm vẫn chưa đến. Tôi đang nhìn đồng hồ thì có mấy cậu bạn nghịch ngợm cùng lớp tiến đến. Họ tình quái hỏi tôi: “Đang đợi ai thế?”, “Oa, chiếc áo sơ mi này trắng quá nhỉ? Không phải là ni lông đấy chứ?”, “Đầu tóc sao bóng mượt quá vậy, xịt keo cơ đấy? ”... Tôi đang ngẩn người không hiểu có chuyện gì xảy ra thì một người trong số họ thốt lên: “Cậu đang đợi Viêm chứ gì? ”, thế rồi cả lũ cười

sắc súa, còn nói: “Không ngờ cậy lại dễ mắc lừa đến thế”. Đầu óc tôi ong ong, tôi chỉ muốn đắm ấy tên đáng ghét này vài cú cho hả cơn giận. Nhưng trong tình huống đó, tôi vẫn cố giữ bình tĩnh. Tôi biết, làm to chuyện thì người thiệt chính là tôi chứ không phải chúng nó. Tôi vô cùng căm phẫn, thế sẽ có một ngày tôi trả thù chúng!

Sau chuyện này, tôi càng nghĩ càng tức. Tôi hận những kẻ đáng ghét đó đã lừa tôi, cười nhạo tôi, tôi hận mình quá ngốc nghếch dễ bị mắc lừa. Thậm chí tôi còn buồn rầu nghĩ rằng, chẳng qua tôi chỉ là con nhà nông dân, e là không bao giờ có thể đấu lại được những đứa thành phố xảo trá này. Lúc nào chúng cũng muốn lấy tôi làm trò đùa. Tại sao lúc nào chúng cũng tự tin hơn tôi? Tôi có gì không xứng với Viêm cơ chứ? Tôi cũng là con người, tôi cũng có sự tự tôn của mình, tại sao họ lại không tôn trọng tôi? Nông dân thì có làm sao? Không có nông dân thì người thành phố ăn cái gì? Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi, tôi không thể không trách ông trời, tại sao tôi sinh ra trong một gia đình nông dân như vậy?

Chat room:

Chắc Kỳ An đang cho rằng hoàn cảnh xuất thân của mình không tốt. Sinh ra trong một gia đình ở nông thôn, phải đối mặt với một đám học sinh thành phố nghịch ngợm, tinh quái, sự thật thà và chất phác của người dân quê khó tránh khỏi việc trở thành trò cười cho những người thành phố. Với con mắt của một người ngoài cuộc, tôi thấy chuyện này mặc dù có vẻ rất thâm với người trong cuộc là Kỳ An, nhưng cũng không nghiêm trọng đến mức bạn phải phí hoài công sức vào kế hoạch trả thù. Cho dù bạn không xuất thân từ nông thôn đi nữa cũng rất khó tránh những xung đột giữa các học sinh nam với nhau. Thiếu niên không giống như những người trưởng thành, họ thường không có nhiều vấn đề phải giải quyết. Thế nên họ thường phải tìm cách gây trò cười để làm cho cuộc sống thêm phần thú vị, thậm chí có gây tổn thương cho người khác thì chính bản thân họ cũng không biết. Có thể đấy chỉ là một sự nông nổi, đồng thời cũng là sự ngây thơ của lớp thanh thiếu niên hiện nay.

Tôi nghĩ rằng Kỳ An là một người tương đối nhạy cảm. Do tự ti và quá nhạy cảm nên dễ làm mình bị tổn thương. Nếu như bạn cứ để cho suy nghĩ này chi phối mình thì bạn sẽ có cái nhìn thì hận với các bạn học khác khiến tâm hồn bạn xấu xa đi. Nếu như ngày đó đến thật, đấy mới chính là bất hạnh của bạn đó!

Kỳ An cũng không nên giấu giếm suy nghĩ của mình. Bạn nên tin tưởng rằng giữa bạn bè với nhau không phải hoàn toàn không thể nói chuyện và thấu hiểu cho nhau. Tôi nghĩ bạn có thể thử một vài cách như: tham gia các hoạt động của lớp, làm báo tường để bộc lộ tâm sự của mình và đề nghị mọi người hãy tôn trọng mình. Làm như vậy chưa chắc sẽ nhận được sự đồng cảm của tất cả mọi người nhưng ít nhất bạn cũng có được một cơ sở người nào đó hiểu cho nỗi lòng của bạn.

Cuối cùng tôi muốn tặng bạn câu nói nổi tiếng của nhà văn Lộ Giao: “Chúng ta xuất thân trong một gia đình nông dân nghèo khó. Nhưng đừng bao giờ khinh thường xuất thân của mình bởi lợi ích mà nó mang lại cả đời chúng ta không lường hết được. Tuy nhiên, chúng ta nhất định phải thoát khỏi sự hạn hẹp trong nhận thức của người nông dân để theo đuổi ý nghĩa cao đẹp hơn trong cuộc sống”.

8. Chương 14 - 15

SỰ TRẦN TRỞ CỦA NHÀ TỐ

Nhã Tố, nữ, mười chín tuổi, sinh viên

Tôi là một sinh viên trung cấp, năm tới là tốt nghiệp. Trường tôi học ở cách xa nhà, vì thế tôi phải ở trong kí túc xá của trường. Mỗi lần quay trở lại trường sau kì nghỉ Tết Nguyên Đán, bạn bè ở trong phòng tôi lại thi nhau trầm trồ trước những bộ quần áo, váy vóc mới mà mẹ mua cho tôi. Thật ra những bộ quần áo này đều do mẹ đi mua vải về rồi tự may vá cho tôi. Như vậy rẻ hơn nhiều so với việc mua sẵn ở ngoài, lại rất độc đáo và không hề lỗi mốt. Bố tôi cũng thường xuyên lái xe đến trường, mang đồ cho tôi. Các bạn cùng lớp tỏ ra rất ngưỡng mộ vì tôi có gia đình ấm áp như vậy!

Thực ra, các bạn ấy nào có biết được, tôi đã từng là một đứa con gái vô cùng bất hạnh! Người bố hiện tại không phải là bố đẻ của tôi. Bố đẻ của tôi vốn là một thầy giáo tài hoa. Nhưng bây giờ, hình dáng của bố như thế nào tôi cũng không còn nhớ nữa, bởi năm tôi chưa đầy hai tuổi, bố tôi mắc bệnh hiểm nghèo và qua đời. Bây giờ, tất cả những gì tôi còn nhớ về bố đẻ của mình là hình ảnh một bệnh nhân nằm bệt trên giường, bao quanh là một vài người nữa, có người cố gắng bế tôi đến bên cạnh giường để bố có thể nhìn thấy tôi lần cuối... Ký ức này hiện lên rõ rệt trên đầu tôi, chưa từng phai nhòa. Mỗi lần nhớ lại tôi đều cảm giác trái tim mình như thắt lại.

Sau khi bố qua đời, mẹ phải một mình nuôi hai anh em tôi, gia cảnh ngày càng khó khăn. Mẹ tôi là một nông dân, trình độ hạn chế do không được đi học nhiều. Mẹ đến thành phố này là do ngày trước được gả cho bố tôi. Mẹ tôi làm thuê trong ngôi trường mà bố tôi từng dạy với đồng lương cực kỳ ít ỏi, lại thêm việc ông nội tôi từ quê ra sống chung với gia đình nên cả nhà bấy nhiêu miệng ăn đều dựa cả vào đồng lương còm cõi của mẹ. May thay có sự giúp đỡ của một vài đồng nghiệp của bố. Lúc đó, ông nội tôi còn thường xuyên ốm đau. Mẹ phải đưa ông vào bệnh viện trực thuộc trường đại học mà bố làm việc (bệnh viện còn miễn cho chúng tôi chi phí chữa trị). Cứ mỗi lần ông phải nằm viện là ông ở lại điều trị rất lâu. Tôi còn nhớ, hai anh em tôi lúc đó (Anh tôi hơn tôi một tuổi) thường cùng mẹ vào bệnh viện thăm ông. Ông nội rất yếu, tính hơi nóng nảy. Ông rất quý anh trai tôi nhưng lại không ưa tôi lắm. Không hiểu vì lý do gì mà ông với mẹ thường bất đồng ý kiến. Tuy nhiên, mẹ tôi vẫn luôn kính trọng và hiếu thảo với ông.

Năm tôi lên ba, họ hàng ở dưới quê lên thăm ông. Mẹ nói phải cho tôi về ở với bà nội một thời gian, đợi ông khỏe lại thì sẽ đón tôi lên. Lúc đó có vẻ như ông nội tôi đã yếu lắm rồi. Hằng ngày mẹ phải chăm nom ông, lại còn phải chăm sóc cho anh tôi nên rất mệt. Về sau tôi mới biết, hóa ra mẹ định gửi cả hai anh em tôi về nhà bà nội, nhưng ông tôi dứt khoát không chịu để anh tôi đi. Tôi còn nhớ, mình được đặt vào trong một cái quang gánh của người họ hàng họ. Chúng tôi lên ô tô, rồi qua sông, sau đó bắt tàu hỏa về quê. Chẳng mấy chốc đã về đến nhà bà nội. Với tôi, có thể nói đây là ký ức hết sức xót xa.

Ông bà nội tôi vốn đã ly hôn từ rất lâu rồi. Chính vì thế khi bố tôi qua đời, bà nội cũng không có mặt. Mẹ tôi giao tôi cho bà nội, thực tình là vì không còn cách nào khác cả. Bà nội tôi không phải là người chín chu, lại có tính hay la cà nên tôi thường xuyên bị bỏ đói. Tôi không hiểu bà nội có thích tôi hay không nữa, nhưng may mà bà chưa bao giờ đánh mắng tôi cả. Trong những ngày sống ở quê, tôi vô cùng nhớ mẹ và anh trai, thậm chí còn nhớ cả ông nội nữa. Nhưng ở đây cũng không hẳn là quá tồi, bởi những người họ hàng trong gia đình đối xử với tôi rất tốt, thường quan tâm và đùm bọc tôi.

Tôi ở quê được khoảng nửa năm thì ông nội tôi qua đời. Mẹ tôi nhờ người đón tôi về thành phố. Mẹ nói, lúc đó nhìn tôi gầy gò, mặt mũi đen đúa, trông rất tội nghiệp! Đương nhiên là mẹ rất thương tôi! Nhưng cũng giống như ông nội, mẹ tôi yêu thương anh trai tôi hơn. Kể từ khi biết điều này, trong lòng tôi rất buồn bã. Lúc nào tôi cũng cảm thấy sợ hãi, sợ sẽ bị người thân bỏ rơi lần nữa.

Mẹ tôi là một phụ nữ rất yếu đuối. Hai anh em tôi thường xuyên nhìn thấy mẹ khóc. Những ngày tháng này dần kết thúc khi có sự xuất hiện của bố dượng tôi. Năm tôi học lớp năm, bố dượng đến ở nhà tôi. Bố dượng tôi là một lái xe, mặt mũi khô ngô tuấn tú, lại rất tài giỏi. Mọi đồ đạc hồng hóc trong nhà, chỉ cần qua tay bố dượng là xong hết. Mẹ tôi bắt đầu vui vẻ trở lại. Nhưng hai anh em tôi luôn có thái độ chống đối, luôn mang bố dượng ra so sánh với bố đẻ của mình, cho rằng bố dượng không bằng bố đẻ, vì bố đẻ của chúng tôi là một giảng viên đại học, trong khi bố dượng là một công nhân bình thường.

Công bằng mà nói thì bố dượng tôi là một người có trái tim rất nhân hậu. Ông có hai con với người vợ trước, tình cảm mà ông dành cho chúng tôi không thua kém gì con đẻ của ông. Anh trai tôi do được nuông chiều từ nhỏ nên trông có vẻ như một công tử con nhà giàu, người gầy gò, nước da trắng, nói năng chậm rãi, nhẹ nhàng, hay khóc, tuy nhiên học hành lại rất giỏi giang. Tôi thì ngược lại hoàn toàn với anh mình. Tôi cao lớn, đen đúa, tính tình cục cằn, cầu thả, kiểm tra lúc nào cũng để mất điểm ở những câu không đáng mất. Dượng có vẻ quý tôi hơn. Ông thường mắng anh tôi không đáng mặt nam nhi, dạy bảo anh như con ruột của mình. Anh tôi không nói gì, cũng không để bụng những điều ông mắng. Ông không đồng ý với cách nuông chiều con trai của mẹ tôi. Ngay cả khi có chúng tôi ở đó, ông cũng thẳng thắn nói với mẹ rằng: “Con gái thì ngoan ngoãn, nhưng con trai lại quá ích kỷ. Tôi nghĩ sau này chúng ta chỉ có thể dựa vào con gái mà thôi!”. Tôi rất cảm động trước những lời này của ông!

Sau khi vào trung cấp, tôi bắt đầu có chút tiền tiêu vặt. Lúc đó có một người cùng quê với bà nội tôi thì

vào trường nôi tôi đang theo học. Qua người đó tôi biết rằng, bà nội tôi bây giờ già yếu lắm rồi, con cái lại không ai chịu nuôi dưỡng bà (sau khi ly hôn với ông nội tôi, bà nội tôi tái giá và sinh con với người chồng mới), lại còn đuổi bà ra ở trong túp lều rách nát, cuộc sống vô cùng khốn khổ! Nghe thấy vậy, tôi cảm thấy trong lòng rất đau buồn. Những chuyện ngày xưa khi tôi sống cùng bà nội bỗng chốc ùa về. Tôi nghĩ, mặc dù bà nội chỉ nuôi dưỡng tôi có nửa năm, mặc dù tôi không phải quá thân thiết với bà, nhưng xét cho cùng thì bà cũng đã từng có ơn với tôi. Vì thế tôi quyết định sẽ nuôi bà. Thế là mỗi tháng, tôi lại tiết kiệm được tám mươi đồng từ tiền tiêu vặt để gửi về cho bà nội. Tôi giấu nhem gia đình, không nói cho bất cứ ai biết chuyện này. Đáng tiếc là, tôi mới gửi được tiền nuôi bà có bốn tháng thì hay tin bà nội tôi qua đời. Tôi khóc, nước mắt nhạt nhòa. Không hiểu tôi khóc vì thương bà hay khóc thương cho khoảng thời gian sống bên bà khi còn nhỏ?

Bố mẹ tôi sau này biết được chuyện này, không những không đánh mắng tôi mà còn cảm thấy xấu hổ vì đã để tôi phải gánh lấy trách nhiệm của họ. Bố dưỡng tôi ngân ngấn nước mắt nói với mẹ: “Con gái của chúng ta đúng là có tấm lòng nhân hậu!”. Thực ra trong lòng tôi vô cùng biết ơn dưỡng, bởi nếu không có ông thì gia đình tôi làm gì có cuộc sống sung sướng như ngày hôm nay. Thế nhưng, tôi cũng không thể không nghĩ, nếu như bố để tôi còn sống, thì có lẽ cuộc sống của chúng tôi sẽ còn tốt hơn nhiều. Vì suy nghĩ này mà tôi không sao coi dưỡng như bố đẻ của mình được. Hơn nữa, có lúc, tính tình của dưỡng hơi cục cằn, làm cho hai anh em tôi cảm thấy rất khó chịu. Nhưng nhìn thấy dưỡng đang ngày một già yếu đi, tôi chợt nghĩ: “Nếu như chẳng may một ngày nào đó dưỡng qua đời, có khi nào tôi sẽ hối hận vì đã không đối xử với ông tốt hơn khi ông còn sống?”.

Chat room

Có lẽ bởi từng phải trải qua đau khổ, lạnh nhạt nên Nhã Tố mới khắc ghi trong lòng sự giúp đỡ của người khác. Đây là một điều rất đáng quý! Biết ơn và đền đáp công ơn của người khác đối với mình là một hành động tốt đẹp và đáng trân trọng. Tôi đề cao những hành động của bạn đối với bà nội của mình. Nếu nói, chuyện của bà nội để lại trong lòng của Nhã Tố một sự hối tiếc, vậy thì đối với dưỡng của mình – một “ân nhân” khác của bạn, có đáng bị bạn coi nhẹ như vậy không? Chúng ta thường nghĩ, ngày mai qua đi thì sẽ lại có một ngày mai khác. Đối với người lớn, chúng ta thường quyên đi rằng họ đang dần dần tiến gần đến với sự già nua và cái chết. Chính sự “coi nhẹ” này đã tạo thành một “điểm mù” trong cuộc sống của chúng ta. Mãi cho đến những thời khắc cuối cùng, chúng ta mới phát hiện ra rằng những “điểm mù” này đã tồn tại cô đơn quá lâu rồi. Mặc dù Nhã Tố không thể coi bố dưỡng là bố đẻ của mình (điều này tôi có thể hiểu được), nhưng bạn hoàn toàn có thể đối xử với dưỡng như với bố đẻ của mình. Tôi hy vọng Nhã Tố sẽ không giấu giếm tình cảm với bố dưỡng ở trong lòng nữa, bạn hãy quan tâm và báo hiếu với bố dưỡng và cả mẹ bạn hơn nữa để sau này không phải hối hận nhé.

CÚ SỐC

Tiểu Nụ, nữ, mười bốn tuổi, học sinh cấp hai

Tôi xuất thân trong một gia đình trí thức, bố là giáo sư, mẹ là bác sĩ. Mẹ dạy bảo tôi rất nghiêm khắc, còn bố thì ngược lại. Mẹ thường ra lệnh cho tôi phải làm gì, còn bố thường hướng tôi làm theo ts của bố mẹ thông qua việc tâm sự với tôi. Tôi làm tất cả mọi chuyện theo yêu cầu của bố mẹ. Thành tích học tập của tôi luôn rất xuất sắc, lại là một trong những học sinh học đều các môn. Khi còn học tiểu học, tôi là một trong những thành viên sôi nổi của lớp. Mỗi khi có biểu diễn văn nghệ, cô giáo lại bảo tôi đăng ký, mỗi khi biểu diễn múa hát, đội múa lại do tôi dẫn đầu... Thậm chí tôi còn trở thành người dẫn chương trình thiếu nhi của đài truyền hình thiếu nhi thành phố. Oa, lần đầu tiên bước vào trường quay, tôi khá hồi hộp. Sau này tôi phát hiện ra rằng, phản ứng của mình khá nhanh nhạy, lại nói năng lưu loát. Ngoài việc làm người dẫn chương trình cho đài truyền hình thành phố, bố mẹ còn ủng hộ tôi đăng kí thi làm phóng viên nhỏ ột tòa soạn báo thanh thiếu niên. Nhờ đi phỏng vấn, viết bài cho báo nên khả năng viết lách của tôi đã tiến bộ rất nhiều!

Sau khi lên cấp hai, tôi vẫn duy trì phong độ như hồi tiểu học. Mặc dù tôi là một “người nổi tiếng” trong trường, nhưng tôi không bao giờ cảm thấy mình có gì đáng để kiêu ngạo với mọi người cả. Bố dặn tôi phải biết cân bằng cảm xúc. Tôi luôn ghi nhớ điều bố dạy. Trong mắt của những người vừa quen biết tôi, tôi là một cô bé nho nhã, thanh lịch. Trong mắt của những người lạ, tôi là một người ít nói. Mặc dù tôi đã lên lớp bảy, cao gần bằng mẹ, nhưng không giống như các bạn nữ khác, hằng ngày tôi vẫn mặc những bộ

đồng phục bình thường đến lớp. Đó là yêu cầu của mẹ. Các bạn trong lớp đọc truyện tranh và truyện tình yêu. Nhưng mẹ tôi và các thầy cô giáo đều nói, những loại sách báo này không có lợi cho sự phát triển tâm lí, tình cảm của chúng tôi. Vì thế tôi luôn tự giác không đọc những sách báo kiểu này. Các bạn trong lớp thường gọi tôi là “con ngoan của mẹ, học trò ngoan của thầy”.

Thế nhưng, dạo này tôi lại gặp phải rắc rối từ phía cô giáo của mình. Cô giáo chủ nhiệm mới của lớp tôi không thích tôi cho lắm. Từ khi nhận làm chủ nhiệm lớp, cô quyết định sẽ thay đổi hết vị trí cán bộ lớp. Tôi vốn là lớp trưởng, nay bị cô chuyển xuống làm lớp phó. Cô nói làm vậy là để cho tất cả học sinh đều có cơ hội rèn luyện như nhau. Dần dần tôi phát hiện ra, cô giáo chủ nhiệm chỉ thích những bạn khéo léo và giỏi nịnh. Lớp tôi có một bạn nữ tên là N, kết quả học tập rất kém, chỉ giỏi khoác lác. Cô giáo chủ nhiệm cũ của chúng tôi thường xuyên phê bình bạn ấy là sĩ diện hão. Thế nhưng, N suốt ngày bám lấy cô giáo chủ nhiệm mới để nịnh nọt, lại còn mua mĩ cho con cô nữa nên cô giáo rất quý N. Chúng tôi chưa bao giờ dám đùa với cô giáo chủ nhiệm, nhưng N có thể thân thiện trêu đùa cô. Mỗi khi N phạm lỗi, cô thường xuề xòa cho qua, nhưng lại hết sức nghiêm khắc với những đứa như tôi. Tính tôi thẳng thắn, ít nói chuyện với những người không hợp. Thế là cô giáo chủ nhiệm mới liền nói rằng tôi kiêu căng và tuyên bố trước lớp rằng không công nhận thành tích trước đây của học sinh, cô coi trọng biểu hiện bây giờ hơn. Chính vì thế tôi cảm thấy rất buồn lòng, không hiểu tại sao cô lại ghét tôi đến như vậy!

Vài tháng trước, bố tôi đi Anh phỏng vấn một vị học giả. Ở nhà, tôi và mẹ luôn trong trạng thái mẹ nói, tôi nghe theo. Tôi không có thói quen kể khổ với mẹ, bố tôi lại đang ở xa nên tôi đành giấu những tâm sự này trong lòng. Cô giáo chủ nhiệm đối xử với tôi như vậy khiến cho rất nhiều bạn trong lớp mừng thầm, trong đó có N. Thậm chí tôi còn nghi ngờ N nói xấu tôi với cô giáo chủ nhiệm nữa.

Do tinh thần không ổn định nên lúc lên lớp, tôi không sao tập trung nghe giảng được. Một lần, vào tiết Anh của cô giáo chủ nhiệm, trong khi cô đang giảng về ngữ pháp thì trông thấy tôi có vẻ hoang mang và thiếu tập trung, thế là cô liền gọi tôi lên trả lời câu hỏi. Mặc dù tôi trả lời đúng nhưng cô vẫn rất bức tức, còn phê bình tôi trước lớp là kiêu căng, tự mãn, lại còn nói tôi đừng có cậy vào những thành tích trước đây mà làm phách nọ kia. Cô nói rất quá đáng, thậm chí một số học sinh trong lớp còn tỏ ra bất bình thay cho tôi. Tôi uất ức đến phát khóc. Đây là lần đầu tiên tôi bị phê bình trước lớp.

Nhưng cô giáo chủ nhiệm dường như không thèm để ý đến những giọt nước mắt của tôi, cô lạnh lùng nói: “Ngồi xuống!”. Lúc đó, cả lớp đều quay lại nhìn, tôi xấu hổ vô cùng, chỉ biết gục mặt xuống bàn, âm thầm khóc. Một bạn nam trong lớp nói với giọng thông cảm: “Bạn ấy khóc rồi!”. Cô giáo chủ nhiệm thở dài nói: “Có những người luôn cho rằng mình hoàn mỹ, nên không chịu nổi dù chỉ một chút phê bình. Hôm nay tôi muốn xem họ hoàn mỹ ở chỗ nào?”. Những lời nói của cô như một con dao sắc cứa vào trái tim tôi. Nói xong, cô giáo chủ nhiệm không thèm để ý đến tôi nữa và tiếp tục giảng bài. Tôi cứ thế nằm bò ra bàn mà khóc, sau đó có vài bạn ra an ủi tôi. Sự thông cảm và đồng tình của họ đã làm tôi dễ chịu hơn một chút.

Kể từ đó, thái độ cô giáo chủ nhiệm ngày càng lạnh nhạt với tôi hơn. Đương nhiên tôi cũng không thể có cảm tình với cô được. Tâm trạng của tôi vô cùng tồi tệ, đêm nào cũng mơ thấy ác mộng. Tôi mơ cô giáo chủ nhiệm luôn cố tìm cách làm khó, mắng mỏ tôi. Một lần, trong cuộc họp của hội học sinh ở trường, cô tổng phụ trách có hỏi thăm tôi vì sao dạo này tôi lại gầy như vậy, có phải là vì học hành căng thẳng quá hai không. Cô ấy còn dặn dò tôi phải giữ gìn sức khỏe nữa! Mất tôi đổ hoe, nhưng cuối cùng tôi vẫn không kể cho cô ấy nghe chuyện về cô giáo chủ nhiệm. Tôi đã quen với việc giấu cảm xúc của mình, hơn nữa, cô tổng phụ trách lại là đồng nghiệp của cô giáo chủ nhiệm lớp tôi, quan hệ của hai người tương đối tốt, vậy thì làm sao tôi có thể nói xấu một giáo viên trước mặt giám viên khác được cơ chứ?

Cán bộ lớp mới được phân công làm việc rất tốt. Lớp trưởng mới của lớp tôi mặc dù không làm theo hướng của tôi trước đây nhưng cũng có những ưu điểm riêng. Còn về phần tôi, chức vụ lớp phó có vẻ “hư danh vô thực”. Trước đây, lớp có chuyện gì các bạn đều tìm tôi để hỏi ý kiến. Nhưng bây giờ, tôi đã trở thành một nhân vật mờ nhạt. Các hoạt động của trường không còn nhiều như hồi tôi học tiểu học, nhà trường lại luôn coi trọng và nhấn mạnh vào thành tích học tập của học sinh mà thành tích học tập của tôi hiện nay đã sa sút rất nhiều. Trước đây, tôi vốn là học sinh dẫn đầu lớp, nay bị tụt xuống thứ ba, thậm chí thứ năm. Tôi vừa cảm thấy đau lòng lại vừa sợ, khó chịu và rất ghét cô giáo chủ nhiệm nữa. Tôi muốn đợi đến khi bố về sẽ xin bố chuyển trường. Nhưng tôi e là không được, vì trường tôi đang học là trường chuyên, trường cấp hai tốt nhất trong thành phố.

Chat room

Nếu tôi là cô giáo chủ nhiệm của Tiểu Nụ, chắc chắn tôi sẽ rất quý, thậm chí có phần còn thiên vị Tiểu Nụ nữa. Bởi Tiểu Nụ là một cô bé ngoan ngoãn, hiền lành, chấp hành kỉ luật và rất ngay thơ. Thực ra, cách làm này của tôi thể hiện sở thích thường gặp của giáo viên. Vì thế tôi không cảm thấy ngạc nhiên khi cô giáo chủ nhiệm cũ của Tiểu Nụ lại thích cô bé đến như vậy. Vấn đề là ở chỗ, hiện nay Tiểu Nụ gặp phải một cô giáo “hơi khác thường” so với các cô giáo khác. Tiêu chuẩn chọn người, tác phong làm việc và cách nói năng của cô giáo chủ nhiệm mới đã phá vỡ hoàn toàn thói quen trong tâm lí của Tiểu Nụ, khiến cô bé cảm thấy mất thăng bằng và khó tránh khỏi việc gặp phải nhiều rắc rối. Tôi không cho rằng cách đối xử của cô giáo chủ nhiệm mới của Tiểu Nụ là đúng đắn, nhưng tôi tin rằng, cho dù không phải là cô giáo chủ nhiệm mới thì chắc chắn sau này, trên con đường mà Tiểu Nụ đi cũng sẽ khó tránh khỏi có những thầy cô giáo, lãnh đạo hoặc một ai đó giống như vậy. Những người như thế chính là những nốt nhạc lạc điệu trong bản nhạc của Tiểu Nụ. Tuy nhiên, trong cuộc sống của chúng ta, khó có ai tránh khỏi những điều này. Chính vì thế mà Tiểu Nụ cần phải làm quen dần dần. Khi bạn có thể thích nghi với những khó khăn như vậy thì cũng là lúc bạn đã đủ trưởng thành. Hàm nghĩa của từ “thói quen” mà tôi nhắc đến ở đây chính là sự thiếu kinh nghiệm, chưa từng trải của Tiểu Nụ. Tôi hy vọng Tiểu Nụ sẽ không suy nghĩ quá nhiều đến vấn đề được và mất. Bố của cô bé nói đúng, phải biết cân bằng cảm xúc. Khi làm được điều này, bản thân cô bé sẽ tự biết mình phải trân trọng điều gì và bỏ qua điều gì!

9. Chương 16 - 17

NGHĨA HIỆP GIÚP BẠN

Sài Cận, nam, mười sáu tuổi, học sinh cấp ba

Kể từ khi lên trung học, tôi cũng chăm chỉ học hành hơn. Trước đây, tôi thường mãi chơi khiến mẹ rất buồn phiền. Thầy giáo thường nói rằng: “Sài Cận có cái đầu tương đối thông minh, nhưng lại không cầu tiến, cái gì cũng chỉ cần biết qua loa, lại không chịu chăm chỉ học hành, thế nên chắc chắn sẽ không thể thi đỗ vào trường chuyên cấp ba!”. Thế nhưng, không ai ngờ tôi lại vượt lên hẳn mười bạn khác trong lớp để đứng vị trí thứ ba về thành tích thi cử trong kì thi năm đó và đỗ vào một trường chuyên của tỉnh. Mẹ tôi rất vui mừng nên hè năm đó đã cho tôi đi nghỉ mát ở Thanh Đảo. Trên đường đi, mẹ lại nói tràng giang đại hải về các đạo lí này nọ, còn tổng kết nguyên nhân các thói hư, tật xấu của tôi là “thiếu tính tự kiểm chế”.

Sau khi chúng tôi đi du lịch về không lâu, năm học mới chính thức bắt đầu. Ngồi trong lớp học của trường cấp ba, tự nhiên tôi cảm thấy mình đã trở thành người lớn. Nghĩ lại trước đây mẹ luôn lo lắng không yên vì tôi, tôi cảm thấy xấu hổ. Tôi chăm chỉ học hành, từ bỏ những trò chơi yêu thích rồi phát hiện ra rằng chăm chỉ nghiên cứu bài vở có cái hay của nó. Cô giáo không hề biết chút gì về tình hình học tập của tôi ngày trước. Giờ tôi đã là một học sinh ngoan ngoãn và gương mẫu. Lần đầu tiên trong sự nghiệp học hành của mình, tôi được cô giáo biểu dương trong buổi họp phụ huynh. Mẹ tôi về nhà với vẻ mặt vô cùng phấn khởi và hài lòng. Mẹ còn ra sức khen ngợi tôi trước mặt bố. Bố tôi nghe mẹ nói vậy cũng rất vui. Bố mẹ tôi rất hợp nhau trong vấn đề giáo dục con cái. Gần đây, không khí gia đình tôi lúc nào cũng vui như tết, mẹ tôi không còn cần nhằn suốt ngày vì tôi nữa, ngược lại mẹ rất quan tâm đến tôi, luôn nhắc nhở tôi phải biết kết hợp giữa học hành và nghỉ ngơi.

Từ sau khi thi giữa kì, tôi được cô giáo chọn vào đội ngũ cán bộ lớp. Cô giáo gọi tôi lên văn phòng nói chuyện. Cô khen ngợi và động viên tôi rất nhiều. Sau đó, cô nói sẽ chuyển bạn Vương Toàn Thắng sang ngồi bên cạnh tôi, và hỏi tôi có ý kiến gì không. Tôi ngay người không biết nói sao. Vương Toàn Thắng là một học sinh cá biệt, không chỉ kết quả học tập yếu kém mà còn không ít lần cãi lại các thầy cô giáo bộ môn. Nghe nói sở dĩ trường tôi không đuổi học cậu ta là vì bố cậu ta là một đại gia tích cực ủng hộ cho nhà trường. Vương Toàn Thắng vốn ít nói, chưa bao giờ cậu ta nói chuyện với tôi, thế mà cô giáo lại định chuyển chỗ cho tôi ngồi cạnh cậu ấy.

Cô giáo dường như đã đọc được suy nghĩ của tôi, liền tha thiết nói: “Cô muốn tìm một người bạn cùng bàn

thích hợp cho Thắng. Cô đã nghĩ rất lâu và thấy em thích hợp nhất”. Cô giáo hy vọng tôi sẽ có ảnh hưởng tốt đến Thắng. Tôi cảm thấy có đôi chút tự hào vì cô giáo đã tin tưởng mình như vậy. Thế nên tôi không buồn suy nghĩ nhiều nữa mà lập tức đồng ý.

Từ đó, tôi và Thắng trở thành bạn cùng bàn. Mỗi lần vào tiết học, cậu ta không nhìn đông nhìn tây thì cũng lẩn ra bàn mà ngủ. Tôi có cảm giác cậu ta vẫn chưa trưởng thành, có điểm gì đó giống như tôi lúc trước. Cậu ta chẳng thèm để ý đến tôi. Cứ nghỉ giải lao là cậu ta chạy biến đâu mất, nếu không thì ngồi lì một chỗ đọc tiểu thuyết kiếm hiệp. Chúng tôi như hai người xa lạ. Tôi nghĩ thế này cũng tốt, đỡ phiền phức ỉn. Nhưng nhớ đến những lời của cô giáo chủ nhiệm tôi lại thấy không yên lòng.

Lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện với nhau là nhờ vào cuốn tiểu thuyết Thần điêu đại hiệp của Kim Dung. Hôm đó, khi thấy trong tay cậu ta đang cầm cuốn tiểu thuyết này, không kiềm chế được, tôi đã cùng bàn luận với cậu ta về cuốn sách. Cậu ta tỏ ra chăm chú nghe tôi nói, có vẻ rất thích thú và đồng ý với ý kiến của tôi. Tôi hỏi cậu ta đã đọc cuốn tiểu thuyết này đến lần thứ mấy rồi, cậu ta liền gơ năm ngón tay ra, ý nói năm lần rồi. Tôi bái phục cậu ta và cảm thấy có chút xấu hổ, vì tôi mới đọc đến lần thứ ba. Chúng tôi liền dùng ngôn ngữ trong tiểu thuyết để diễn đạt ý của mình, rồi lại nhìn nhau, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Về sau cậu ta nói, không ngờ một học sinh ngoan ngoãn, chăm chỉ như tôi mà cũng ham mê mấy truyện võ hiệp này. Tôi nghĩ, trong mắt cậu ta, những đứa học sinh giỏi đều là một lũ dần dộn hết. Đây là lí do từ trước đến nay cậu ta thờ ơ với tôi.

Thắng coi tôi là bạn nên cũng không ngần ngại chép bài của tôi nữa. Nhớ đến sự kì vọng của cô giáo chủ nhiệm, tôi lại có cảm giác bất an. Tôi nói Thắng cảm giác bất an này và thấy ngạc nhiên vì không hiểu tự bao giờ mình đã trở nên tin tưởng cậu ta đến thế! Nhưng Thắng hoàn toàn không để ý đến điều đó. Cậu ta bảo tôi không nên lo lắng. Việc sắp xếp cậu ta ngồi cùng bàn với một học sinh giỏi là ý của bố cậu ta chứ không phải ý của cô giáo. Cậu ta còn nói: “Cậu cũng đừng lo lắng cho tở làm gì, tở cố nốt mấy năm cấp ba này là được lên đại học ấy mà!”. Nhìn ánh mắt kinh ngạc của tôi, cậu ta liền nói rõ hơn rằng bố cậu ta sẽ dùng tiền để cho cậu ta vào một trường đại học danh tiếng. Tôi khuyên cậu ta cho dù sau này có thừa kế cơ nghiệp của bố thì cũng phải có chút trí thức thì mới cạnh tranh được với người khác. Nhưng cậu ta nghe xong chỉ cười và nói, cho dù sau này tất cả học sinh của lớp tôi có được là ông chủ hết thì cậu ta vẫn thừa sức cạnh tranh với họ. Nghe cậu ta nói vậy, tôi cảm thấy có đôi chút xấu hổ. Những điều mà Thắng nói không hẳn không có lí, bởi vì trong mắt cậu ta, chúng tôi chỉ là một lũ “mọt sách” mà thôi. Như hiểu được suy nghĩ của tôi, cậu ta nói thêm: “Nhưng cậu thì khác, cậu không giống những đứa kia!”. Nghe cậu ta nói thế, tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút, bèn nói: “Thực ra trước đây tở cũng là một học sinh cá biệt”. Thắng không tin, thế là tôi liền kể cho cậu ta nghe: “Cho dù không phải là học sinh kém nhưng trước đây tở cũng không phải là một học sinh giỏi giang và chăm chỉ, không bao giờ được thầy cô giáo yêu quý và càng không bao giờ phát biểu trong lớp!”. Thắng liền hỏi tôi đã “cải tà quy chính” như thế nào, tôi nói vì chơi bời nhiều rồi nên cảm thấy nhàm chán, muốn thay đổi cách sống, thay đổi cuộc đời. Cậu ta nghe xong, tỏ ra rất thích thú.

Không hiểu có phải do tôi ảnh hưởng tốt đến cậu ta thật hay không nhưng tôi cảm giác Thắng bây giờ đã khác nhiều so với trước. Cậu ta không còn nghịch ngợm trong lớp như trước nữa mà cũng rất chịu khó nghe giảng. Các thầy cô giáo thường xuyên tuyên dương Thắng trước lớp, thành tích môn tiếng anh của cậu ấy cũng có tiến bộ rõ rệt.

Trong lần họp phụ huynh sau, cô giáo liền mang chuyện của tôi và Thắng tuyên dương trước lớp. Vậy mà không hiểu sao lúc về mẹ tôi lại tỏ ra vô cùng bức tức. Mẹ hỏi tôi tại sao ngồi cạnh một học sinh cá biệt như vậy suốt một thời gian dài mà không chịu nói với mẹ một tiếng. Tôi nói đó không phải việc gì to tát, hơn nữa bây giờ cậu ấy đã tiến bộ hơn nhiều rồi. Lần này, ngay cả bố cũng tỏ ra phản đối hành động của tôi. Bố nói việc làm đó của cô giáo chủ nhiệm thật ngu ngốc và nguy hiểm. Ngày xưa, trong lớp của bố cũng có một học sinh rất cón đồ. Vì muốn “cải tạo” học sinh này nên thầy giáo sắp xếp cậu ta ngồi cạnh lớp trưởng. Kết quả là hết một học kì, trong lớp đã có đến hai học sinh cón đồ, vì cậu lớp trưởng kia đã bị “đồng hóa”. Mẹ tôi nói còn khó nghe hơn. Mẹ bảo, cô giáo muốn moi tiền của nhà giàu nên đã đem tôi ra làm vật hi sinh, thật không ra làm sao... Mẹ nói sẽ tìm cô giáo, yêu cầu cô phải chuyển tôi ngồi xa học sinh cá biệt ra. Tôi không thể giải thích được cho bố mẹ hiểu Thắng là một học sinh như thế nào. Tôi nói, mặc dù Thắng học không giỏi nhưng tính cách của cậu ấy không xấu, càng không phải là cón đồ hay lưu manh. Bố mẹ càng nghe tôi nói càng cảm thấy nguy hiểm, cho rằng rất có thể tôi sẽ trở thành một học sinh hư vì

Thắng.

Ồi, tôi biết kiểu gì mẹ tôi cũng sẽ đến tìm gặp cô giáo. Đến lúc đó, không hiểu Thắng sẽ nghĩ gì? Thực ra, hai đứa bọn tôi nói chuyện rất hợp cạ. Mẹ làm như vậy, tôi e sẽ tổn thương cậu ấy. Hơn nữa, tôi có cảm giác bố mẹ không tin tưởng và tôn trọng tôi!

Chat room

Tôi hoàn toàn đồng ý với cách nghĩ của Sài Cận. Nhưng những người làm cha, làm mẹ thường quá yêu thương con cái của mình, nên khó tránh khỏi có những hành động khiến người khác không ngờ được. Chính vì thế, tôi có thể hiểu được những điều mà bố mẹ bạn đang lo lắng. Cho dù kết quả của chuyện này có như thế nào đi chăng nữa, tôi mong bạn vẫn sẽ không từ bỏ ý định làm bạn với Thắng. Bởi hai bạn có duyên làm bạn bè, hơn nữa mối quan hệ lại đang phát triển theo hướng tốt đẹp!

Phương pháp “đôi bạn cùng tiến” của cô giáo chủ nhiệm đã có từ rất lâu rồi. Cũng có rất nhiều ý kiến tranh luận xung quanh vấn đề này. Tôi nghĩ, với một học sinh ngoan như Sài Cận thì sau này, nếu có gặp phải trường hợp như vậy, có thể nắm vững một nguyên tắc, đó là: xác định xem mình có khả năng ảnh hưởng tốt đến đối phương hay không, nếu kết quả là phủ định (thậm chí có thể đối phương sẽ xúi giục bạn làm điều xấu) thì bạn hãy ở yên trong thế giới của mình, tuyệt đối không hòa theo đối phương. Tuy nhiên, có không ít “học sinh dốt” mặc dù có thành tích học tập không mấy xuất sắc nhưng lại giỏi về các mặt khác. Gặp những học sinh như vậy, bạn đừng ngại ngần gạt bỏ ấn tượng không tốt về người ta để có thể cùng nhau chuyện trò, tâm sự và học hỏi ưu điểm từ người đó. Nói tóm lại, chỉ cần “tiêm vắc xin” để phòng ngừa trước kết quả của sự việc sẽ không bị lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu của nó đâu.

TÌM LẠI SỰ TỰ TÔN Ở NƠI ĐÂU

Lưu Cần, nữ, mười lăm tuổi, học sinh lớp chín

Ngay từ nhỏ tôi đã được giáo dục rất nghiêm khắc.

Trong khi những đứa trẻ khác được vui đùa thoải mái ở bên ngoài thì tôi phải học môn vẽ khô khan. Năm tôi năm tuổi, mẹ tìm thêm cho tôi một cô giáo dạy đàn riêng, thế là chuỗi ngày học đàn của tôi bắt đầu. Trong ký ức tuổi thơ của tôi, chỉ có vẽ tranh, đánh đàn, cùng với vô số lời khen ngợi, tuyên dương của thầy cô giáo.

Lên tiểu học, rồi lên cấp hai, cuộc sống của tôi vẫn không có gì khác biệt so với trước đây. Tôi là một phần tử năng nổ trong các phong trào văn nghệ của trường. Tôi thường tham gia các cuộc thi vẽ tranh, các cuộc thi văn nghệ và đem vinh quang về cho trường. Hơn nữa, kết quả học tập của tôi mặc dù không đứng thứ nhất, thứ nhì trong lớp nhưng cũng luôn nằm trong top đầu. Các thầy cô giáo rất yêu quý tôi, thường gửi bài viết của tôi lên báo. Năm tôi lên lớp sáu, tôi đã giành được giải thưởng quốc tế và năm giải thưởng vẽ tranh ở trong nước cùng với vô số giải nhất về văn nghệ, bài văn của tôi ba lần được đăng báo. Tôi từng được coi là “học sinh kiểu mẫu” của trường và được long trọng tuyên dương lên sở giáo dục của tỉnh.

Nhưng rồi mọi thứ đã chấm dứt hoàn toàn cùng với lần chuyển nhà của gia đình tôi. Năm tôi lên lớp bảy, bố mẹ tôi bị điều đến công tác ở một thành phố khác. Sau khi chuyển đến đây, tôi được chuyển vào học trong một trường chuyên của thành phố. Tôi có thể thuận lợi bước chân vào ngôi trường này là nhờ có bản lí lịch “đẹp đẽ” trước đây. Cô chủ nhiệm tên là Điền, một phụ nữ trung niên rất cẩn thận. Cô đeo kính, nhìn rất nữ tính, nhưng có vẻ khá nghiêm khắc. Cô đích thân tìm tôi nói chuyện, thể hiện nhã ý của trường đối với tôi, đồng thời bảo tôi hãy vào lớp do cô chủ nhiệm. Lúc đó tôi không hề biết lớp cô đang chủ nhiệm như thế nào, nên vui vẻ nhận lời ngay mà không chút đắn đo. Có thể nói, sự êm đềm trong cuộc sống đã làm cho tôi mất đi tính cảnh giác cần có.

Ngày đầu tiên đi học, tôi mới phát hiện ra rằng giáo trình dạy học của lớp này là giáo trình dành cho học sinh phân ban, hoàn toàn khác xa giáo trình trước đây chúng tôi được học, hơn nữa, những giáo trình này lại rất khó. Tôi không có thói quen nói với bố mẹ hay thầy cô giáo rằng tôi không hiểu bài, bởi vì từ trước đến nay tôi chưa bao giờ gặp hoàn cảnh này. Giờ thì mỗi ngày lên lớp đối với tôi như một cực hình, đây ọc tôi quay cuồng, chỉ lo tìm cách đối phó với bố mẹ và thầy cô. Không ai biết được, một học sinh xuất sắc như tôi giờ lại lâm vào tình cảnh thê thảm như vậy!

Cuối cùng, kì kiểm tra chất lượng cũng đến. Bài kiểm tra toán của tôi bị bỏ trống đến một nửa, bài thi tiếng Anh cũng vô cùng thê thảm, có rất nhiều từ mới mà tôi chưa từng nhìn thấy, bài kiểm tra văn dù có đỡ hơn nhưng cũng chỉ được có tám mươi một điểm (thang điểm một trăm). Cô Điền nhìn vào kết quả học tập của tôi mà không giấu nổi sự ngạc nhiên. Cô gọi tôi lên nói chuyện, hỏi tôi có phải mới đến nên chưa quen đúng không. Tôi trầm ngâm rất lâu. Nhưng cuối cùng, vì sĩ diện nên tôi đã không nói rằng tôi không hiểu những gì mà thầy cô giáo giảng trên lớp. Sức chịu đựng của cô Điền có giới hạn, cô bắt đầu mắng tôi kiêu căng, tự mãn, tự cho là mình giỏi giang (có trời chứng giám, giờ tôi vô cùng tự ti). Lần đầu tiên bị giáo viên phê bình, tâm trạng tôi vừa buồn rầu, sợ hãi, lại vừa tuyệt vọng. Nhưng tôi vẫn chỉ trầm tư không nói. Cô Điền cuối cùng không còn giữ được sự hiền dịu và nhẫn nại của mình nữa, cô mắng mỏ tôi thậm tệ ngay trước cửa văn phòng, rồi còn thẳng thừng đuổi tôi về. Tôi không biết phải “cút” đi thế nào nữa, chỉ thấy mọi ánh mắt chế giễu và khinh bỉ như đang đổ dồn vào tôi.

Tối đó, sau khi trở về nhà, nhớ lại những chuyện đã xảy ra, tôi cảm thấy mình vẫn còn đôi chút may mắn vì bạn bè trong lớp đều không ai biết chuyện này. Nhưng đến hôm sau, chút may mắn cuối cùng này của tôi cũng bị cô Điền cướp mất. Trước năm mươi sáu học sinh của lớp, cô chỉ vào mặt tôi mà nói: “Trong cuộc đời này tôi đã phạm hai sai lầm lớn. Chuyện thứ nhất thì thôi, không phải nói đến nữa. Còn chuyện thứ hai là đã nhận Lưu Cần vào lớp mình”. Cả lớp im phang phắc. Nhìn ngón tay cô đang chỉ thẳng vào mình, tôi cảm thấy như mình có thể nghe rõ cả tiếng tim đập quá nhanh trong lồng ngực, nhanh đến nỗi tôi thấy như nghẹt thở.

Càng ngày tôi càng cảm thấy buồn hơn. Tôi thường xuyên làm cho cô Điền tức giận. Cô thường cho cả lớp chuyển tay nhau cuốn vở bài tập của tôi, nói là tôi làm sai be bét hết cả, là một trong những điển hình yếu kém... Vì tốt bụng, không muốn để tôi thêm xấu hổ, người bạn cùng bàn với tôi không gỡ cuốn vở bài tập của tôi ra xem thì lập tức bị cô Điền mắng: “Tại sao em không gỡ ra xem? Xem cho kĩ vào, rồi đừng có mà giống như bạn ấy!”. Mỗi lần cuốn vở bài tập được chuyển đến một bạn khác, tôi lại có cảm giác mình như bị tát một cái đau điếng vào mặt, đã thế thỉnh thoảng lại còn vang lên tiếng cười nhạo báng. Tôi trở thành một người có tinh thần không ổn định, luôn rụt rè, nhút nhát. Những bức ảnh mà tôi chụp trong thời gian này đều là những bức ảnh tôi cúi đầu rụt rè, mặt mũi nhăn nhó khổ sở, không còn vui vẻ, thoải mái như trước nữa.

Tháng trước, chúng tôi đang ngồi trong phòng học thì cô Điền đột ngột gọi tên tôi. Tôi lập tức đứng dậy vì cho rằng cô giáo định yêu cầu tôi trả lời câu hỏi. Nào ngờ cô nói: “Lớp này không cần cô nữa, cô mau lên phòng giáo vụ đi!”. Cả lớp ai nấy đều nhìn cô không hiểu có chuyện gì, tôi cũng đứng ngây ở đó mà không biết phải làm sao. Thế là cô Điền đột nhiên nổi giận quát: “Tôi bảo cô đi sao cô còn đứng đây?”. Tôi đành phải đi ra khỏi lớp, trong lòng vô cùng hoảng loạn. Tôi có cảm giác như bầu trời đã sụp xuống dưới chân mình rồi.

Tiết học tiếp theo là tiếng Anh. Khi tôi quay trở về lớp học, cả lớp đều im lặng nhìn tôi. Tôi biết trong số đó có người thông cảm, có người đang cười chế nhạo tôi. Tôi có cảm giác như mình là một con chuột đang chạy qua đường vậy. Người bạn ngồi cùng an ủi tôi, nói cô Điền tính tình nóng nảy và khuyên tôi hãy viết cho cô một lá thư, nói rõ ràng rằng giữa tôi và cô giáo chỉ là chưa thực sự hiểu nhau mà thôi.

Nghe lời khuyên của người bạn ấy, tôi như một kẻ chết đuối vớ được cọc. Về đến nhà, tôi lập tức khóa trái cửa phòng và viết một bức thư rất dài cho cô Điền. Tôi đã viết bức thư đó bằng những tình cảm vô cùng chân thực, tôi tin là nó sẽ làm cô cảm động. Mở đầu bức thư là: “Cô Điền kính yêu!”. Trong thư tôi nói cho cô biết về sự lạ lẫm, khó thích nghi với môi trường mới của tôi khi vào trường, cũng nói rằng tại mình sĩ diện và thẳng thắn nói với cô rằng cô đã làm cho lòng tự trọng, sự tự tôn của tôi bị tổn thương. Cuối cùng, tôi nói tôi hy vọng hai cô trò sẽ hiểu nhau hơn. Ngày hôm sau, tôi ôm hy vọng khi gửi bức thư này cho cô giáo, mối quan hệ của hai cô trò sẽ chuyển sang một thời kỳ mới.

Nhưng ảo tưởng của tôi chẳng kéo dài được bao lâu. Tiết học đầu của buổi chiều hôm đó, cô Điền cầm lá thư của tôi trong tay đi vào lớp học. Cô trừng mắt nhìn tôi, tôi lập tức biết rằng số phận mình thê thảm rồi! Quả nhiên, cô Điền cầm lá thư của tôi giơ lên trước lớp, không quên mắng cho tôi một trận. Những tình cảm chân thành mà tôi thẳng thắn bộc lộ ở trong lá thư giờ đã trở thành “bằng chứng thuyết phục” cho sự cười nhạo và phê bình của cô.

Cứ như vậy, tôi trở thành một học sinh yếu kém không thể cứu vãn được nữa. Lòng tự tôn của tôi đã đổ

sập xuống ngay tại cái nơi đáng sợ đó. Tôi không dám nhớ tới thời kì huy hoàng của mình trước đây nữa, cũng không biết ăn nói sao với bố mẹ. Nước mắt của tôi lăn dài trên gò má trước sự mắng mỏ của cô giáo và sự giễu cợt của bạn bè. Giờ đây tôi sống mà như đã chết...

Chat room

Nếu như Lưu Cần là một người trưởng thành, hoặc cô bé cảm thấy tất cả những điều đó chỉ là trò cười ngu xuẩn thì phải đối mặt với những người như cô giáo Điền thì tốt biết mấy! Nhưng Lưu Cần lại chưa phải là một người trưởng thành, có nhiều kinh nghiệm mà chỉ là một cô bé mới mười lăm tuổi. Đối với một học sinh mới mười lăm tuổi, thầy cô giáo là trời, trường học là đất. Khi mà trời và đất đều đang rung lên thì thử hỏi làm sao cô bé có thể không hoảng loạn cho được? Tôi chỉ có thể nói với Tiểu Cần một điều: thực ra, trời đất bao la vô cùng, chỉ một người không thể quyết định tất cả số phận của bạn được. Tôi nhớ có một câu hát như thế này: “Hãy đi đi, phía trước em là cả một chân trời rộng mở!”. Có lẽ câu hát này có thể an ủi Tiểu Cần phần nào trong tình cảnh hiện nay của em.

Cũng may là hiện nay Tiểu Cần đã học đến lớp chín rồi, chẳng mấy chốc cô bé sẽ tốt nghiệp thôi. Chính vì thế, mọi chuyện không hay đã xảy ra chẳng bao lâu nữa sẽ lùi hết về quá khứ, sẽ giống như một cơn giông tố, điên cuồng thổi qua rồi nhanh chóng biến mất! Vì thế tôi hy vọng Tiểu Cần có thể vươn mình chống chọi chứ không phải cúi đầu hay bỏ chạy. Nếu lo mình bị mất gốc, thì đừng lo lắng, chỉ cần nhiều nhất một năm là cô bé có thể củng cố lại hết kiến thức ỳnh. Tuy nhiên, có những mất mát không dễ gì tìm lại được. Lòng tự tôn luôn nằm trong trái tim mỗi người, không gì có thể cướp nó đi được, trừ phi Tiểu Cần tự mình vứt bỏ nó. Nếu không may đánh mất, có tìm lại được nó hay không phần nhiều phụ thuộc vào chính bản thân mình!.

10. Chương 18 - 19

SỰ TĨNH LẶNG SAU CƠN BÃO TỐ

Tiểu Vũ, mười sáu tuổi tuổi, học sinh cấp ba

Năm nay tôi mười sáu tuổi, là học sinh cấp ba. Tôi ở trong ký túc xá của trường nên cứ cách một tuần lại về thăm bố mẹ một lần. Tôi rất thích cuộc sống như thế này. Có thể ai đó sẽ cho rằng tôi là một đứa con bất hiếu bởi tôi không thích thường xuyên nhìn thấy bố mẹ mình, tôi không thích bị quản lí quá chặt, không thích hằng ngày phải nghe mấy lời dăn dò của bố mẹ... Nhưng dù có hai tuần về nhà một lần thì cũng không giúp cho tôi tránh được những trận tranh cãi với bố mẹ.

Đầu tiên là do vấn đề quần áo của tôi. Một ngày chủ nhật nọ, mẹ nói muốn mua cho tôi một chiếc áo khoác mỏng giống như chiếc áo cũ. Thế nên hai mẹ con cùng nhau đi mua. Mẹ thích một chiếc áo màu xanh có nơ hoa ở ngoài, nhưng tôi lại không thích và cho rằng nó hơi quê mùa nên không muốn thử. Mẹ có vẻ hơi bực mình nên mắng tôi vài câu. Tuy nhiên, cuối cùng hai mẹ con vẫn đi vào một hàng khác xem tiếp. Mẹ lại chọn một chiếc váy yếm màu đỏ và bảo tôi mặc thử. Tôi mặc lên người rồi nhìn mình trong gương, trông tôi chẳng khác gì một đứa trẻ ngốc nghếch và buồn cười, thế nhưng mẹ cứ ở bên cạnh và khen đẹp. Tôi nói, con không thích, tức thì mẹ nổi giận, mắng tôi là cái này không thích, cái kia cũng không thích rồi quyết định mua chiếc váy đó. Tôi cãi, dù mẹ có mua con cũng sẽ không mặc đâu. Mẹ giận đó liền bỏ đi, để mặc tôi đứng đó.

Hôm đó, hai mẹ con tay không trở về, không mua gì cả. Đợi bố về đến nhà, mẹ liền mắng cho tôi một trận nữa, lại còn nói rằng ngày xưa tôi rất ngoan ngoãn và nghe lời, mẹ mua gì thì mặc nấy... Tôi thừa nhận, khi tôi còn nhỏ, mẹ chọn rất nhiều quần áo đẹp cho tôi. Nhưng bây giờ, mẹ tôi không chịu hiểu rằng tôi đã lớn rồi, trong khi đó mẹ lại không còn trẻ nữa, làm sao mẹ hiểu được xu hướng thời trang hiện nay. Mặc dù không phải là một người thích chạy theo mốt, nhưng tôi không muốn mình mặc những bộ quần áo quá khác người, quá quê mùa so với các bạn trong lớp. Những điều này tôi đã phải nói với bố mẹ bao nhiêu lần rồi, nhưng họ không hề hiểu cho tôi, thậm chí còn nói tôi chỉ giỏi nghĩ ngợi linh tinh, không tập trung học hành.

Về sau, mẹ đồng ý cho tôi cầm tiền tự đi mua quần áo. Tôi liền mua một chiếc áo khoác “cái bang”, trông rất bụi. Thế nhưng bố mẹ tôi lại ra sức chê bai cái áo tôi mua. Bố thậm chí còn bảo tôi trông chẳng khác gì một con bé đầu đường xó chợ. Tôi rất tức giận, liền nói với bố rằng phải đến một nửa lớp mặc những cái áo kiểu này, vậy chẳng lẽ họ đều là đầu đường xó chợ hết hay sao? Thế là bố tôi nổi trận lôi đình, còn định đánh cho tôi một trận nữa. Thật là ầm ức!

Một lần khác, tôi lại mua một chiếc áo bông có thắt eo, mẹ liền nói trông tôi mặc cứ như bà cô ba mươi tuổi vậy. Có thể là mẹ giận vì tôi đã không hỏi ý kiến của mẹ trước khi mua cái áo này. Nhưng bây giờ tôi đã lớn rồi, ăn mặc như thế nào là quyền của tôi chứ! Tôi nói với mẹ, cho dù tôi mặc chiếc áo này không đẹp, thậm chí có mất mặt đi chẳng nữa thì đó cũng là chuyện của tôi, hơn nữa, tôi mặc thế nào hợp thì bản thân tôi là người biết rõ hơn ai hết. Thế nhưng mẹ tôi không nghe, còn nói quần áo của tôi từ nay về sau sẽ do mẹ quyết định. Thật đáng sợ! Mẹ không biết rằng tôi không muốn mẹ quyết định tất cả những gì liên quan đến tôi. Bởi vì tâm sự của tôi, mẹ mãi mãi không bao giờ hiểu được.

Tuần trước, tôi bị cảm cúm. Vì không muốn ảnh hưởng đến việc học tập nên tôi đã về nhờ mẹ mua thuốc cho. Thế nhưng vì chuyện này mà mẹ lại có dịp nói tôi một thôi một hồi. Mẹ mắng tôi nào là không chịu nghe lời, cho đến chuyện quần áo của tôi. Nói xong mẹ lôi ngay một chiếc quần bông ở trong tủ quần áo ra bảo tôi mặc vào. Trời đất ơi, lớp tôi làm gì có ai mặc chiếc quần bông dày cộp như vậy! Chỉ có mấy ông bà già mới mặc mấy loại quần này. Thế mà mẹ lại đi may cho tôi ngay một chiếc quần bông, đương nhiên là tôi sẽ chẳng bao giờ chịu mặc nó rồi! Thế nhưng lần này mẹ vẫn tìm được lí do ép tôi phải mặc. Tôi không muốn mặc, lấy lí do không mặc vừa. Nhưng mẹ không tin, nhất định bắt tôi phải mặc thử. Tôi đành phải mặc vào ẹ vừa lòng, và quả thật là tôi không mặc vừa chiếc quần đó. Nhưng mẹ vẫn không bỏ cuộc. Mẹ lấy ra một chiếc quần bông khác của mẹ trong tủ ra và bắt tôi mặc, tôi nhất quyết không nghe và khóc tùm tùm. Nhưng tôi càng khóc thì mẹ càng nổi giận, mẹ ấn người tôi xuống, bắt tôi mặc chiếc quần bông đó vào, tôi đứng im, nhất quyết không mặc. Mẹ tôi tức quá liền gọi điện cho bố tôi. Thế là bố về, mắng cho tôi một trận, còn bắt tôi quỳ xuống xin lỗi mẹ nữa. Bố còn mắng tôi vì cái tội sử dụng máy nhắn tin, bố nói chỉ có gái gọi mới sử dụng máy nhắn tin như vậy. Thực ra, đến một nửa lớp tôi đều sử dụng máy nhắn tin, vì ở trong kí túc xá không có điện thoại, bạn bè phải liên lạc với nhau bằng máy nhắn tin. Lúc tôi xin phép bố mẹ dùng máy nhắn tin, bố mẹ đều đồng ý cả, vậy mà bây giờ vì chuyện này bố lại mắng tôi, còn hỏi tôi lấy tiền đâu ra mà mua, có phải đi ăn cắp hay không?... Lúc đó, tôi vô cùng tức giận, chưa bao giờ tôi tức giận đến vậy. Tôi to tiếng cãi lại bố mẹ, liệt kê một loạt những “lỗi lầm” của họ đối với mình. Tôi còn nói bố mẹ quá độc tài rồi thì sau này trưởng thành sẽ không bao giờ quay về cái nhà này và không nhận bố mẹ nữa.

Bố tôi lôi tôi từ trên sofa xuống, tát tôi mấy cái nỏ đom đóm mắt. Chắc nếu mẹ không can ngăn thì bố đã đánh chết tôi rồi. Hai tai tôi ù đi vì tiếng mắng chửi, bố còn nói hôm này không đánh chết tôi thì không mang họ Hàn nữa. Nhân lúc mẹ không chú ý tôi đã đập đầu vào tủ quần áo, chẳng phải bố nói muốn đánh chết tôi còn gì, đã vậy tôi chết cho bố xem. Trận cãi vã đó cuối cùng cũng kết thúc dưới sự khuyên can của hàng xóm. Mặt tôi sưng phù lên, vết thương trong trái tim tôi có lẽ sẽ không bao giờ liền được nữa.

Sau khi vết thương trên mặt đã lành, tôi liền quay trở về trường. Tôi cảm thấy ở trường thật thoải mái, cái gì cũng thật tuyệt vời, có lẽ là do ở đây tôi được tự do.

Kể từ sau khi chuyện đó xảy ra, bố mẹ không còn mắng tôi nữa. Tôi cũng gần như chẳng nói với bố mẹ câu nào, hình tượng của bố trong tôi như đã sụp đổ hoàn toàn. Mẹ đến thăm tôi, trong mắt mẹ ánh lên ý muốn cứu vãn sự việc. Tôi rất đau lòng! Trước đây, tôi cố gắng để cả nhà có thể hiểu nhau hơn, nhưng bố mẹ quá thờ ơ với việc đó. Còn bây giờ, mẹ tôi đang nghĩ gì nhỉ? Đáng tiếc là tôi không còn quan tâm đến điều đó nữa...

Chat room

Những cô bé, cậu bé ở độ tuổi như Tiểu Vũ hiện nay đang ở trong giai đoạn muốn tự làm chủ bản thân. Có thể nói đây là một giai đoạn mà bất cứ ai cũng phải trải qua cuộc đời của mình. Một số bậc cha mẹ khó thích nghi được với giai đoạn này của con, vẫn giữ thói quen quan tâm và quyết định tất cả mọi chuyện của con cái như trước đây. Mặc dù có vẻ như bố mẹ toàn lo lắng những việc không đâu, nhưng thực chất những hành động này đều xuất phát từ lòng yêu thương con cái. Trong giai đoạn này, tính tình của Tiểu Vũ trở nên tương đối bùng nổ và thích tự lập. Cho nên rất có thể cô bé có cái nhìn phiến diện về những hành động thể hiện sự quan tâm đối với con cái của bố mẹ mình, cho rằng bố mẹ lạc hậu, không chịu hiểu con

cái... Trong rất nhiều gia đình, mối quan hệ giữa bố mẹ và con cái khó mà tránh được những xung đột xảy ra.

Còn một điểm nữa cần phải nhắc đến đó là, bố mẹ Tiểu Vũ chắc khoảng bốn mươi tuổi, có thể nói cũng đang ở trong giai đoạn phát triển đặc biệt của con người, giai đoạn trung niên. Những bậc cha mẹ ở độ tuổi trung niên tính cách thường có chút nóng nảy, cổ chấp. Điều này có liên quan đến tình trạng sức khỏe của họ. Chính vì thế, con cái cần phải hiểu, thông cảm và có thái độ khoan dung với bố mẹ mình.

Tôi tin rằng, chỉ cần trong lòng không mất đi tình cảm ruột thịt thì mối quan hệ của Tiểu Vũ với bố mẹ sẽ dần dần tốt hơn. Rất nhiều gia đình đã từng trải qua giai đoạn như vậy.

QUÀ TẶNG KHÔNG DÁM GỬI

Nghiêm Khắc, nam, mười bảy tuổi, sinh viên trung cấp

Năm ngoái, tôi đã thi đỗ vào một trường trung cấp. Khi nhập trường, thầy giáo nói với chúng tôi rằng, sau khi tốt nghiệp, mỗi lớp sẽ có một sinh viên được tuyển thẳng lên cao đẳng, vì thế, thầy yêu cầu cả lớp phải chăm chỉ, nỗ lực học tập để giành được cơ hội này. Lúc đó, trong thâm tâm, tôi thầm mong sẽ là người được tuyển thẳng đó, bởi tôi biết, khi đi làm, tấm bằng cao đẳng có giá trị hơn nhiều so với tấm bằng trung cấp. Nếu như tôi được tuyển thẳng lên cao đẳng thì đó đúng là một niềm vui lớn cho bố mẹ tôi, những người không chức không quyền, lao động khó nhọc cả đời vì con cái.

Nhưng dần dần tôi phát hiện ra rằng, đây là một cuộc cạnh tranh không công bằng. Giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi thường cho điểm dựa vào ý thích cá nhân. Nghe các bạn trong lớp kể rằng, có bạn mua cho thầy mấy bao thuốc lá, thế là thầy liền cho bài thi đạt năm mươi chín điểm lên sáu mươi lăm điểm.

Còn nếu có bậc phụ huynh nào giúp thầy làm gì đó thì ngay lập tức con cái họ sẽ được thầy tặng luôn thêm ba mươi điểm điểm gọi là quà cảm ơn... Do những điểm đánh giá thường ngày này sẽ tính vào tổng điểm để xét tuyển thẳng lên cao đẳng nên chúng đóng vai trò đặc biệt quan trọng, vì thế mà sinh viên nào cũng để ý, ai cũng cho rằng biểu hiện của giáo viên để mua điểm là một hành động đáng khinh bỉ. Tôi cũng không phải là ngoại lệ. Cứ khi nào mọi người nhắc đến vấn đề này là tôi chỉ muốn chửi thẳng vào mặt những kẻ hối lộ giáo viên và mắng chửi những giáo viên xấu xa ham của dút lót. Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi là một thầy giáo trung niên, nhìn bộ dạng có vẻ khá buồn xín. Tin đồn về thầy lưu nhiều vô kể, phần lớn đều là do các anh chị sinh viên khóa trên kể lại. Một trong những tin đồn đó là: Một hôm, thầy Lưu đang nấu cơm thì có một học sinh từ nông thôn đến tìm. Cậu sinh viên này cầm bài thi không đạt của mình đến xin thầy giúp đỡ. Thế nhưng, thầy Lưu không nói gì, chỉ nhìn cái chảo rau xào mà nói: “Ồi, rau này mà có một chút xì dầu thì thơm phải biết!”. Cậu sinh viên như hiểu ý, liền gọi điện cho bố mẹ lập tức gửi lên mười chai xì dầu ngon để biếu thầy. Hóa ra, quê cậu sinh viên này sản xuất xì dầu ngon nổi tiếng. Về sau, cậu sinh viên này thường mang xì dầu đến biếu thầy để đổi điểm cao. Tin đồn về thầy Lưu làm cho tôi mất hết cảm tình với thầy, thậm chí còn rất ghét thầy nữa! Nhưng không lâu sau, có một chuyện xảy ra làm cho tôi thay đổi hoàn toàn cách nhìn của mình về thầy Lưu.

Tôi và M là bạn cùng phòng. Mối quan hệ giữa chúng tôi không được tốt cho lắm. M là một đứa rất đào hoa lại thường thích bắt nạt người khác, nhất là những đứa từ nông thôn ra như chúng tôi. Cậu ta không cười nhạo thì cũng tìm cách chọc ghẹo chúng tôi. Bố M giữ một chức vụ nhỏ trong thành phố, vì thế các thầy cô giáo thường dung túng thậm chí còn nịnh nọt cậu ta nữa. Chúng tôi không ai dám chọc giận cậu ta, dù chỉ là vô tình. Nhưng hôm đó, tôi cùng vài người bạn đồng hương họp mặt nhau nên đã uống rượu. Về đến phòng, thấy M không chịu làm trực nhật, vì là trưởng phòng nên tôi đã mắng cậu ta vài câu. M không những không nghe còn quát lại tôi, thậm chí còn xúc phạm tôi rất khó nghe. Thế là tôi nổi điên lên, cãi nhau với cậu ta một trận. Chúng tôi còn đánh nhau nữa. Tôi đâm cho cậu ta tím cả mắt, cậu ta đâm vỡ sống mũi tôi. Chuyện vỡ lở, mọi người trong phòng đều đồng ý làm chứng cho tôi là M ra tay đánh tôi trước, hơn nữa, tôi vì công việc chung của cả phòng mới làm như vậy. Thực ra tôi rất lo bị nhà trường phạt, rất có thể vì chuyện này mà tôi sẽ bị trừ điểm. Tôi không nghĩ người bị phạt sẽ là M và cảm thấy có đôi chút hối hận vì đã đánh nhau với cậu ta.

Nhưng không ngờ thầy Lưu lại đứng về phía tôi. Thầy không những không phê bình mà còn khen ngợi tôi làm việc có trách nhiệm, còn M thì đáng bị trừ điểm. Mặc dù trong lớp có người nói rằng do M quá kiêu ngạo, không bao giờ coi thầy Lưu ra gì nên đã đắc tội với thầy, cũng có người nói là do M quên tặng quà cho thầy Lưu, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất biết ơn thầy, biết ơn thầy đã bảo vệ một đứa không có bè cánh, ô

dù nâng đỡ như tôi.

Một lần về nhà nghỉ, lúc ngồi nói chuyện phiếm với mẹ, tôi đã kể ẹ nghe chuyện này. Mẹ bàn với tôi phải đem chút quà đến biếu thầy để thể hiện chút lòng thành của mình. Tôi không biết phải nói thế nào với mẹ. Tôi nghĩ, những gì gia đình tôi có thể tặng thầy chắc chắn phải hiếm có, hơn nữa, tôi không muốn các bạn cùng lớp nghĩ rằng tôi hối lộ thầy. Nhưng rốt cuộc tôi vẫn không nói những suy nghĩ này với mẹ, bởi vì tôi thấy mẹ đã rất cẩn thận chuẩn bị quà biếu thầy nên không nỡ ngăn mẹ lại.

Ngày trở lại trường học, tôi xách gần chục cân lạc ngon mà mẹ đã nhặt kỹ từng hạt và cẩn thận rang chín về trường. Nhìn túi lạc to và nặng này, tôi có đôi chút do dự vì không biết nhà thầy ở đâu, nếu hỏi bạn bè thì lại sợ bị nói là nịnh nọt thầy, không biết thầy Lưu có thích món quà này không? Cứ như vậy, túi lạc bị tôi “lãng quên” dưới gầm giường. Một hôm, có một người bạn cùng phòng phát hiện ra “kho tàng đồ ăn” này. Thế là tất cả mọi người trong phòng đều chạy đến xin tôi. Tôi không dám nói rằng đó là quà biếu nên đành phải để mọi người chia nhau. Nhìn đồng vỏ lạc trên sàn, nghĩ đến hình ảnh mẹ lúi cuội nhặt lạc trong bếp mà lòng tôi cảm thấy xót xa. Tuy nhiên, chia cho mọi người ăn hết cũng tốt, vì dù sao tôi cũng đâu có dám mang đến biếu thầy.

Khi về nghỉ tết, mẹ nhìn thấy tôi liền vui vẻ hỏi han xem thầy giáo có thích lạc không? Tôi nói dối mẹ là thầy thích lắm. Mẹ nghe xong vô cùng vui mừng. Lúc tôi đi, mẹ lại chuẩn bị cho tôi một ít đậu tằm và đậu Hà Lan rồi bảo tôi mang biếu thầy. Tôi nói thôi không cần, lần trước thầy giúp đỡ nên mới tặng quà tỏ chút lòng biết ơn, lần này thì không cần thiết. Nhưng mẹ mắng tôi và bảo: “Sao lại quên ơn người khác nhanh thế? Hơn nữa, những thứ này bố mẹ mới thu hoạch, của nhà trồng được nên vừa rẻ lại vừa tươi ngon, dù sao cũng là một chút lòng thành!”. Mẹ còn nhắc tôi đến trường là phải mang biếu thầy ngay vì để lâu sẽ mất ngon. Hôm đó trở lại trường, tôi lại đem túi đậu giấu dưới gầm giường. Tôi nghĩ rất lâu mà không biết phải đem túi đậu này đến biếu thầy như thế nào. Cứ như vậy, ngày qua ngày, hạt đậu bắt đầu chuyển sang màu đen, vàng. Cuối cùng, tôi mang số đậu đó đi đổ hết. Lúc đó, tôi cảm thấy rất tiếc!

Nghỉ hè về nhà, mẹ tôi lại không quên chuẩn bị quà cáp cho tôi mang biếu thầy. Tôi rất muốn nói với mẹ rằng: “Mẹ đừng nên bận tâm mấy chuyện này nữa, những thứ mẹ đã chuẩn bị hai lần trước con đều không mang đến biếu thầy đâu!”. Thế nhưng tôi không sao mở miệng được. Tôi cảm thấy khó xử. Mặc dù tôi biết tất cả những gì mẹ làm đều xuất phát từ lòng biết ơn chứ không có ý định nịnh nọt thầy giáo tôi (thực ra nếu muốn nịnh nọt thầy thì những thứ này thật chẳng đáng là gì), nhưng tại sao tôi vẫn không thể tiếp nhận cách làm của mẹ nhỉ?

Chat room

Con người trong những hoàn cảnh đặc biệt thường rất coi trọng danh tiếng của mình. Về lý mà nói thì những việc làm của mẹ bạn không có gì là khó chấp nhận cả, bởi mẹ bạn là người tốt bụng, lại biết cách đối nhân xử thế. Tôi tin rằng, nếu như thầy giáo mà hiểu được tấm lòng của mẹ bạn thì chắc chắn sẽ rất cảm động. Đây vốn có thể trở thành con đường hữu nghị giữa người với người, nhưng do một số lí do nào đó mà con đường này đã bị chặn mất.

Làm việc cẩn thận không phải là một chuyện xấu. Nhưng bên cạnh sự cẩn thận, cũng cần có sự thẳng thắn và vô tư. Những môi trường khắc nghiệt sở dĩ có nhiều tin đồn và sự cạnh tranh chẳng qua là do lòng dạ của mỗi người nơi đó đều quá hẹp hòi, không được thẳng thắn, vô tư. Đối mặt với vấn đề lợi ích, thần kinh của chúng ta đều trở nên nhạy cảm quá mức. Thực ra, so với việc lãng phí thời gian và tâm tư để giành lấy quyền được tuyển thẳng lên cao đẳng (tỉ lệ trúng tuyển rất thấp), chi bằng chúng ta hãy sống vô tư và thoải mái. Nhân cách con người còn quan trọng hơn nhiều so với cái tấm bằng mà các bạn cầm trên tay, hơn nữa, các bạn còn rất nhiều cơ hội để có được tấm bằng tốt. Thế nhưng, nếu thay đổi cả tâm tính chỉ để mưu đồ một việc gì đó thì sau này dù có muốn quay trở lại như lúc đầu cũng không phải là một việc dễ dàng!

11. Chương 20

PHÚT SAO NHẮNG HỌC TRÒ

Ngưu Phương, nam, mười tám tuổi, học sinh cấp ba

Tiếng chuông báo hiệu buổi thi vang lên, tôi mang tâm trạng thấp thỏm vào phòng thi. Số học là môn tôi học rất kém. Khi được thầy giáo phát đề thi, tôi cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra. Chỉ nhìn thấy ba trang kín đặc toàn chữ là tôi thấy xây xẩm cả mặt mày. Tôi cực ghét mực in của trường, chỉ quẹt nhẹ vào bài một cái là mực in dính nhoe nhoét ra tay ngay. Trước buổi thi, chúng tôi còn cười đùa nói rằng lúc thi, đứa nào cũng bị biến thành đảng viên đảng “tay đen” hết. Nhưng đến khi thật sự vào kì thi rồi thì không đứa nào cười nổi nữa. Tôi lấy một tờ nháp kê lên trên đề thi viết tên mình lên giấy rồi bắt đầu làm bài.

Bài đầu tiên là bài chọn đáp án đúng. Trời ơi, chỉ một bài toán nhỏ mà cho hẳn bốn điểm! Tôi vô cùng sung sướng, suýt nữa thì kêu thành tiếng. Không hiểu là thầy cô giáo nào ra đề mà ác quá! Đương nhiên là tôi cũng chỉ dám mắng thầm trong bụng vậy thôi. Câu hỏi nhỏ đầu tiên coi như làm xong khá thuận lợi, nhưng đến câu thứ hai thì tôi không biết bắt đầu làm từ đâu cả. Tôi quay bút liên tục, trong bụng chửi thầm mấy cái chữ ABCD chết tiệt này, mỗi đáp án cứ na ná là A, nhưng dường như lại là B... Đầu óc tôi quay cuồng, không biết chọn đáp án nào. Thôi đành phải bỏ qua câu này vậy! Câu tiếp theo tôi không biết làm nên đành phải xem bài tiếp theo, nhưng bài đó tôi cũng không biết làm. Đã vậy tôi quyết tâm chọn bừa đáp án, may ra thì đúng vài câu.

Bài toán thứ hai là bài điền vào chỗ trống, gồm năm câu hỏi nhỏ. Tôi tự nhủ thầm số mình đen đủi, câu nào cũng không biết làm. Đột nhiên tôi nhớ ra cái bài này có ở trong cuốn Rèn Luyện kiến thức cơ bản của tôi. Thế là nhân lúc thầy giáo không để ý, tôi nhẹ nhàng thò tay vào ngăn bàn. Do dự hồi lâu, tôi nghĩ: tốt nhất là không nên lấy ra, chẳng may bị thầy giáo phát hiện thì nguy to! Thế là tôi bèn rút tay lại, viết mấy cái công thức và định lí lên giấy nháp, rồi nhanh chóng điền đáp án bài làm. Cuối cùng thì tôi cũng cố xong được bài thứ ba, nhưng cũng không biết là đúng hay sai nữa.

Tôi lại lấy hết dũng khí tiếp tục làm bài. Đang làm được một nửa bài tính toán thì tôi rơi vào bế tắc. Tôi khổ sở mò mẫm đồng công thức đã thuộc lòng. Nhưng kì lạ là tại sao đám công thức thường ngày tôi đã học thuộc lòng giờ bỗng nhiên biến đi đâu mất! Tôi vỗ đầu bồm bộp, với hy vọng tìm ra công thức mà tôi cần đang bị kẹt trong đó. Nhưng dù cho tôi vỗ đầu bứt tai thì vẫn không thể nhớ ra được. May là cuối cùng cái công thức chết tiệt kia cũng bắt đầu hiện ra. Tôi đang định tóm chặt lấy nó thì thầy giáo coi thi đột nhiên cất tiếng: “Này em kia, em đang nhìn đi đâu thế hả?”. Tôi giật nảy mình, mặc dù người bị nhắc không phải là tôi, nhưng cái công thức vừa mới lộ ra trong đầu tôi đã lặn mất tăm rồi!

Bây giờ đang là mùa đông nhưng hai bên sống mũi tôi đã lấm tấm những giọt mồ hôi. Bỗng nhiên “Reng...”, một hồi chuông ngân lên báo hiệu giờ làm bài đã hết. Tôi đưa mắt nhìn bài thi thảm hại của mình mà ngẩn người ra không biết phải làm thế nào. Thầy giáo thu bài thi của chúng tôi rồi nhanh chóng đi ra khỏi lớp. Tôi vẫn còn ngồi đực ra đó, nước mắt lưng tròng. Một nỗi xót xa khó diễn tả thành lời cứ dâng lên trong lòng tôi.

Nhớ lại ngày trước, mới học tiểu học mà tôi đã phải đeo lên lưng gần chục cân sách vở nặng trĩu rồi. Lúc lên xe buýt, mặc dù người đã lên được người lên xe rồi nhưng cặp sách của tôi vẫn còn bị kẹt ở ngoài cửa xe. Lên đến cấp hai thì càng khó phải nói, thi cử ngày càng nặng nề hơn. Mỗi ngày tôi đều sống trong sợ hãi, sợ bị người lớn đánh mắng, lại càng sợ sự giầy vò về mặt tinh thần do kết quả học tập yếu kém. Đến năm lớp chín, vô tình tôi phát hiện ra rằng có đến nửa lớp phải đeo kính cận, trông thật ngán ngẩm! Tôi cũng chẳng phải ngoại lệ. Mẹ thường mắng tôi xem tivi nhiều nên hỏng mắt. Tại sao mẹ không thể nhìn nhận và suy nghĩ một cách khách quan xem trong cả tuần, thời gian tôi xem ti vi và thời gian tôi phải học hành, làm bài tập... Cái nào nhiều hơn? Nếu như bài tập mỗi ngày ít hơn một chút, mỗi ngày tôi có thể ngủ thêm một chút thì tối đến đầu tôi đâu có ong ong, mắt tôi đâu có hoa lên như vậy?

Các thầy cô giáo luôn cố gắng nhồi nhét vào đầu chúng tôi càng nhiều kiến thức càng tốt, cứ như thể là đang “nhồi vịt” vậy. Tôi thường nghĩ ngờ bản thân, tại sao tôi chăm chỉ học hành từ sáng tối tối mà chẳng có chút hiệu quả nào? Tôi nghĩ mình đã bị ảnh hưởng xấu bởi phương pháp dạy học không hiệu quả này rồi. Lí do là các thầy cô giáo toàn cho thi những thứ đòi hỏi phải ghi nhớ, trong khi đó, trí nhớ của tôi lại cực kỳ tệ hại.

Trước đó không lâu, một học sinh nữ lớp mười hai của trường tôi xảy ra chuyện. Bạn ấy bị mắc chứng suy nhược thần kinh nên gia đình phải đưa ra ngoại ô để điều dưỡng. Ai cũng cảm thấy tiếc thay vì bạn ấy là

một học sinh có thành tích học tập cực kỳ xuất sắc. Ban đầu chúng tôi nghĩ bạn ấy học giỏi như vậy do có ba đầu sáu tay, về sau mới biết, nhờ có mỗi tối học tập chăm chỉ đến tận khuya bạn ấy mới có thành tích đáng nể đến như vậy. Đáng tiếc gần đến giai đoạn nước rút thì bạn ấy lại gặp chuyện. Nếu học hành không vất vả thế này thì kì thi đại học hằng năm đâu có mang sắc màu ảm đạm như vậy?

Còn nhớ một lần họp lớp tiểu học, có một bạn nữ không thấy đến, tôi nghe bạn bè nói rằng bạn ấy không thi đỗ trường chuyên cấp ba, lại bị mọi người trong nhà trách mắng, áp lực tinh thần quá lớn nên bạn ấy bị tâm thần phân liệt, cuối cùng phải vào viện điều trị. Nhớ lại hình ảnh của bạn ấy ngày xưa, thông minh và nhanh nhẹn không ai có thể tưởng tượng ra được bộ dạng của bạn ấy trong viện tâm thần, càng không thể tưởng tượng được bố mẹ của bạn ấy, những người luôn kỳ vọng con mình sẽ thành tài hiện ra sao? Chắc bây giờ họ hối hận lắm!

Tôi cảm thấy đi học thật khổ cực. Tôi không có cả thời gian cho riêng mình. Trường tôi học thường không tổ chức các hoạt động ngoại khóa; thậm chí những ngày lễ, tết cũng sắp xếp lịch học bù. Mặc dù trường tôi luôn hướng đến cái gọi là “giáo dục tố chất”, nhưng các bậc phụ huynh luôn nói với chúng tôi rằng: “Một khi chế độ thi đại học vẫn còn thi hình thức giáo dục thi cử sẽ còn tồn tại. Các thầy cô giáo luôn liệt kê ra cho chúng tôi một hiện thực khắc nghiệt: điểm sàn ở các thành phố lớn như: Bắc Kinh, Thượng Hải luôn thấp hơn điểm sàn của chúng tôi gần một trăm điểm. Điều này càng làm cho chúng tôi thêm mất tự tin. Tôi thật không tài nào hiểu nổi, học sinh ở các thành phố lớn rõ ràng có điều kiện giáo dục tốt hơn chúng tôi rất nhiều: trường lớp, kí túc xá đều rộng rãi, đẹp đẽ, phòng thí nghiệm đầy đủ thiết bị, thư viện rộng rãi, sách báo phong phú, quan trọng hơn là giáo viên ở đó giỏi hơn và có kinh nghiệm hơn, biết cách dạy học sinh làm sao ứng phó được với các kỳ thi. Vậy thì tại sao không cho chúng tôi được đứng trên cùng vạch xuất phát với họ cơ chứ? Tôi thật không thể hiểu nổi tại sao nhà nước lại thiết lập chế độ thi cử bất hợp lý như vậy?

Mặc dù biết học hành là bề khổ, nhưng tôi cũng biết là mình bắt buộc phải học, nếu không sau này sẽ không có chỗ đứng trong xã hội luôn có sự cạnh tranh gay gắt này. Chưa nói đến việc không phụ sự kỳ vọng của bố mẹ, chỉ riêng việc thực hiện được yêu cầu giải quyết vấn đề để tồn tại của mình trong tương lai thôi, chúng tôi cũng đã phải cố gắng hết sức mình rồi. Tuy những điều này tôi đều biết cả, nhưng tôi luôn than thở tại sao mình lại xuất hiện trên thế giới này. Mặc dù bố mẹ tôi rất yêu thương và quan tâm đến tôi, nhưng tôi cảm thấy cuộc sống của mình chẳng còn chút gì gọi là vui vẻ nữa!

CHAT ROOM

Ngưu Phương là một thanh niên biết suy nghĩ, hơn nữa những suy nghĩ của bạn có chiều sâu, thể hiện khả năng tư duy nhạy bén của bạn. Tôi tin rằng khi bạn tìm được phương pháp học tập hợp lý, chắc chắn bạn sẽ nhanh chóng tiến bộ. Muốn có phương pháp học tập tốt phải dựa vào sự tìm tòi không ngừng của bản thân. Ngoài việc tìm kiếm một phương pháp học tập đúng đắn, hiện nay, điều quan trọng nhất đối với Ngưu Phương là thay đổi tâm lý chán ghét việc học hành của mình. Chán học là kẻ thù lớn nhất của mỗi học sinh. Một học sinh mắc phải hội chứng chán học thì cho dù cái đầu siêu thông minh đi nữa, bộ não vẫn sẽ bị “đoản mạch”. Tôi đồng tình với ý kiến phê phán của Ngưu Phương về chế độ thi đại học hiện tại. Nhưng đối với một học sinh, không thể không phụ thuộc vào hình thức thi cử, cạnh tranh như vậy được. Bởi vì cho đến nay, chúng ta vẫn chưa tìm ra phương pháp chọn lọc nhân tài nào công bằng và chính xác hơn chế độ thi cử. Đương nhiên, tính công bằng cũng chỉ là tương đối. Hiện nay, sự khác biệt, chênh lệch về điểm sàn thi đại học giữa khu vực là chính sách được đề ra nhằm mục đích ổn định tình hình chung giữa các khu vực, đã được thông qua chất vấn của hội nghị hiệp thương chính trị. Tôi tin rằng chính sách này sẽ được sửa đổi ngày càng hoàn thiện hơn.

Do đó tôi nghĩ, Ngưu Phương nên tạm thời gạt bỏ thái độ phê phán và tâm lý chán học sang một bên để tập trung học tập. Đây mới là một thái độ đúng đắn của một học sinh sắp bước vào kỳ thi quan trọng trong đời.

Cuối cùng, tôi muốn nói với Ngưu Phương rằng các trường đại học và cao đẳng ở nước ta ngày càng được mở rộng, không lâu nữa, mỗi học sinh đều có thể thực hiện được giấc mơ vào đại học của mình. Vì thế bạn cần phải có niềm tin vào bản thân nhé!

12. Chương 21 - 22

HỌC TRÒ QUỶ SỬ

Triều Huy, nam, mười sáu tuổi, học sinh lớp chín

Tôi là một học sinh cấp hai ở nông thôn, giáo viên của trường tôi thường không giỏi bằng giáo viên trên thành phố. Nghe nói, giáo viên trên thành phố không được phép đánh học sinh, nếu không học sinh có thể khiếu nại giáo viên. Thế nhưng ở chỗ tôi, giáo viên đánh học sinh như cơm bữa, các bậc phụ huynh cũng không dám oán trách thầy cô đã đánh con em mình. Bố tôi nói: “Ngày xưa, học sinh trong các trường tư thực thường bị thầy giáo cầm roi quật vào lòng bàn tay. Tổ cáo thầy giáo à? Đúng là chuyện không tưởng!”. Nói thật lòng, những học sinh ở nông thôn chúng tôi rất ngưỡng mộ các bạn trên thành phố.

Như ở lớp tôi, những người đến muộn trong giờ tự học, nhẹ thì bị phạt đứng ngoài cửa lớp, nếu không may gặp đúng lúc thầy cô giáo không vui thì chắc chắn sẽ bị ăn roi ngay. Nếu ai tỏ ra bất mãn với hình phạt này, được thôi, chắc chắn sẽ có hình phạt nặng hơn đang chờ đợi. Lần trước, lớp tôi có một bạn tên là Vương Bình đến muộn trong giờ tự học. Nhân lúc thầy quay lên bảng, bạn đã lén lén vào lớp, nhưng không may bị thầy giáo phát hiện. “Đứng lại!”. Thầy giáo quát, làm cho Vương Bình giật nảy mình. Trong phút chốc, cả phòng học trở nên vô cùng yên ắng, tất cả mọi người đều dán mắt vào thầy giáo và Vương Bình.

Đét! Cái roi trên tay thầy giáo quật trúng vào cánh tay Vương Bình, một vệt màu đỏ lập tức hằn lên trên tay cậu ấy. Tiếng của thầy giáo đánh thép: “Trong mắt cậu còn có chút kỉ luật nào hay không? Có còn người thầy này không? Tôi đã phải đến đây từ sáng sớm để dạy bù cho các cô các cậu. Cậu thì giỏi rồi, cứ như là ông chủ nhỏ ấy, giờ này mới dừng đỉnh đến. Tại sao lại đi học muộn? Có phải muốn tôi mang xe đến rước cậu không hả?”. Nếu bình thường, thầy chỉ mắng đến đó là thôi, để tiếp tục lên lớp. Nhưng hôm đó chắc tâm trạng không được tốt, nên thầy liền nhìn đồng hồ rồi nói với Vương Bình: “Hôm nay cậu đi muộn hai mươi phút, vậy cậu hãy tự tát vào mặt mình hai mươi cái. Tôi phải cho cậu bài học nhớ đời~”. Mọi người ai nấy đều vô cùng sửng sốt, nhìn Vương Bình với ánh mắt đầy thương cảm. Vương Bình sợ đến tái mét cả mặt mày, thậm chí xin thầy tha thứ, đồng thời hứa với thầy từ sau sẽ không đi muộn nữa. Thế nhưng thầy không nghe, nhất định đòi phạt Vương Bình. Xin thầy không được, Vương Bình đành phải gơ tay tát vào mặt mình. Một cái, hai cái, ba cái... Những giọt nước mắt ẩm ứ đã lăn rơi trên khuôn mặt của cậu bạn tội nghiệp. Mọi người ai cũng cảm thấy bất bình và thương cảm cho cậu ấy. Trong khi đó, tiếng của thầy giáo cứ không ngừng hối thúc: “Tát mạnh lên!”, thầy còn nói: “Không tát mạnh thì lần sau lại phạm lỗi!”.

Tôi thật không hiểu nổi tại sao học sinh chúng tôi cũng là con người như thầy cô giáo, hơn nữa, ai cũng rất lễ phép với cả thầy cô, vậy mà cứ nhìn thấy học sinh là thầy cô lại trở thành những con người tàn nhẫn đến như vậy?

Ngoài hình thức phạt đứng, tát, đá vào mông... chúng tôi còn phải chịu rất nhiều những hình phạt thân thể kì quái khác, chạy bộ là một trong những hình phạt đó. Giữa trời mùa hè nắng chói chang, mặt trời cứ như một quả cầu lửa chiếu những ánh nắng gay gắt thiêu đốt trái đất, không khí trên mặt đất không khác gì trong một cái lò bánh mỳ, ngồi trong phòng học mà ai nấy đều toát mồ hôi hột vì nóng nực, ai cũng mong chóng đến giờ tan học để có thể chạy về nhà tắm một cái mát. Đột nhiên thầy giáo gọi tên mười hai học sinh trong lớp. Đây đều là những học sinh không mặc đồng phục của trường trong giờ chào cờ thứ hai tuần trước. Sau khi gọi đủ mười hai bạn học sinh đó, thầy liền bắt họ ra sân vận động chạy đủ tám trăm mét, thầy còn yêu cầu lớp trưởng ra giám sát. Có bạn chạy xong thì mệt quá nên đã ầm ứ ca cẩm mấy câu, không may bị thầy giáo nghe thấy được, kết quả là cậu bạn đó bị thầy giáo phạt bò quanh một gốc cây giữa sân trường, làm trò cười cho học sinh cả trường. Cậu học sinh đó hôm sau không đi học, người nhà bạn ấy gửi giấy phép đến trường xin nghỉ cho bạn với lí do bị say nắng, phải ở nhà nghỉ ngơi. Mãi mấy hôm sau, bạn ấy mới có thể đi học lại được.

Tuần trước, nhà trường lại ra một quy định mới: “Những học sinh bị giáo viên mắng ba lần trở lên, hoặc vi phạm kỉ luật nghiêm trọng sẽ phải đánh răng ngay trước mặt cả lớp”. Quy định mới này của nhà trường

làm học sinh chúng tôi đỡ khóc đỡ cười. Không may, hình phạt mới này rơi trúng xuống đầu người bạn thân của tôi.

Nguyên nhân của chuyện này từ một trò đùa của bọn tôi. Một hôm, một người họ hàng của tôi nói rằng thầy Đinh dạy môn số học tối nào cũng chạy đến nhà bạn Chu Quốc Trự học cùng lớp tôi và trở thành gia sư miễn phí cho cậu ta. Chu Quốc Trự là một học sinh cá biệt của lớp. Cả lớp tôi ai cũng ghét cậu ta vì thói thích làm vương làm tướng trong lớp. Bố của cậu ta là chủ tịch huyện, vì thế thầy cô giáo thường không dám phạt cậu ta. Có người họ hàng nhà tôi nói rằng thầy Đinh không muốn làm thầy giáo, thầy muốn làm hành chính, vì thế bắt buộc phải đến lấy lòng chủ tịch huyện để mong được ông ấy điều lên làm bí thư huyện ủy. Hôm đó, sau khi tan học, đến phiên tôi và Đại Bằng trực nhật. Tôi liền đem chuyện này kể cho Đại Bằng nghe, còn nói: “Lão Đinh đúng là cúp chó cúp đuôi!”. Đại Bằng nghe xong, cười nhạt và nói rằng tôi chỉ biết mắng người sau lưng thôi. Tôi ức quá, nói lại rằng có kẻ nhát gan hơn, đến mắng sau lưng người khác mà cũng không dám. Đại Bằng hỏi tôi có phải đang nói cậu ấy không? Tôi thẳng thừng công nhận, còn thách cậu ta dám viết câu tôi chữ “Lão Đinh đúng là chó cúp đuôi!” lên bảng. Đại Bằng hứ một tiếng rồi cầm phấn viết đầy lên bảng câu tôi vừa chữ. Tôi liền vỗ tay khen hay.

Chúng tôi cười đùa chán liền đóng cửa đi về. Hôm sau, lúc đến trường, còn chưa vào đến lớp thì tôi đã nhìn thấy thầy Đinh đang đứng trên bục giảng trong lớp, mặt đỏ bừng đỏ bừng, cặp lông mày nhăn lại. Các bạn ngồi trong lớp không ai dám hó hé điều gì. Không khí trong lớp yên lặng đến đáng sợ, giống như sự yên lặng trước khi bão tố ập đến. Tôi không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng vừa vào chỗ ngồi, tôi đã phát hiện ra. Trời ơi! Hôm qua hai đứa chúng tôi đã quên không lau bảng. Những gì mà Đại Bằng viết vẫn còn nguyên trên đó.

Đét! Tôi giật nảy cả người, cứ cảm giác như cây roi của thầy Đinh đang quất mạnh lên người mình. Thầy Đinh vụt mạnh đến mức bụi phấn ở trên bàn giáo viên bay tứ tung. Thầy nghiêng răng ken két nói: “Tôi nhất định phải điều tra cho ra ai là người làm chuyện này. Tôi phải cho cậu ta đánh răng trước lớp!”. Tim tôi đập thình thịch, bởi vì chuyện này cũng có liên quan đến tôi. Tôi không dám nhìn Đại Bằng, lòng thầm mong thầy giáo sẽ không điều tra ra. Thế nhưng ước muốn nhỏ nhoi đó đã bị thầy phá vỡ hoàn toàn. Thầy Đinh lôi Đại Bằng ra khỏi chỗ ngồi của cậu ấy, chỉ một cái gạt chân, thầy đã khiến cho Đại Bằng ngã lăn ra sàn bê tông lạnh giá. Đại Bằng tội nghiệp bò dậy, run rẩy xin lỗi thầy Đinh, xin thầy tha thứ. Đại Bằng không hề khai ra tôi, vì thế tôi vô cùng cảm kích, nhưng cũng rất lo cho cậu ấy!

Thầy Đinh hoàn toàn không thèm để ý đến những lời xin lỗi và cầu xin của Đại Bằng, còn bắt cậu ấy ra ngoài cửa hàng mua bàn chải đánh răng, ra lệnh cho Đại Bằng lập tức đánh răng trước lớp. Thầy Đinh bảo Chu Quốc Trự mang máy ảnh ra để chụp ảnh Đại Bằng đánh răng trước lớp, dán lên bảng thông báo của cả trường cho cả trường cùng xem. Nhìn bóng Đại Bằng lảo đảo đi về hướng cửa hàng tạp hóa, trong lòng tôi vô cùng đau xót. Thầy cô ơi, vì sao thầy cô lại đối xử với học sinh chúng tôi như vậy? Rốt cuộc những thầy cô giáo giỏi, yêu thương học sinh mà chúng tôi nhìn thấy trên ti vi có tồn tại hay không?

Chat room:

Hình thức phạt thân thể học sinh không chỉ có ở nông thôn mà thành phố cũng có. Nó có liên quan đến tổ chức của mỗi giáo viên, đến phương pháp truyền thống của Trung Quốc và cả sự thiếu hiểu biết, coi nhẹ pháp luật của người dân. Trong quan niệm giáo dục truyền thống của Trung Quốc, đánh mắng trẻ nhỏ là hoàn toàn bình thường. Còn xã hội phương tây, cho dù là bố mẹ hay thầy cô giáo, sử dụng hình phạt thân thể đối với con em, học sinh của mình là vi phạm pháp luật và người sử dụng hình phạt này sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Thực ra ở Trung Quốc hiện nay, hình phạt thân thể đã bị cấm từ lâu. Trong “luật bảo vệ trẻ vị thành niên” và “luật giáo dục” đều quy định rõ: không được xâm phạm quyền lợi hợp pháp của thanh thiếu niên, không sử dụng hình phạt thân thể học sinh, đồng thời trong các bộ luật này đều đã ghi rõ điều lệ xử phạt người vi phạm. Tuy nhiên, do quan niệm về pháp luật của người dân còn non kém, ý thức pháp luật không cao, không hiểu biết các quy định pháp luật dẫn đến hiện tượng các thầy cô giáo đang vi phạm pháp luật mà không biết, học sinh bị các thầy cô xâm hại mà không hay. Tôi đề nghị Triệu Huy và các bạn học của bạn hãy tìm hiểu một số luật cơ bản, đồng thời đưa ra các yêu cầu hợp lý lên nhà trường, tôi tin rằng, có sự hậu thuẫn của pháp luật, các bạn sẽ là người chiến thắng. Ngoài ra, đối với các thầy cô giáo xử phạt học sinh nhân tâm như vậy, các bạn nên tố cáo lên Ủy ban bảo vệ trẻ vị thành niên của huyện, nếu cần có thể kiện lên Tòa án nhân dân tối cao. Các bạn phải vững tin rằng: “Học sinh chúng ta cũng là người, chúng ta có cũng có lòng tự tôn!”.

ĐỨA CON NGHIỆN NGẬP

ZM, nam, mười bảy tuổi, đang chờ việc

Năm mười lăm tuổi, sau khi tốt nghiệp cấp hai, tôi không thi tiếp lên cấp ba nữa. Bố mẹ tôi đi làm ăn xa, ở tận vùng Đông Bắc, không có thời gian và sức lực để chăm lo cho tiền đồ của tôi sau này. Chính vì thế, hết ngày này qua ngày khác, tôi lêu lổng, chơi bời, tiêu hết số tiền mà bố mẹ gửi về hàng tháng. Trong nhà chỉ có bà ngoại và tôi. Bà luôn coi tôi là một đứa cháu ngỗ nghịch hư đốn. Khi còn nhỏ, tôi thường xuyên bị bà đánh, khi tôi lớn, bà không đánh nổi tôi nữa nên đành phải mắng tôi suốt ngày. Tôi cũng chẳng kém cạnh, suốt ngày cãi lại bà. Bà ngoại tôi rất dữ dằn, luôn nổi cáu, làm cho tôi chịu không nổi. Tôi thậm chí rửa bà chết sớm, như vậy tôi mới có thể sống những ngày tháng yên bình. Chú họ tôi tìm cho tôi một công việc, đó là việc giao hàng ột công ty tư nhân. Kết quả là chỉ làm được nửa tháng trời tôi đã không chịu nổi vì quá mệt. Bà ngoại mắng tôi là đồ ăn hại, đồ ăn bám, còn nói tôi là thằng lưu manh. Tôi tức quá, chỉ thẳng vào mặt bà mà nói: “Đây là nhà của bố tôi, bà mà còn lăm mồm nữa thì ra ngoài lề đường mà ngủ!”. Bà trợn mắt nhìn tôi, miệng còn lắp bắp như muốn nói điều gì. Tôi ôm đầu chạy vụt ra ngoài, nếu không, tôi sợ rằng trong một phút nóng nảy, tôi sẽ giết chết bà mất.

Đêm đó, tôi vào một quán rượu trên đường. Bên trong, ánh đèn rực rỡ, tiếng nhạc chất chứa làm tôi có cảm giác rất hiếu kì, hưng phấn và kích thích. Tôi gọi một ly rượu Tây và một mình ngồi thưởng thức. Tôi đang nghĩ có nên sang Đông Bắc tìm bố mẹ để học làm ăn hay không, vì dù sao đó còn hơn là ở nhà nghe bà ngoại ca cẩm suốt ngày. Đúng lúc đó, một bàn tay mềm mại vỗ vỗ vào vai tôi, tôi quay đầu lại nhìn, đó là một cô gái khoảng gần ba mươi tuổi, ăn mặc rất gợi cảm. Cô ta đánh son đỏ chót, tay cầm một ly cocktail màu xanh, thỏ thẻ gọi tôi là: “Chàng trai trẻ”. Tôi đoán cô ta là gái bán hoa nên lòng có đôi chút hoang mang, thậm chí còn thấy sợ hãi nữa. Nhưng dáng vẻ của cô ta làm cho tôi có cảm giác giống như người bạn học cũ của mình vậy. Tôi cười với cô ta rồi chúng tôi cùng ngồi nói chuyện bên quầy rượu. Tôi phát hiện ra gái bán hoa không hề thần bí như tôi vốn tưởng tượng. H (tên cô gái) tỏ ra hiểu tôi hơn bất cứ ai khác xung quanh (kể cả thầy cô giáo và bạn bè). Chúng tôi vừa uống rượu vừa nói chuyện rất vui vẻ. Chỉ vài tiếng sau, tôi đã coi H là một người bạn thân thiết của mình.

Một giờ sáng, tôi mời H đi ăn đêm cùng mình rồi tạm biệt cô ấy để ra về. Tôi uống khá nhiều rượu nên cảm thấy rất buồn ngủ, hơn nữa tiền trong túi lại tiêu hết sạch rồi. H nói cô ấy đã tan ca, sẽ đưa tôi về nhà. Tôi không đồng ý, nhưng H cứ nằng nặc không chịu nghe, tôi nói không lại, đành phải bảo H rằng tôi hết sạch tiền rồi. Tôi không biết những người như H phục vụ xong đều đòi trả tiền. Nhưng H nói tôi quá khách sáo rồi, cô ấy coi tôi như em trai, chị gái đưa em trai về nhà sao lại đòi tiền cơ chứ? Thế là tôi đành lên taxi cùng với H lên xe một cái là tôi đánh một giấc ngon lành... Mãi đến khi H gọi dậy tôi mới biết đã ra đến ngoại ô rồi. “Đây là đâu vậy?”, tôi ngạc nhiên hỏi. H bảo tôi xuống xe với cô ấy, nói đây là nơi cô ấy thuê trọ.

Tôi liền đi cùng H, dù sao hai chúng tôi cũng như là chị em thôi mà, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Hơn nữa, tôi cũng muốn để bà ngoại tôi phải lo lắng một phen. Chắc chắn bà ngoại đã bực mình khóa trái cửa lại, rồi ngồi chờ tôi về gõ cửa để mắng tôi một trận à xem!

Nhà H rất bừa bộn, còn hơn cả trong tưởng tượng của tôi nữa. Tôi luôn nghĩ rằng con gái thường gọn gàng, ngăn nắp hơn con trai. Nhưng xem ra thì không phải vậy rồi. Nhưng không sao, bừa bộn cũng tốt, tôi thích đến nhà ai đó bừa bộn như vậy, có cảm giác rất tự do. H về đến nhà liền chạy vào rửa mặt, sau đó hỏi tôi có phải trông cô ấy rất già không. Tôi không biết nên trả lời H thế nào, bởi vì sau khi xóa hết lớp son phấn trang điểm, trông H quả thật rất già và xấu xí. H lấy trong ngăn kéo ra một túi bột trắng nhỏ, rải lên lớp giấy bạc và bật lửa đốt. Một lớp khói trắng xông thẳng vào mũi H, chỉ vài phút sau, mặt H tỏ ra rất dễ mê và khoan khoái.

Tôi quan sát không sót một hành động nào của H, vừa sợ hãi, vừa tò mò. Tôi biết túi bột trắng kia chính là thuốc phiện, hơn nữa, một khi đã thử nó chắc chắn sẽ gây nghiện. Nhưng hình ảnh H hiện ra trước mắt tôi bây giờ làm cho tôi cảm thấy thuốc phiện rất thú vị, rất dễ chịu chứ không phải đáng sợ như những gì thường phát trên ti vi, hút rồi cũng chả có gì nguy hiểm cả. Tôi quá ngốc nghếch, tôi không hề nghĩ đến việc, nếu như mình mắc nghiện thì sẽ ra sao? Lúc đó tôi chẳng còn nghĩ được điều gì khác ngoài việc muốn thử xem thử bột trắng kia có mùi vị ra sao. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi hút thử cái thứ thuốc độc đó. Một chút sợ hãi trong tôi đã bị sự hiếu kì gạt sang một bên. Tất cả cảm xúc lúc đó của tôi chỉ là kích thích

và hưng phấn.

Cứ như vậy, ngày ngày tôi ở với H, hơn nữa, tôi hút thuốc phiện lần thứ hai, lần thứ ba. Khi đã thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình thì cũng là lúc tôi biết mình không thể sống thiếu thứ bột trắng ấy được nữa. Tôi như chìm đắm vào trong cái cảm giác bay bổng, phiêu du vào cõi tiên sau khi hút thuốc. Hai tháng sau, tôi mới cảm nhận được sự đau đớn của một kẻ nghiện thuốc phiện. Lúc đó, H nói sẽ chuyển đến một thành phố khác và phải trả lại phòng cho chủ nhà. Trước khi đi, H đã để một ít thuốc phiện và số điện thoại liên lạc lại cho tôi, dặn tôi lúc nào lên cơn nghiện thì hãy gọi đến số này. Cô ấy nói, chủ số liên lạc này là người bán thuốc phiện. Tôi hút hết chỗ thuốc phiện mà H để lại, nhưng cũng không gọi đến số liên lạc kia. Càng ngày tôi càng trở nên lười nhác, ngay cả việc gọi điện thoại cũng không muốn làm. Một hôm, lúc tôi tỉnh lại thì đã sáu giờ chiều, cơn nghiện đột nhiên ập đến, tôi ngáp mấy cái liền, nước mắt, nước mũi cứ thi nhau chảy ra. Tôi nghĩ không biết có phải mình đã bị cảm cúm rồi không. Một cơn đau buốt len lỏi vào từng thớ thịt trên người tôi, thế rồi, tôi cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, cứ như có hàng ngàn con côn trùng đang bò trong người tôi vậy, tôi cố gắng bắt lất chúng mà không sao bắt được. Tôi đau đớn thế nào, người bình thường chắc chắn không bao giờ tưởng tượng ra được. Tôi bò đến bên chiếc điện thoại, vội vàng quay số mà H để lại cho tôi. Tôi không biết mình đang lên cơn nghiện rồi!

Tôi gọi điện thoại và nóng lòng chờ đợi người ta mang thuốc phiện đến. Người mang thuốc đến là một thanh niên trạc tuổi tôi, tự giới thiệu mình tên là K. Tôi lập tức đưa cho cậu ta một nghìn nhân dân tệ mà bố mẹ mới gửi cho tôi hôm trước. Cậu ta rất hài lòng và thoải mái ngồi nói chuyện với tôi. Cậu ta nói mình đã hút thuốc phiện hơn ba năm nay. Cậu ta biết bố mẹ tôi là dân làm ăn, rồi dạy cho tôi đủ mọi cách để xin tiền bố mẹ. Thế là tôi và K trở thành bạn bè thân thiết của nhau. Nghiện càng nặng, tôi càng xin tiền bố mẹ nhiều hơn. Có tháng tôi xin bố mẹ đến tám nghìn nhân dân tệ. Bố mẹ tôi bắt đầu nghi ngờ, liên tục gọi điện về hỏi tôi dùng tiền vào việc gì. Cũng may là bà ngoại tôi tuổi đã cao nên không hề biết là tôi mắc nghiện. Lúc đó, tôi đã bắt đầu chuyển sang chích. Tôi nói với bà ngoại rằng tôi học cách tiêm thuốc từ người ta, bây giờ tôi đang bị cảm cúm nên phải tự chích thuốc để trị bệnh. Bà ngoại mặc dù rất hay ca cẩm nhưng thực ra bà cũng chẳng biết tôi đang làm gì. Bà chỉ thắc mắc không hiểu sao tôi lại gây đi nhiều như vậy, bà luôn quả quyết rằng tôi đã mắc bệnh gì đó rất nặng. Trước đây, tôi nặng tới bảy mươi cân, nhưng giờ thì chỉ còn khoảng bốn mươi cân thôi, hai cánh tay tôi đầy những vết kim tiêm, ngay cả chân cũng có. Mùa hè tôi chẳng dám ra ngoài gặp ai.

Bố tôi nghĩ rằng tôi mắc bệnh hiểm nghèo thật nên vội vàng bỏ cả công việc làm ăn để về gặp tôi. Vừa vào nhà, nhìn thấy hai hốc mắt sâu hoắm, thân hình như cành cây khô của tôi mà bố tôi giật nảy mình. Chẳng mấy chốc, bố phát hiện ra rằng hóa ra tôi đang chích thuốc phiện. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má bố. Bà ngoại cho rằng tôi muốn chết thật rồi. Bà không thêm mắng tôi nữa, chỉ ôm lấy tôi mà khóc. Cuối cùng, bố và cán bộ trong phường đã đưa tôi và trại cai nghiện, bắt tôi phải đoạn tuyệt hoàn toàn với thuốc phiện.

Trong trại cai nghiện, có rất nhiều lần tôi cảm thấy mình không thể chịu nổi nữa. Những cơn nghiện khủng khiếp cứ giày vò thể xác tôi, làm cho tôi không ăn uống, không ngủ nghỉ được chút nào. Rất nhiều lần chịu không nổi, tôi muốn đâm đầu vào tường mà chết quách đi cho xong. Tôi thà chết chứ không muốn bị giày vò, hành hạ mãi thế này. Nhưng cứ mỗi lần như vậy lại có người giữ chặt lấy tôi, không cho tôi chết. Bố mẹ từ bỏ sự nghiệp bao năm xây dựng ở đông bắc để về trông nom tôi, cùng tôi chịu khổ sở, đau đớn. Tôi cảm thấy rất có lỗi với bố mẹ. Nếu biết trước hút thuốc phiện sẽ có kết cục bi thảm như ngày hôm nay thì có chết tôi cũng không bao giờ dám thử. Ai có thể hiểu được sự hối hận trong lòng tôi chứ, nó thậm chí còn sâu hơn cả đại dương ngoài kia nữa...

Chat room:

Cái giá phải trả cho việc nghiện thuốc phiện là quá đắt, mỗi người trong chúng ta đều không thể gánh vác nổi. Sự hiếu kỳ của ZM làm cho tôi nhớ đến câu chuyện về chiếc hộp Pandora, một câu chuyện trong thần thoại Hi Lạp cổ. Có một người vì không chế ngự được sự tò mò của mình đã mở chiếc hộp thần kỳ đó ra. Kết quả là ma quỷ bị nhốt trong chiếc hộp đã được giải thoát. Vậy là thế giới tươi đẹp của chúng ta đầu đầu cũng có bóng ma đáng sợ. Đó chính là một tai họa do chính sự tò mò của con người gây ra.

Tôi thừa nhận rằng, thanh thiếu niên thường rất hiếu kỳ cũng thể hiện tinh thần tìm tòi đáng quý. Người lớn thường giáo dục và nuôi dưỡng trí tò mò trong đầu của con trẻ về các hiện tượng, sự vật xung quanh. Tuy nhiên, rất ít người có thể ý thức được rằng, có những quy định của pháp luật và xã hội không thể bị

phá vỡ bởi sự tò mò của con người. Một khi chúng ta phá vỡ những quy định này, hậu quả cũng giống như chúng ta tự tay mở chiếc hộp Pandora vậy!

13. Chương 23 - 24

CHỊ DÂU LƯỜI BIẾNG

Đậu Đậu, nữ, mười bảy tuổi, học sinh cấp ba.

Mẹ tôi nuôi nấng hai anh em tôi chẳng mấy dễ dàng. Mẹ ở góa từ khi còn rất trẻ, một mình khổ cực nuôi nấng hai chúng tôi khôn lớn.

Mãi đến năm ngoài, gia đình tôi mới khá khẩm hơn một chút. Tôi thi đỗ vào cấp ba, anh trai tôi tốt nghiệp đại học và bắt đầu đi làm. Lúc đó, mẹ hết lo sắp xếp phân công công việc của anh lại lo lắng giới thiệu bạn gái cho anh. Dưới sự giúp đỡ của một người đồng nghiệp cũ của mẹ, anh trai tôi được đến làm trong một viện nghiên cứu. Với công việc tử tế, hình thức thư sinh của mình, không biết anh trai tôi sẽ dẫn về cho tôi một người chị dâu như thế nào nhỉ? Lúc đó, tôi ngày ngày trông ngóng. Lúc còn đi học, anh tôi từng yêu một chị học cùng trường, tên là Hân. Chị ấy là một người nhiệt tình phóng khoáng, tính tình hướng ngoại. Tôi rất thích chị Hân, nhưng mẹ tôi lại không đồng ý cho anh đi lại với chị. Lý do của mẹ là, chị Hân là loại phụ nữ của công việc, hơn nữa bố chị ấy lại làm quan to, mẹ sợ anh tôi sau này sẽ chịu lép vế trước nhà vợ. Những điều mẹ nói không phải không có lý. Anh tôi từ nhỏ tính tình hướng nội, yếu đuối nên luôn làm mẹ lo lắng.

Anh họ tôi giới thiệu cho anh tôi một cô bạn gái. Nghe anh họ nói, chị ấy tên là Hạ, vốn là cô xinh nhất trong đội công trình của anh ấy. Anh họ còn nói: “Nếu như giờ mà Hạ còn làm ở trong đội công trình thì cháu cũng chẳng giới thiệu cho em nó làm gì. Một cô gái người ngợm cả ngày dính bê tông thì làm sao mà xứng với một chuyên viên nghiên cứu được!” Nghe anh họ nói, một tháng trước, chị Hạ trúng tuyển vào làm nhân viên văn phòng của một công ty nào đó. Anh họ còn đem ảnh chị Hạ đến ọi người xem mặt. Mẹ tôi vừa nhìn thấy ảnh chị ấy đã tỏ ra rất hứng thú. Trông chị Hạ rất hiền lành, từ tốn, nhẹ nhàng, khác hẳn với chị Hân. Mẹ tôi lại hỏi thăm về gia đình nhà chị Hạ. Anh họ nói chị ấy sinh trong một gia đình bình dân ở trong thành phố, là con út trong nhà. Mẹ tôi nghe xong luôn miệng khen tốt quá, con gái nhà bình dân thường rất ngoan ngoãn. Hơn nữa, chị Hạ chưa từng học đại học, học văn kém hơn anh trai tôi, chắc sẽ biết nghe lời anh, nghe lời mẹ. Lúc đó tôi mới biết mẹ muốn tìm cho anh một người vợ hiền thực, nhu mì theo kiểu truyền thống.

Anh tôi luôn là một người không có chủ kiến, nghe mẹ nói được liền qua lại với chị Hạ. Ban đầu, chị Hạ rất hòa thuận với mọi người trong nhà tôi. Mẹ tôi đối xử với chị ấy rất tốt, tốt đến nỗi tôi còn phải ghen tỵ. Thế nhưng dần dần tôi phát hiện ra chị Hạ là một người tính tình nóng nảy, tùy tiện, lại không biết điều. Mặc dù chị ta hơn tôi sáu tuổi, nhưng có rất nhiều chuyện tôi còn phải nhường nhịn. Nếu chị ta sinh sự với tôi, tôi thường chẳng dám nói năng gì. Từ nhỏ tôi đã quen nhường nhịn người khác, da mặt cũng khá dày. Nhưng mỗi khi nghe chị ta cãi nhau với mẹ tôi là tôi lại vô cùng tức giận, có lúc còn tức run cả người. Tôi phát hiện ra những “lí luận” của mẹ tôi lúc trước đều đã sai lầm, chị Hạ hoàn toàn không tốt bằng chị Hân, ít nhất, thì chị Hân còn biết điều hơn chị Hạ. Mẹ cũng phát hiện ra rằng chọn chị Hạ là một sai lầm, nhưng sai lầm giờ này đã không thể cứu vãn được nữa. Tình cảm của chị Hạ và anh trai tôi giờ đã rất sâu sắc, hai người đã tính đến việc kết hôn.

Để tổ chức đám cưới cho hai người, mẹ đã chi toàn bộ số tiền dành dụm của mình bấy lâu nay. Thế nhưng chị ta vẫn không hài lòng, còn chỉ trích mẹ tôi trước mặt cả nhà. Tôi nhìn anh trai, nhưng anh chỉ trầm ngâm không nói gì. Chị ta thúc vào vai anh tôi mà nói: “Sao anh không chịu nói gì? Nói đi chứ!”. Tôi thực sự không chịu nổi nữa, liền cãi nhau với chị ta, thế nhưng mẹ lại đánh tôi.

Sau đó, mẹ nói với tôi rằng, thực ra lúc đánh tôi, trong lòng mẹ rất xót xa, nhưng không còn cách nào khác. Con dâu không phải là con gái, con gái là con mình, đánh mắng thế nào cũng được, nhưng với con dâu thì

khác...

Đám cưới xong, viện nghiên cứu của anh trai tôi vẫn chưa phân nhà cho anh, vì thế cả hai sống chung với hai mẹ con tôi. Mẹ nhường cho anh chị căn phòng hướng về hướng nam to nhất trong nhà. Mỗi buổi sáng, mẹ cứ như người giúp việc, hết đi mua đồ ăn sáng cho anh chị, rồi lại vội vàng đi làm. Trưa về, mẹ lại phải đi chợ rau dưa, cơm nước. Chị tôi chưa bao giờ phải đụng tay vào bất cứ việc gì. Tôi nói chuyện này với anh, anh tôi còn đe rằng: “Mày bớt lăm điều đi!”. Tôi thật không hiểu nổi, tại sao người anh trai mà tôi luôn yêu quý giờ lại trở thành một người như vậy? Một lần, tôi mở máy giặt ra, phát hiện bên trong, ngoài quần áo của hai mẹ con còn chất đồng quần áo của hai anh chị. Tôi tức tối ném hết quần áo của hai người đó ra và nói: “Đồ lười biếng, đừng hòng tôi giặt quần áo ấy người.”

Đúng lúc ấy, chị ta đi qua nghe được, liền mách với mẹ tôi, nói với mẹ rằng tôi ném hết quần áo dặt tiền của chị ta ra đất, lại còn to mồm chửi chị ta. Tôi không kém cạnh, hỏi chị ta có còn tính người hay không, đã ăn không ngồi rồi còn muốn có người phục vụ mình. Tôi nói: “Tôi không thể hiểu nổi, tại sao một người xuất thân trong một gia đình bình dân như chị lại cứ thích ăn mặc như công chúa? Chị có biết trông chị thật nực cười không?”. Chị ta tức đến phát khóc, còn tôi thì cười thật lớn, cố tình làm chị ta tức tối hơn. Chắc chắn mẹ tôi vừa đánh vừa mắng tôi, đuổi tôi về phòng. Nghe thấy tiếng máy giặt, tôi biết mẹ tôi lại đang giặt quần áo. Mẹ tôi từng là sinh viên đại học những năm năm mươi, lại xuất thân trong một gia đình danh giá, thuở nhỏ luôn có bảo mẫu giúp việc, chưa từng giặt chỉ một chiếc khăn tay cho con. Vậy mà tại sao đến gần này tuổi rồi mẹ lại gặp phải cảnh ngộ như vậy? Tôi cảm thấy vô cùng ảm ức và bất bình.

Mối quan hệ giữa tôi và chị dâu ngày càng xấu đi, thậm chí cứ thấy nhau là sầm mặt lại, động một cái là cãi nhau. Mẹ và anh tôi làm tôi đau hết cả đầu. Tôi nhìn rõ bộ mặt đáng ghét, lười nhác và xấu xa của chị ta rồi. Tôi đuổi chị ta ra khỏi nhà thì chị ta cũng lớn giọng đuổi tôi, chị ta còn nói chỉ có con trai mới có quyền thừa kế tài sản, mà chị ta lại là vợ của anh trai tôi, chính vì thế cái nhà này chính là của chị ta. Mẹ tôi không nhận được nữa, liền nói đây là xã hội hiện đại, con trai con gái đều có quyền thừa hưởng tài sản của cha mẹ. Chị ta nghe thấy thế liền khóc lóc chạy về nhà ngoại kể lể, nói cả nhà tôi bắt nạt chị ta. Anh trai tôi đành phải đi đón, phải mấy lần chị ta mới chịu về. Mẹ tôi còn cố gắng nhường nhịn chị ta nữa chứ. Tôi nhìn thấy cảnh này mà vô cùng ảm ức.

Về sau, anh tôi được viện nghiên cứu phân nhà, thế nên hai người chuyển đến đó ở. Nhà tôi trở nên sạch sẽ và yên tĩnh hơn hẳn. Cuối cùng thì tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng tôi thoải mái chưa được bao lâu thì trưa nào, tối nào hai người đó cũng về nhà ăn cơm. Anh trai tôi nói chị ta có bầu rồi, bảo với mẹ tôi ngày nào cũng phải nấu một con cá diếc cho chị ta ăn. Tôi rất hận anh trai mình. Hằng ngày mẹ phải làm việc trên khoa, thỉnh thoảng còn phải lên lớp, làm việc vất vả cả ngày, chiều về còn phải làm đủ món ăn ngon, bổ dưỡng cho chị ta ăn. Hừ!

Ngày ngày mẹ tôi làm một con cá diếc cho chị ta ăn, còn để tiết kiệm, hai mẹ con tôi rất ít ăn thịt, cá. Vậy mà chị ta còn chưa vừa lòng, thường xuyên nổi cáu. Mẹ tôi không muốn tôi cãi nhau với chị ta, nói là sợ ảnh hưởng đến cái thai trong bụng chị ta. Tôi đành phải trông ngóng mình chóng lớn đại học để có thể ở trong ký túc của trường. Tôi không muốn nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của chị dâu mình nữa!

Chat room

Mặc dù chị dâu của bạn là dâu trưởng nhưng tâm lý vẫn còn quá trẻ con, thiếu hiểu biết và kinh nghiệm trong giao tiếp với mọi người xung quanh; hơn nữa, tính cách lại tùy tiện, thiếu sự giáo dục của gia đình. Còn Đậu Đậu là một cô bé có cá tính, vì thương mẹ nên đã nảy sinh mâu thuẫn gay gắt với chị dâu. Mâu thuẫn giữa hai người có tính cách khác nhau là khó tránh khỏi.

Có người ví gia đình như bến đỗ của đời người, nghĩa là sau khi phấn đấu, bon chen mệt mỏi ở bên ngoài, con người sẽ có thể về núp dưới mái nhà để nghỉ ngơi, để hồi phục lại sức lực đã mất. Chính vì thế nên chiến tranh gia đình là đáng sợ và có thể gây tổn thương ghê gớm nhất. Những người thông minh thường cố gắng tránh chạm ngòi chiến tranh gia đình, nếu không, con người sẽ trở nên vô cùng mệt mỏi. Tôi nghĩ, chị dâu của Đậu Đậu đang trong quá trình trưởng thành, còn về phần Đậu Đậu, bạn có thể học tập sự khoan dung, độ lượng hoặc một số bí quyết để xử lý mâu thuẫn trong gia đình. Tôi nghĩ trái tim con người đều là máu, là thịt, chỉ cần Đậu Đậu tỏ ra khoan dung một chút trước mặt chị dâu thì chắc chị dâu của bạn cũng sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ đâu. Những mâu thuẫn trong gia đình nên được tháo gỡ, nhân lúc mâu thuẫn vẫn còn chưa đến mức quá gay gắt đến mức độ không cách nào hóa giải được. Ngoài ra, tôi hy vọng

trong khi xóa bỏ mâu thuẫn với chị dâu, Đậu Đậu sẽ học hỏi được những kinh nghiệm giao tiếp nhất định. Có thể nói đây chính là những kinh nghiệm hết sức quý báu cho bạn để có thể sống tự lập trong tương lai!

CÔ BÉ KHÔN LẠNH

Hương Quần, nữ, mười sáu tuổi, học sinh lớp chín.

Tôi sống trong một gia đình lớn, có bố mẹ, em trai, chú thím, em họ và ông bà nội, tất cả là chín người.

Ông bà nội tôi là Hoa kiều về nước, nghe mẹ nói ông bà có rất nhiều tiền. Gia đình tôi sống trong một căn biệt thự do ông nội mua lại. Ông bà nội mà thích ai thì người đó sẽ có nhiều tiền tiêu vặt hơn. Chính vì thế, ngay từ nhỏ, tôi và hai em trai đã luôn cạnh tranh lẫn nhau để xem ai được ông bà yêu quý hơn. Tôi là con gái, lại lớn hơn hai em, nên ngày nhỏ, ông bà yêu quý tôi hơn cả. Ông bà khen tôi có cái miệng rất ngọt, cái đầu thông minh, nhanh nhẹn. Điều này khiến ẹ tôi rất tự hào, nhưng thím tôi lại không vui.

Còn nhớ năm tôi lên lớp một, tôi được cô giáo chủ nhiệm rất yêu quý. Cô giáo thường xuyên gọi tôi lên phòng giáo viên để lấy vở bài tập cho lớp. Cứ mỗi lần như vậy, các bạn trong lớp lại nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng không hiểu tại sao, cô giáo chỉ yêu quý tôi có một học kỳ, học kì kế tiếp, việc đi lấy vở bài tập ở trên phòng giáo viên thuộc về một bạn khác trong lớp. Lúc đó, đến lượt tôi nhìn bạn ấy mà ngưỡng mộ. Lí do có thể bắt nguồn từ sự việc xảy ra trong lần tổng vệ sinh đó... Tôi sợ nhất là tổng vệ sinh. Khi tổng vệ sinh, bụi bẩn bay mù mịt; mẹ tôi nói, hít phải bụi bẩn sẽ có nguy cơ mắc bệnh. Hôm đó, đến phiên nhóm tôi làm trực nhật. Tôi liền chụp lấy một mảnh giấy lau để lau bảng; vì lau bảng thì đỡ mệt hơn nhiều so với việc quét lớp. Càng lau bụi phấn càng bay ra mù mịt; tôi có cảm giác như nhìn thấy hàng nghìn con vi khuẩn đang chui vào mũi mình. Thế là tôi liền lấy cổ là đau bụng, rên la không ngừng. Mọi người đều chạy đến chỗ tôi. Tổ trưởng bảo tôi về nhà, còn ột bạn khác đưa tôi về. Tôi nói tôi có thể tự về nhà, và thế là tôi đã trốn trực nhật một cách êm thấm.

Ra khỏi cổng trường, tôi liền trở lại trạng thái bình thường. Tôi đến cửa nhà một bạn học cùng lớp cách trường không xa. Bạn ấy đang chơi nhảy dây với mấy người bạn khác. Thấy thế tôi liền xin chơi cùng. Đang chơi hăng say thì bỗng nhiên tôi nhìn thấy một nhóm học sinh vây quanh cô giáo chủ nhiệm đang đi về hướng này. Chợt nhớ ra mình đang giả vờ đau bụng, tôi liền vội vàng đi tìm chỗ nấp. Các bạn ngáy ra một lúc rồi hòa vào trêu tôi: “Eo ơi, giả vờ đau bụng!”. Tôi vô cùng xấu hổ, cô giáo chủ nhiệm nhìn tôi với ánh mắt không hài lòng.

Kể từ đó, cô giáo chủ nhiệm không còn yêu quý tôi nữa. Cô thường lạnh nhạt với tôi, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Tôi phát hiện ra rằng cô giáo chủ nhiệm rất thích những bạn học giỏi, cho dù đó là những đứa trông ngốc nghếch. Tôi rất muốn có thể vượt lên đứng trong tốp học sinh dẫn đầu của lớp. Sau khi lên lớp bốn, tôi thấy tình hình ngày càng thê thảm. Có lần trong một kì thi, gặp một câu hỏi khó, trong tình hình nguy cấp, tôi đã gian lận. Tôi lén quay bài, lén nhìn bài bạn, mặc dù chẳng mấy hiệu quả (thường là sai đáp án) nhưng dù sao còn tốt hơn là không làm gì.

Lên cấp hai, bài vở ngày càng khó hơn. Bạn nữ ngồi cùng bàn với tôi tên là Tiểu Thiên. Tiểu Thiên vừa đen vừa xấu, mặt lúc nào cũng như chưa rửa vậy, quần áo cũng rất cũ kỹ, nhìn qua đã biết là con nhà nghèo rồi. Về sau tôi mới biết, bố mẹ Tiểu Thiên đều là công nhân thất nghiệp, hoàn cảnh gia đình cực kỳ khó khăn. Tôi không chơi thân với Tiểu Thiên. Tuy nhiên, sau một tháng ngồi cạnh bạn ấy, tôi liền thay đổi suy nghĩ. Sau lần kiểm tra chất lượng, cả lớp ai nấy đều vô cùng sững sốt và kinh ngạc khi người dẫn đầu lớp không phải ai khác mà lại chính là Tiểu Thiên. Cô giáo chủ nhiệm hết lời khen ngợi Tiểu Thiên có tinh thần vượt khó học tập, ngay cả thầy hiệu trưởng cũng tuyên dương Tiểu Thiên trước toàn trường là học sinh nghèo học giỏi. Trong phút chốc, Tiểu Thiên từ một học sinh thường bị các bạn cùng lớp trêu chọc đã trở thành một tấm gương được bạn bè khâm phục. Cứ nghĩ giải lao là đám con gái lại vây lấy Tiểu Thiên, rủ bạn ấy chơi trò này trò kia. Tôi nghĩ nếu chơi thân với Tiểu Thiên sẽ rất có lợi cho mình, thế là tôi bèn tìm cách thân thiết với bạn ấy. Tôi thường đem đồ chơi trong nhà đến tặng cho Tiểu Thiên, còn kể cho bạn ấy nghe tâm sự của mình, khiến cho Tiểu Thiên rất xúc động. Quả nhiên, không lâu sau, trong mắt mọi người tôi và Tiểu Thiên đã là một đôi bạn thân.

Lợi ích lớn nhất mà tôi có được từ việc chơi thân với Tiểu Thiên đó là được chép bài của bạn ấy trong các kì kiểm tra. Tôi từng nói với Tiểu Thiên (đồng thời cũng nhắc bạn ấy nhớ giữ bí mật giùm mình) là tôi sẽ

đi du học ở Mỹ sau khi tốt nghiệp cấp ba, thế nên tôi thường thờ ơ với chuyện bài vở, thi cử chỉ cần đủ điểm đối phó với thầy cô giáo mà thôi. Thực ra những điều đó toàn là do tôi bịa ra. Nhưng Tiểu Thiên tin là thật, lại còn tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ tôi nữa.

Thế nhưng viễn cảnh tươi đẹp kéo dài chẳng được lâu. Năm học lớp tám, trường tổ chức kiểm tra sức khỏe cho học sinh toàn trường. Tiểu Thiên bị viêm gan nên nhà trường liền cho Tiểu Thiên nghỉ ở nhà dưỡng bệnh. Các bạn hỏi tôi có đến thăm Tiểu Thiên không, tôi nhất định không đi vì sợ bị lây. Về sau, cô giáo dẫn một số bạn tình nguyện đến thăm Tiểu Thiên. Khi về, cô giáo liền nói với tôi: “Người mà Tiểu Thiên nhớ nhất chính là em đấy!”. Mặc dù trong lòng tôi có đôi chút ngại ngùng, nhưng chẳng may nếu bị lây bệnh viêm gan thì nguy to. Thế nên cuối cùng tôi vẫn không đi thăm Tiểu Thiên.

Không có sự giúp đỡ của Tiểu Thiên, kết quả học tập của tôi giảm sút nghiêm trọng. Cô giáo gọi tôi lên nói chuyện, còn gọi điện thông báo tình hình học tập của tôi ẹ. Nhưng làm sao tôi có thể nói sự thật ẹ đây? Cứ sau mỗi lần thi, cô giáo lại công bố hai mươi học sinh đứng đầu. Tôi ghét nhất là cái ngày công bố danh sách top hai mươi học sinh đó, vì không bao giờ có tên tôi trong danh sách cả.

Mùa xuân đến, chúng tôi được đi thăm quan ở ngoại ô và giao lưu với một trường cấp hai ở nông thôn, còn ăn cơm trong một nhà hàng cũ kĩ nữa. Trên bàn bày hai đĩa thức ăn, chẳng mấy chốc đã hết sạch. Tôi im lặng đi vào nhà bếp, bảo nhà bếp cho tôi thêm một đĩa thức ăn và trả tiền ngay tại đó. Khi tôi quay lại bàn ăn cùng một đĩa thức ăn bốc khói, mọi người ngẩng ra nhìn tôi rồi vỗ tay ầm ĩ khiến cho các bạn khác đều quay lại nhìn. Tôi cười đắc ý; mặc dù tiêu hết tiền trong túi, nhưng tôi lại có được cái mà tôi muốn, đó là sự ngưỡng mộ của bạn bè.

Về sau, cô giáo biết được chuyện này. Cô không những tuyên dương tôi mà còn nói tôi rằng: “Em kĩ tính quá đấy!”. Nghe thì tưởng như là khen ngợi, nhưng thực chất cô giáo đang phê bình tôi. Liệu có phải cô giáo có cái nhìn 편 diện đối với tôi không nhỉ?

Chat room

Hướng Quân là một cô bé khôn lanh. Trong cuộc sống, những người tỏ ra quá khôn lanh thường không được mọi người xung quanh yêu quý, nhưng chính bản thân người này lại không biết được điều đó. Nếu như lúc nào chúng ta cũng tính toán thiệt hơn, cũng tìm cách để bản thân không phải chịu thiệt thòi thì chúng ta sẽ mất đi rất nhiều thứ, một trong số đó là sự tin tưởng của mọi người.

Nếu một thiếu niên à tỏ ra quá khôn lanh sẽ không chỉ khiến cho người khác không thích, mà còn cảm thấy rất buồn cười. Đối với một đứa trẻ, cho dù khôn lanh đến mấy thì cũng dễ dàng bị người lớn phát hiện ra. Nếu tôi là giáo viên, tôi cũng không thích một học sinh như Hướng Quân, thậm chí tôi còn tiếc thay cho bạn vì đã làm mất đi sự ngây thơ, hồn nhiên đáng quý ở lứa tuổi học trò.

Bạn phải biết rằng, cho dù bạn ở Trung Quốc hay nước ngoài, nơi nào có sự tồn tại của con người thì những người được những người khác yêu quý là những người hiền lành, thành thật và có phẩm chất đạo đức tốt. Khi bạn có được những phẩm chất đạo đức tốt, bạn sẽ có được chiếc chìa khóa mở cánh cửa trái tim của mọi người. Chỉ khi có được chiếc chìa khóa này, bạn mới có thể thực sự giành được sự tin yêu và ngưỡng mộ của những người xung quanh.

14. Chương 25 - 26

TÌNH NHÂN CỦA MẸ

Lâm Mộ, nữ, mười lăm tuổi, học sinh lớp chín.

Tôi luôn cho rằng mình là người rất hạnh phúc bởi vì tôi có một gia đình hòa thuận. Bố tôi là một kỹ sư tài ba, còn mẹ tôi là giảng viên đại học. Nghe bố nói, bố mẹ lấy nhau là do hẹn ước của bà nội hai nhà. Dù là mai mối nhưng bố rất yêu mẹ, còn mẹ thì luôn quan tâm, chăm sóc bố, đến bà nội tôi còn phải công nhận

rằng bố tôi là người có phúc khi lấy được người vợ hiền thực như vậy. Mẹ tôi không chỉ hiền hậu mà còn rất xinh đẹp. Năm nay mẹ đã gần bốn mươi tuổi, nhưng trông vẫn xinh đẹp như thuở còn con gái.

Một năm trước, bố tôi được cử đến Đức công tác, hai mẹ con tôi vẫn ở trong nước. Tuần nào bố tôi cũng gọi điện về, hỏi han hai mẹ con. Mặc dù rất nhớ bố, nhưng vì có mẹ chăm sóc nên cuộc sống cũng như tình hình học tập của tôi không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng vào một buổi chiều thứ Tư, một bất hạnh đã ập đến, phá vỡ hoàn toàn thế giới yên bình của tôi. Sáng hôm đó, trước khi ra khỏi nhà, tôi nói với mẹ rằng chiều nay thầy giáo sẽ dạy bù nên tôi sẽ về nhà hơi muộn. Mặc dù đã mười lăm tuổi rồi nhưng cứ hôm nào mà tôi không về nhà đúng giờ là y như rằng mẹ tôi lại sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng vậy. Vì thế nên mỗi khi phải về muộn, tôi đều thông báo trước với mẹ để mẹ yên tâm.

Thế nhưng chiều hôm đó, học hết hai tiết, thầy chủ nhiệm vào thông báo nhà trường có cuộc họp đột xuất nên chúng tôi không phải học bù nữa. Vừa nghe thấy thế, chúng tôi ai nấy đều vui mừng khôn xiết. Tôi vội vàng đạp xe về nhà, còn vừa đi vừa hát. Mở cửa phòng khách, tôi định gọi mẹ (mẹ tôi ít phải lên lớp, nên thường ở nhà đọc sách, viết bài), chưa kịp gọi thì tôi thấy một đôi giày nam đặt bên cạnh đôi giày của mẹ. Lạ thật, chẳng lẽ bố lại về nhà đột xuất? Nhưng đây không phải là giày của bố, giày của bố đâu có to như vậy? Á, lẽ nào... Tôi bịt chặt miệng... Lẽ nào mẹ tôi có người tình ở bên ngoài? Lúc đó trong đầu tôi chợt hiện ra những hình ảnh không hay mà tôi thường thấy trên ti vi.

Tôi nhẹ nhàng đi về phía phòng của mẹ. Vừa đi vừa cầu mong những gì mà tôi nghĩ không phải là sự thực. Nhưng, cánh cửa mọi ngày vẫn không khóa hôm nay lại bị khóa lại rất chặt. Tôi cố sức đẩy cửa mà không được. Tôi nhẹ nhàng vịn tay nắm trên cửa, nhưng cũng không vịn được, cửa đã bị khóa ở bên trong rồi. Lúc đó, tôi cảm thấy mình như phát điên. Tôi tin rằng mẹ cũng đã nghe thấy tiếng của tôi, lúc này, mẹ đang cùng với nhân tình trốn trong căn phòng kia. Suy nghĩ này làm cho tôi muốn hét toáng lên.

Tôi lao ra khỏi cửa như lao khỏi địa ngục. Tôi chạy rất nhanh, nhanh đến nỗi những người trên đường đều kinh ngạc nhìn tôi. Trong mắt họ, chắc tôi giống như một con điên. Lúc đó trái tim tôi đã tan nát. Chạy đã thấm mệt, tôi liền đi vào một vườn hoa trong trường một cách vô thức. Lúc đó, thầy cô và các bạn học sinh khác đều đã về hết rồi, chỉ còn lại bác bảo vệ đang chăm chú nhìn tôi. Phát hiện ra tôi là học sinh của trường bác cũng không ngăn tôi lại nữa.

Cửa sau của lớp vẫn chưa khóa. Ngồi trong phòng học trống, tôi muốn khóc mà sao không khóc được. Trước mắt tôi là toàn là những hình ảnh xấu xa đó. Một lúc sau, bỗng nhiên có người bước vào, là Long. Cậu ấy miệng huýt sáo, tay ôm trái bóng, nhìn thấy tôi thì hết sức ngạc nhiên. Long như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Cậu ta đeo cặp sách lên vai, quay lại nhìn tôi rồi lưỡng lự đi ra khỏi lớp.

Đi đến cửa trước của lớp học, Long lưỡng lự quay lại nói với tôi: “Này! Về nhà thôi!”. Ở trong lớp tôi, nam nữ thường ít khi nói chuyện với nhau. Long đối xử với tôi như vậy, khiến cho tôi cảm thấy xót xa, nước mắt tôi thì nhàu tuôn rơi trên gò má. Cậu ấy có vẻ hơi bối rối, tôi ngại ngùng nói: “Không sao, cậu về trước đi!”. Nói chưa dứt lời, nước mắt tôi lại rơi lã chã. Long nhìn tôi không nói, nhẹ nhàng lấy khăn giấy lau cho tôi. Tôi vốn định cầm lấy chiếc khăn giấy từ tay Long, nhưng không hiểu sao tôi lại nắm lấy tay Long và úp mặt vào đó mà khóc...

Hôm đó, hai chúng tôi đi dạo ở ngoài đường. Cậu ấy cũng không hỏi lý do vì sao tôi khóc, tôi nghĩ đây chính là ưu điểm của con trai. Không biết có phải tôi với Long trở nên thân thiết với nhau hay không, nhưng từ đó chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện. Mặc dù không nói đến chữ “yêu” nhưng cả hai đều hiểu. Tôi từng là một đứa con gái kiêu kì, mẹ cũng từng nói với tôi rằng muốn tìm bạn trai tốt phải lên đại học mà tìm. Long không phải là một học sinh xuất sắc trong lớp, trước đây tôi rất ít chú ý đến cậu ấy. Nhưng bỗng nhiên hôm nay tôi cảm thấy cậu ấy rất gần gũi và đáng yêu. Hơn nữa lúc đó, tâm trạng tôi đang không ổn định, trái tim tôi đang tan vỡ.

Lúc tôi về đến nhà thì đã là tám giờ tối. Trong nhà rất yên tĩnh, mẹ tôi đang ở trong phòng đọc viết lách cái gì đó. Mẹ nói mà không thèm ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Cơm nóng trong nồi ấy, mẹ ăn rồi!”. Tôi đứng đờ ở đó một hồi lâu, cảm giác như những cảnh tượng lúc chiều chỉ là một giấc mơ. Tôi hy vọng biết bao nhiêu đó thật sự chỉ là một giấc mơ!

Kể từ hôm đó, hai mẹ con trở nên rất gượng gạo với nhau. Chúng tôi cứ như hai người xa lạ, không thể

thân thiết như bình thường được nữa. Lúc bố gọi điện về nhà, tôi nhắc máy nghe lén bố mẹ nói chuyện, nhưng chẳng hề nghe thấy mẹ có ý kiến gì với bố cả. Tôi rất sợ bố mẹ sẽ ly hôn.

Hôm qua, mẹ hỏi tôi có phải đang có quan hệ khá thân mật với một cậu bạn học tên Long ở trường hay không. Tôi biết là cô giáo chủ nhiệm đã gọi điện thoại ẹ, bởi hôm trước cô giáo đã tìm tôi nói chuyện, nói rằng thành tích học tập của tôi dạo này sa sút thấy rõ, còn nói điều đó chứng tỏ tôi và Long đang yêu nhau. Tôi nói với cô giáo chủ nhiệm rằng tôi với Long chỉ là bạn thân mà thôi. Cô giáo chau mày, định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Mặc dù mẹ chỉ hỏi tôi rất nhẹ nhàng nhưng không hiểu sao tôi lại nổi điên lên và hét vào mặt mẹ rằng: “Mẹ không có tư cách quản lý con!”. Nói dứt lời, tôi mới hối hận và sợ hãi nhìn vào khuôn mặt tái mét của mẹ. Tôi thấy mẹ chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt bị tổn thương hồi lâu rồi nói với tôi: “Cho dù thế nào thì mẹ cũng vẫn là mẹ của con! Đó là sự thực không thể thay đổi được!”.

Bố gọi điện thông báo bố sắp về. Tôi không biết sau khi bố về sẽ xảy ra chuyện gì. Liệu bố mẹ tôi có ly hôn hay không? Nếu tôi có bố dượng hoặc mẹ kế thì sao? Còn nữa, tôi có nên nói với bố về chuyện của mẹ không đây?

Chat room

Nếu như mẹ bạn ngoại tình thật thì điều đó cho thấy mẹ bạn chưa phải là một người vợ tốt chứ không hẳn đã là một người mẹ không tốt. Vì thế tôi mong Lâm Lộ sẽ không đứng trên phương diện của bố mình để phán xét mẹ.

Ngoại tình là một điều đáng trách trong quan niệm về đạo đức của xã hội, bởi nó không có lợi cho sự ổn định của gia đình và xã hội. Chúng ta thường nhìn những kẻ ngoại tình như những kẻ tội đồ. Tuy nhiên, trên thực tế, có rất nhiều người tốt mà vẫn phải ngoại tình. Nguyên nhân của việc này không phải là điều mà trẻ con có thể lí giải được. Tôi muốn cho Lâm Lộ biết một điều, có những người chỉ là ngoại tình trong tâm tưởng, có nghĩa là họ chỉ dành tình cảm cho người kia mà không làm gì đi ngược lại với đạo đức, phẩm chất của con người. Chính vì thế, tôi hy vọng Lâm Lộ không nên coi mẹ mình như một “người xấu” như vậy!

Tôi tin rằng cả hai mẹ con Lâm Lộ đều muốn có một gia đình hòa thuận và trọn vẹn. Rất có thể hành vi của mẹ Lâm Lộ hôm đó chỉ là do xúc động nhất thời. Nếu như những gì mà Lâm Lộ nhìn thấy giống như những gì mà tôi nghĩ thì tôi khuyên bạn không nên nói chuyện này ra với bất cứ ai, hãy chôn vùi nó vào sâu trong ký ức của bạn. Như vậy mọi chuyện sẽ lại tốt đẹp như xưa. Nếu sau này mẹ bạn vẫn tiếp tục như vậy, bạn có thể ngầm cảnh báo mẹ rằng, mẹ đang mạo hiểm với hạnh phúc của mình, đang làm mất đi một gia đình đầm ấm và hạnh phúc. Tôi tin rằng, những lời nhắc nhở của con gái sẽ làm ẹ bạn phải suy nghĩ lại!

NỖ BUỒN CỦA LỚP TRƯỞNG

Hải Lam, nam, mười bốn tuổi, học sinh cấp hai.

Ngay từ ngày đầu tiên đi học, chức vụ lớp trưởng đã “rớt” trúng xuống đầu tôi như số mệnh đã được định trước. Tôi không biết tại sao cô giáo lại chọn tôi trong số hơn năm mươi học sinh trong lớp. Hơn nữa, cô giáo lại rất tin nhiệm tôi. Vì thế tôi luôn cố gắng làm tốt và có trách nhiệm với công việc, đối xử thật công bằng với các bạn trong lớp.

Năm cuối tiểu học, sự cần cù và hết lòng vì công việc của tôi đã được cả lớp thừa nhận và nhận được sự khen ngợi của cô giáo. Tôi từng ba lần nhận được danh hiệu học sinh ba tốt của khu vực, năm nào cũng được bầu là học sinh ba tốt của trường. Ngoài ra, tôi còn được phong tặng rất nhiều danh hiệu. Lúc tôi tốt nghiệp tiểu học, cô giáo đã ghi lại hết những biểu hiện tốt và khả năng của tôi vào bảng thành tích học tập. Vì thế, lên cấp hai, tôi được thầy Trần chủ nhiệm lớp chỉ định đảm nhiệm chức vụ lớp trưởng. Thầy Trần giải thích với mọi người rằng: “Trường chúng ta bầu chọn cán bộ lớp bằng cách bỏ phiếu dân chủ. Nhưng do các em đều đến từ các trường tiểu học khác nhau nên chưa quen biết nhau nhiều. Chính vì thế thầy sẽ chỉ định một bạn làm lớp trưởng cùng vài bạn khác làm cán bộ lớp; đợi thi giữa kì xong chúng ta sẽ tiến hành bầu cán bộ lớp một cách dân chủ!”.

Thầy Trần còn rất trẻ, nghe nói thầy vừa mới tốt nghiệp trường đại học sư phạm không lâu, còn chưa lấy vợ. Thầy Trần dạy chúng tôi môn sinh học. Sinh học chỉ là một môn học phụ, không phải học nhiều. Vì thế tôi có cảm giác thời gian gặp thầy trên lớp còn ít hơn các thầy cô giáo bộ môn.

Tôi vẫn như trước đây, luôn cố gắng hết mình vì công việc chung. Do tôi rất nhiệt tình, thành tích học tập rất tốt (môn toán là ưu thế của tôi), lại biết giúp đỡ mọi người nên các bạn trong lớp đều rất ngưỡng mộ và nghe lời tôi. Thầy giáo dạy tiếng Anh của chúng tôi là một thầy giáo già mắc bệnh nặng tai. Thầy vốn là giáo viên đã về hưu được nhà trường mời về dạy. Nghe nói thầy từng là sinh viên của trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh trước Cách mạng văn hóa. Trình độ tiếng Anh của thầy có thể nói thuộc vào hàng siêu đẳng. Chỉ tiếc là các lớp dạy của thầy không phù hợp lắm với chúng tôi; hơn nữa, khi thầy giảng, chúng tôi không nghe được rõ ràng, khi chúng tôi trả lời thầy lại cũng thường nghe nhầm. Chính vì vậy mà mỗi lần vào lớp tiếng Anh là kỉ luật trong lớp lại vô cùng tồi tệ. Có một lần, thầy giáo đang giảng bài cho chúng tôi hiểu thì ở dưới có mấy học sinh gây nhốn nháo mất trật tự. Tôi thực sự không chịu được nữa, bèn đứng lên nghiêm khắc nhắc nhở mấy bạn đó: “Các bạn làm ơn giữ trật tự để ọi người còn nghe giảng!”. Mấy bạn đó chắc không ngờ tôi lại làm như vậy nên hơi ngẩn người ra, nhưng chẳng mấy chốc cũng chịu ngồi trật tự, không gây ồn ào nữa. Những tiết tiếng Anh sau đó, kỉ luật của lớp đã khá hơn nhiều. Mãi cho đến khi nhà trường phân công một giáo viên tiếng Anh khác dạy lớp tôi thì mới không có bất cứ học sinh nào tìm cách chọc phá thầy giáo già nữa.

Kết thúc thi giữa kì, thầy giáo tuyên dương những học sinh có thành tích tốt, trong số đó có tôi. Lúc nhắc đến tên tôi, thầy giáo còn đặc biệt nói thêm mấy lời, đại ý khen ngợi tôi không những học giỏi mà còn rất có trách nhiệm với chức vụ lớp trưởng của mình, không hổ danh là trợ thủ đắc lực của thầy giáo... Những lời khen ngợi của thầy không làm cho tôi đắc chí, thậm chí tôi còn cảm thấy tâm trạng của mình trở nên nặng nề hơn. Bởi tôi biết rằng, mình không thể phụ lòng mong đợi của thầy được.

Nếu như không có buổi bầu cử dân chủ thì tôi vẫn ngây thơ nghĩ rằng các bạn trong lớp đều rất yêu quý mình. Tôi đã nhầm. Trong cuộc bỏ phiếu bầu ban cán sự lớp, có mấy bạn nam kịch liệt phản đối tôi, liệt kê một loạt những nhược điểm của tôi mà phần lớn trong số đó là bịa đặt. Hành động của các bạn ấy khiến cho tôi phải nghĩ rằng, họ đã ngầm chuẩn bị, móc nối với nhau từ trước để “dằn mặt” tôi. Tôi nhìn thầy Trần, dường như thầy cũng cảm thấy có điều gì không hay, nhưng thầy lại không ngăn được sự nhốn nháo này. Khi kết quả bình bầu vẫn chưa có, mấy bạn nam kia tỏ ra vô cùng đắc chí. Quả nhiên, số phiếu bầu cho tôi không được nổi một nửa. Tôi không trúng cử vào chức lớp trưởng, thậm chí ngay cả danh sách cán sự lớp cũng không có tên tôi. Người được nhiều phiếu bầu nhất là Lâm Tiểu Bảo, một bạn nam ít quan tâm đến công việc chung, tính cách hơi yếu đuối. Nói thật lòng, tôi cảm thấy rất thất vọng và uất ức với cuộc bỏ phiếu này, cảm thấy đáng tiếc cho sự nhu nhược của thầy giáo chủ nhiệm.

Về sau, thầy Trần gọi tôi lên nói chuyện. Thầy nói trong mắt thầy, tôi vẫn là một cán bộ lớp gương mẫu. Thầy bảo tôi không nên quá bức xúc, lâu dần mọi người trong lớp sẽ thực sự hiểu tôi. Thầy còn nhờ tôi giúp đỡ Lâm Tiểu Bảo thực hiện tốt nghĩa vụ của lớp trưởng.

Người cầm đầu phản đối tôi trong lớp là Diệc Quang. Cậu ta lúc nào cũng cố ý nói xấu tôi nọ kia, thậm chí còn cười châm biếm, đả kích tôi trước lớp. Nghe người khác nói, cậu ta còn đặt cho tôi biệt danh “cựu tổng thống”. Một lần, thầy giáo dạy toán giao cho chúng tôi mấy bài toán khó và yêu cầu chúng tôi làm trong giờ tự học. Rất nhiều bạn trong lớp đến hỏi tôi cách làm. Tôi nhiệt tình giảng giải cho các bạn hiểu. Diệc Quang liếc qua chỗ tôi, rồi dường như vì ngại nên không dám chạy đến hỏi tôi nên đã chạy đi hỏi La Y Quần. La Y Quần là lớp phó văn nghệ của lớp. Tôi và bạn ấy trước đây vốn phối hợp làm việc với nhau rất ăn ý. La Y Quần có một đặc điểm, đó là rất hay nói thẳng. Ban nãy La Y Quần vừa chạy lại hỏi tôi cách làm bài tập, thế nên khi Diệc Quang qua hỏi bài, La Y Quần thẳng thừng nói: “Đáp án của tôi đều từ lớp trưởng cũ mà ra cả, cậu qua hỏi cậu ấy đi!”. Diệc Quang cứ bám riết lấy Y Quần, nhưng bạn ấy nhất định không nghe, kiên quyết không cho Diệc Quang mượn vở bài tập. Diệc Quang giận lắm, liền về chỗ mình ngồi rồi cố nói to lên: “Đáng tiếc thật đấy, người ta bây giờ đã là cựu tổng thống rồi; nếu không á, tôi thấy giờ La Y Quần đã có cơ hội làm đệ nhất phu nhân đấy!”.

Nghe Diệc Quang nói vậy, cả lớp ầm ĩ hét cả lên. Có người thì cười, có người lại mắng Diệc Quang. Chỉ có tôi và La Y Quần là không cười nổi. Tôi trừng mắt nhìn Diệc Quang, cậu ta ngoảnh mắt đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. La Y Quần chạy đến túm cổ Diệc Quang, Diệc Quang luôn mồm xin La Y Quần tha cho...

Tôi thật sự không hiểu được tại sao Diệc Quang lại có cái nhìn thành kiến với tôi như vậy. Nếu như nói cậu ta ghét tôi vì tôi không cho cậu ta nói chuyện trong giờ thì sao lại có thể thù ghét sâu đậm đến vậy? Còn nữa, trong lớp có bao nhiêu người như vậy, ai cũng biết Diệc Quang không tốt, vậy tại sao vẫn cứ hòa theo

cậu ta làm điều xấu? Nghĩ đến đây thôi, tôi cảm thấy thất vọng về cái gọi là lòng người, công bằng, chính nghĩa...

Chat room

Đúng là Hải Lam đã phải chịu ảm ức, nhưng tôi nghĩ, hành vi của Diệc Quang không nghiêm trọng đến mức bạn phải cảm thấy thất vọng về cái gọi là lòng người, công bằng và chính nghĩa đâu. Đó chẳng qua chỉ là những hành vi đồ kị trẻ con của thanh thiếu niên mà thôi. Đúng, bầu cử là một việc rất nghiêm túc, tuy nhiên lại có một số người không coi đây là một chuyện quan trọng, đáng phải lưu tâm. Chính vì thế Hải Lam không cần thiết phải quá coi trọng cái kết quả không chính xác kia. Với một vở kịch đã được dựng sẵn như vậy, bạn cần gì phải giữ mãi ảm ức trong lòng.

Làm “lãnh đạo lớp” đã lâu, mặc dù Hải Lam rất xứng đáng với chức vụ của mình, nhưng tại sao bạn không nhân cơ hội bị “mất chức” này thể nghiệm đôi chút về cuộc sống của “thường dân”; đó cũng là những kinh nghiệm quý báu trong đời người đấy bạn ạ!

Bạn đã đọc “Nhật ký Đặng Tiểu Bình” chưa? Mặc dù cuộc đời chìm nổi, số phận long đong, nhưng cuối cùng, ông vẫn trở thành linh hồn của dân tộc Trung Hoa. Nếu như Hải Lam tương lai có thể trở thành một vĩ nhân, vậy thì một tấm lòng rộng mở và một tầm nhìn xa, vậy thì một tấm lòng rộng mở và một tầm nhìn xa chính là những điều kiện thiết yếu mà bạn cần phải tu dưỡng ngay từ bây giờ đấy!

15. Chương 27 - 28

CHỊ TÔI

Diên Cán, nam, mười bảy tuổi, học sinh cấp ba.

Nhà tôi ở một vùng quê nghèo khổ. Ngay từ khi tôi hiểu chuyện, cái nghèo đã như một lưỡi kiếm sắc nhọn treo lơ lửng trên đầu tôi. Tôi không có chút ấn tượng gì về mẹ, bởi sau khi sinh tôi, mẹ đã qua đời do bị nhiễm trùng. Có thể nói, mẹ đã dùng sinh mạng của mình để đổi lấy cuộc sống cho tôi. Bố tôi thường than thở rằng, nếu lúc đó mà có tiền đưa mẹ tôi đến bệnh viện thành phố thì mẹ tôi đã không phải chết. Bố tôi vì thế mà luôn cảm thấy rất day dứt. Mỗi lần như vậy, chị gái tôi lại nói: “Thôi, bố đừng nói nữa!”. Chị tôi lớn hơn tôi năm tuổi, nhưng trông đã chừng chạc, người lớn chẳng khác gì một người mẹ. Thực ra, tôi lớn lên là nhờ bàn tay chăm sóc của chị. Trong mắt tôi, chị giống như một người mẹ ân cần.

Chị tôi rất đanh đá, nhưng lại khá đảm đang, trái ngược hoàn toàn với tính chậm chạp của bố. Mọi người đều nói chị tôi rất giống mẹ. Chị tôi quyết định nghỉ học giữa chừng. Thầy giáo đến tận nhà khuyên nhủ chị nhưng chị lạnh lùng từ chối, nói phải ở nhà chăm lo cho gia đình. Mặc dù lớn hơn tôi ít tuổi, nhưng trông chị chẳng khác gì một người phụ nữ trưởng thành; trên khuôn mặt gầy gò của chị đã hằn lên một vài nếp nhăn. Chị nói với tôi, chị phải kiếm tiền cho em đi học; em là con trai, là hy vọng của nhà ta. Chị nhất định phải nuôi em ăn học tử tế. Năm đó tôi mới bốn tuổi, nhưng những gì mà chị nói với tôi đã in sâu trong tâm trí tôi cho đến tận bây giờ.

Năm tôi lên năm tuổi, chị dắt tay tôi đến giao cho cô giáo dạy tiểu học, chị còn không quên nhắc cô giáo phải quản lý tôi thật nghiêm khắc. Tôi luôn ghi nhớ từng lời chị dặn, học hành rất chăm chỉ, khiến cho cô giáo rất hài lòng và thường xuyên khen ngợi tôi trước lớp. Cứ mỗi lần thi xong, nhìn thấy bảng kết quả học tập của tôi, chị lại nở một nụ cười mãn nguyện, nụ cười đó tôi khó lòng nhìn thấy được hằng ngày. Vì thế tôi đã biến cái khát vọng được nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của chị thành động lực học tập cho chính mình.

Năm tôi tám tuổi, bố tôi ốm nặng. Bụng bố ngày càng phồng to lên như cái trống. Bố tôi nằm liệt giường, kêu rên đau đớn. Chị tôi bận tới mất tối mũi, tận tụy chăm sóc bố. Đêm đó, tôi đang ngủ say thì bị tiếng khóc lóc của chị làm tỉnh giấc. Chị ôm ghì lấy tôi mà khóc: “Em ơi, bố sắp chết rồi. Ngày mai, chị sẽ làm một ít đồ ăn ngon cho bố. Nếu bố bảo em ăn thì em nhớ nói là ăn rồi nhé, biết chưa?”. Tôi gật đầu nói: “Em biết rồi chị ạ!”. Tôi định nói với chị: “Chị ơi, hai chị em mình đưa bố vào viện đi!” nhưng tôi không sao

nói nên lời. Bởi tôi biết nhà tôi không có tiền. Nghe nói bệnh viện trong thành phố đắt lắm, chỉ kiểm tra không thôi cũng mất mấy trăm đồng rồi. Đó đâu phải là nơi dành cho những người nghèo như chúng tôi.

Sau khi bố qua đời, hai chị em tôi trở thành trẻ mồ côi. Mỗi tháng xã hỗ trợ cho chúng tôi một chút tiền sinh hoạt phí, còn miễn thuế cho gia đình tôi nữa. Chị tôi lao vào làm việc. Chị lúc nào cũng mong có thể cho tôi ăn ngon hơn. Chị nói học hành rất cực khổ, nên phải ăn đủ chất. Mùa hè, chị ra bờ sông mò cua bắt cá. Khó khăn lắm mới bắt được mấy con tép con con, chị đều nấu lên và nhường cho tôi ăn hết, còn mình thì không hề động đũa. Tôi nhìn những bạn nữ bằng tuổi chị, được mặc quần áo đẹp, có người còn được làm nũng bố mẹ; trong khi chị tôi, đang ở tuổi dậy thì mà mặt mày đen sạm, da dẻ nhăn nheo, tóc vàng hoe, xơ rối, quần áo mặc trên người không những cũ mà còn vá chằng chịt. Mặc dù ở đây chúng tôi rất nghèo khổ, mặc quần áo vá không phải chuyện lạ gì; nhưng con gái mới lớn mà chịu mặc quần áo rách như chị thì cả huyện chẳng có ai.

Mọi người trong huyện nhìn thấy hai chị em tôi côi cút đáng thương nên thường tỏ ra thương hại. Nhưng vì lòng tự trọng, chị không cần đến sự thương hại của người khác, chị thường nói với mọi người: “Hai chị em cháu rất ổn, cũng không bị thiếu ăn!”. Thực ra, mỗi ngày chị tôi chỉ ăn có hai bữa, bữa tối chị chỉ thổi cơm cho tôi ăn thôi. Có lần, tôi không ăn, chị tức giận, quát tôi một trận, nói tôi không ăn làm sao có sức mà thức khuya ôn bài.

Cứ như vậy, dưới bàn tay chăm sóc ân cần của chị, tôi không phải bỏ học bất cứ một buổi nào. Lúc thi hết cấp hai, tôi vượt qua nhiều người và đứng thứ ba trong tất cả học sinh của huyện, đứng thứ nhất trong cả xã. Xã gửi tin mừng về nhà tôi, còn thưởng cho tôi năm trăm đồng. Mọi người trong làng xóm đều đến chúc mừng hai chị em tôi, nói rằng bây giờ tôi đã bằng anh tú tài ngày xưa. Chị tôi vui lắm, cứ cười suốt buổi. Tôi cầm năm trăm đồng đưa chị, bảo chị hãy đi cắt một chiếc áo hoa mà mặc. Tôi rất ít khi được nhìn thấy chị mặc áo hoa, những bộ quần áo mà chị mặc không phải màu xanh sẫm thì lại là màu đen, toàn là quần áo bố mẹ để lại, chị sử đi để mặc. Chị cầm lấy năm trăm đồng, lấy giấy bọc hết lớp này đến lớp khác, rồi bảo tôi: “Đây là tiền để em học cấp ba, không thể tiêu linh tinh được. Đợi đến khi nào em đỗ đại học, lên thành phố học thì mua cho chị một chiếc áo thật đẹp là được!”

Ba năm học cấp ba phải tiêu rất nhiều tiền. Tôi không biết chị đã lấy đâu ra nhiều tiền để nuôi tôi ăn học như vậy. Tôi ở trong ký túc của trường, mỗi ngày tiền ăn chỉ mất một đồng, nhưng tiền học phí lại rất đắt đỏ. Mặc dù nhà trường có giảm học phí cho tôi một chút, các thầy cô giáo tốt bụng thỉnh thoảng lại tặng tôi một ít sách vở và đồ dùng hằng ngày, nhưng tôi luôn thấy tiền không đủ tiêu. Khi chị đến thăm tôi, tôi bỗng phát hiện ra rằng, người chị chưa chồng của mình giờ đã trở thành một người phụ nữ trung niên rồi. Có một lần, một bạn nữ đến phòng chúng tôi chơi, nhìn thấy chị tôi liền nghĩ đó là chị tôi, luôn mồm gọi chị là “dì”. Sau khi chị tôi về, mọi người trong phòng đều cười nhạo bạn nữ kia, nói bạn ấy mắt kém. Bạn ấy sững sốt hỏi: “Đấy là chị bạn á? Nhìn còn già hơn cả mẹ tớ nữa!”. Tôi nghe xong mà cảm thấy xót xa, nước mắt cứ trào ra không sao ngăn lại được...

Tôi biết mình không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chăm chỉ học hành. Nhất là sau khi tôi biết được chị tôi đã đi bán máu để có tiền cho tôi đi học, tôi tự hứa với lòng mình rằng nhất định tôi sẽ thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng. Tôi biết nếu đỗ vào một trường đại học danh tiếng thì sau này sẽ có thể kiếm được một công việc có mức lương cao. Tôi muốn chị tôi được sống những ngày tháng tốt đẹp hơn!

Trải qua một mùa thi cử vất vả, cuối cùng tôi cũng nhận được giấy báo trúng tuyển của một trường đại học. Đúng như tôi mong ước, đó là một trường đại học hạng nhất trong nước. Chị tôi vui mừng khôn xiết. Chị đem tất cả số trứng gà đã tích lũy từ lâu nhuộm thành màu đỏ rồi đi phát cho từng nhà trong xã báo tin mừng. Nhưng tôi không sao vui mừng được. Những con số đáng sợ trên tờ giấy báo trúng tuyển đã làm tôi hoàn toàn sụp đổ. Hai chị em tôi chưa bao giờ nhìn thấy một số tiền lớn như vậy, biết đi đâu vay bây giờ? Chị tôi an ủi: “Em đừng lo, chị sẽ có cách!”. Nhưng tôi làm sao có thể không lo đây, chị có cách gì? Đi vay? Vay ai? Trong xã toàn người nghèo, mà cho dù người ta có chịu cho vay đi nữa thì cũng làm gì có nhiều tiền như vậy mà cho vay. Tôi định bảo chị: “Em không đi học đại học nữa!” nhưng lại không dám nói. Tôi sợ chị sẽ xé xác tôi mất.

Thời gian dần trôi đi, chẳng mấy chốc đã sắp đến lúc phải nhập học rồi. Vậy mà hai chị em tôi còn chưa gom được một phần ba số tiền kia. Chị tôi sốt ruột lắm. Một buổi trưa nọ, chị tôi ra ngoài. Lúc này, có một người đem thư đến cho tôi, nói chủ nhiệm lớp tôi tìm tôi mấy lần không được, bảo tôi lên huyện một

chuyến có việc gấp. Tôi vội vàng bắt xe đến gặp thầy. Đến nhà thầy giáo, thầy đưa cho tôi một phong bì thư khá dày, nói trong đó là hai nghìn tệ, là tiền tất cả các thầy cô giáo trong trường góp lại cho tôi vay. Tôi vô cùng cảm động, quỳ xuống trước mặt thầy để cảm ơn.

Tôi mừng rỡ chạy về nhà báo tin cho chị. Thế nhưng, chị tôi không có nhà. Người trong thôn nói với tôi: “Chị cháu bị đưa đi viện rồi, nó bị xe đâm phải!”. Đầu óc tôi như quay cuồng, tại sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ? Lúc tôi chạy đến bệnh viện, chị tôi đã vĩnh viễn rời bỏ thế gian này. Tôi nghĩ chắc là chị vừa đi vừa nghĩ đến số tiền học phí cần đóng cho tôi nên mới không để ý và bị xe đâm phải như vậy. Tôi điên cuồng tự đập vào đầu mình, tại sao tôi lại vô dụng như vậy? Tại sao tôi không sớm đến nhờ cậy thầy giáo, như vậy có phải sẽ đỡ liên lụy đến chị không? Tôi hận bản thân mình ỷ lại, hận mình quá sĩ diện. Tất cả những điều này đủ để tôi phải ân hận cả cuộc đời.

Chat room

Câu chuyện của Diêu Cán thật cảm động. Tôi biết ở nông thôn, vẫn còn rất nhiều người chị đảm đang, sẵn sàng hy sinh tương lai, thậm chí cả tính mạng của mình vì những người thân yêu. Đúng là Diêu Cán nên sớm xin trợ giúp từ các thầy cô giáo của mình. Tuy nhiên, do trước mặt chị mình, Diêu Cán chưa giành được cảm giác độc lập và tự tin nên mới xảy ra những mất mát to lớn hiện nay.

Mặc dù tôi biết rằng sự ra đi của chị gái mãi mãi sẽ là nỗi đau đớn nhất trong cuộc đời Diêu Cán, nhưng tôi vẫn cảm thấy vui mừng khi biết cậu đã hoàn thành được tâm nguyện của chị mình. Chị Diêu Cán đã dùng cuộc đời ngắn ngủi của mình để thể hiện hết vẻ đẹp của đức hy sinh, sự lương thiện trong trái tim mỗi con người. Tôi tin rằng, rồi đây Diêu Cán cũng sẽ đem tình yêu cao cả mà người chị gái đã giành ình để gieo mầm yêu thương với những người xung quanh trên con đường đời còn dài trước mặt. Đây chính là kho báu tinh thần quý giá mà chị gái đã để lại cho Diêu Cán.

CHẠY TRỐN TÌNH YÊU CỦA THẦY.

Vương Vi, nữ, mười lăm tuổi, học sinh cấp hai.

Tôi là một cô bé mười lăm tuổi có thành tích học tập môn toán rất xuất sắc. Từ lúc đi học cho đến giờ, tôi luôn là cán sự môn toán của lớp. Bây giờ tôi đang học lớp chín, chẳng mấy chốc tôi sẽ phải trải qua kì thi hết cấp, vì thế toàn bộ tinh thần và sức lực của tôi đều dành hết cho việc học. Thế nhưng kể từ khi chuyện đó xảy ra, tôi cảm thấy sự tập trung của mình biến đâu mất. Tôi rất sợ thành tích học tập của mình sẽ sa sút, bởi vì chẳng bao lâu nữa tôi sẽ phải trải qua kì thi hết cấp, bước ngoặt lớn lao của đời người. Tôi rất lo lắng, không biết phải nói chuyện này với ai!

Sự việc là thế này. Hôm đó, sau khi tan học, tôi đi thu vở bài tập toán của các bạn trong lớp rồi mang đến văn phòng cho thầy giáo. Lúc đó, trong văn phòng chỉ còn mỗi mình thầy. Tôi vừa để chồng vở bài tập xuống và chuẩn bị ra về thì thầy giáo liền bảo tôi ngồi lại với thầy một chút. Thế là tôi e dè ngồi xuống ghế bên cạnh thầy.

Thầy giáo dạy toán của tôi còn rất trẻ. Ngay từ khi lên cấp hai, tôi đã được thầy quý mến bởi vì tôi luôn học tốt môn toán (đấy là do tôi nghĩ thế). Thầy luôn yêu quý, quan tâm đến tôi. Ở trên lớp, tôi thấy thầy là một thầy giáo tận tụy, ở ngoài đời, thầy lại như một người anh trai thân thiết. Có nhiều hôm lớp học tan muộn, thầy một mực đòi đưa tôi về tận nhà. Trong lớp có một bạn nam từng nói xấu tôi rất tệ với thầy. Vì thế mà tôi cảm thấy rất buồn phiền, có lúc còn cố tìm cách tránh mặt thầy. Nhưng thầy hoàn toàn không để ý, không quan tâm gì đến lời bàn tán của mọi người, cũng không để ý gì đến thái độ của tôi.

Thầy ngồi ở đó rất lâu mà không lên tiếng, hình như tâm trạng của thầy không được vui thì phải. Tôi cảm thấy vừa khó hiểu lại vừa lo lắng, thậm chí còn không dám thở mạnh nữa. Mãi một lúc sau thầy mới lên tiếng. Thầy nói thầy đã bị đồng nghiệp cướp mất danh hiệu giáo viên dạy giỏi hạng hai. Lúc đó tôi mới hiểu nỗi khổ tâm của thầy. Tôi cố gắng an ủi thầy, mặc dù tôi biết rằng điều đó không hề dễ dàng. Tôi nói với thầy rằng, thầy mãi mãi là một thầy giáo ưu tú trong mắt mọi người, cho dù thầy có được bầu chọn là giáo viên dạy giỏi hay không. Tôi còn nói, chúng tôi rất thích học thầy chứ không thích học thầy Lưu. Thầy Lưu là một thầy giáo già, dạy giỏi vào bậc nhất của trường. Mặc dù là giáo viên giỏi nhưng thầy giảng bài rất dài dòng, lại nói năng không rõ ràng. Một lần, thầy giáo dạy toán xin nghỉ phép một tuần; thầy Lưu được phân công dạy lớp tôi trong một tuần đó. Kết quả là nghe thầy giảng bài, cả lớp ai cũng than trời vì không hiểu gì cả.

Thầy chăm chú nghe tôi nói, ngay cả bản thân tôi cũng phải kinh ngạc trước khả năng ăn nói của mình. Sau một hồi diễn thuyết, tôi không biết nói gì thêm nữa, muốn đi về nhưng lại ngại nên đành ngồi ì ở đó. Lúc đó, tôi cảm thấy thầy rất lạ. Một nỗi sợ hãi len lỏi trong lòng tôi. Bỗng nhiên thầy nhìn chăm chăm vào tôi và hỏi: “Em có biết tại sao thầy lại đặc biệt thích em như vậy không?”. Tôi lắc đầu, rồi lại gật đầu nói là bởi vì tôi học giỏi môn toán của thầy. Thầy bảo điều đó chưa hẳn đã là chính xác. Thầy thích tôi là bởi vì tôi trông rất giống với người bạn gái cũ của thầy khi thầy còn học đại học. Tôi hoảng loạn, không biết phải nói gì. Nhưng thầy đã nắm chặt lấy tay tôi và nói rằng thầy thích tôi, không đơn giản chỉ là tình thầy trò, mà là tình cảm của một người con trai dành ột người con gái. Thầy hỏi tôi có hiểu điều thầy nói không, tôi cố gắng giật tay ra và lắc đầu nguầy nguậy, tôi nói là tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Tôi không biết mình đã lao ra khỏi phòng giáo viên như thế nào nữa. Sau khi vội vã lao ra ngoài, tôi ngồi một lúc mà tim vẫn còn đập thình thịch. Tôi khóc, khóc thật to. Thế nhưng tôi không thể đem chuyện này kể cho bất cứ ai, kể cả bố mẹ hay bạn bè.

Kể từ đó, tôi thường tìm cách trốn tránh thầy, ngay cả đến chuyện thu vở bài tập của các bạn tôi cũng nhờ một bạn khác làm hộ. Lúc lên lớp, cứ chạm phải ánh mắt thầy là tôi lại cúi gầm mặt xuống. Thầy không chỉ một lần nhờ bạn khác gọi tôi lên văn phòng, nhưng tôi đều coi như không biết. Một hôm, sau khi hết tiết toán, tôi ngồi ở bàn đọc sách. Thầy nhẹ nhàng đi đến bên tôi và nói: “Em có thể lên văn phòng gặp thầy một chút được không?”. Tôi giả vờ như không nghe thấy gì, làm bộ như đang tìm kiếm một vật gì đó trong cặp sách. Thầy đành phải bỏ đi.

Bây giờ, ấn tượng của tôi về thầy dạy toán đã hoàn toàn thay đổi, hơn nữa, sự thay đổi này còn mang đến cảm giác tiêu cực cho bản thân tôi. Trong mắt tôi, thầy không còn là thầy giáo dạy toán ngày nào nữa, mà chỉ là một kẻ ngụy quân tử. Tôi cảm thấy xấu hổ về những tình cảm mà trước đây tôi đã dành cho thầy. Tâm trạng của tôi không sao bình tĩnh lại được, cứ nhìn thấy thầy là tôi không làm được việc gì nữa. Tôi không biết phải làm thế nào, cũng không còn thời gian để xử lý việc này. Nghĩ đến kì thi trước mắt, tôi vô cùng lo lắng, tôi phẫn nộ, tôi hận thầy vì thầy đã làm đảo lộn cuộc sống của tôi.

Chat room

Sự bức xúc của Vương Vi với thầy giáo cũng có lý. Mặc dù là một người có hiểu biết, nhưng thầy giáo dạy toán của Vương Vi lại bày tỏ tình yêu của mình một cách quá lộ liễu với cô học trò mới mười lăm tuổi. Đối với một người thầy như vậy, tôi nghĩ nếu như anh ta có suy nghĩ quá ấu trĩ thì phẩm chất đạo đức cũng có vấn đề. Nỗi khổ tâm của Vương Vi hiện nay chính là không thể tự mình thoát khỏi sự quấy nhiễu từ thầy giáo dạy toán. Chi bằng Vương Vi hãy tìm một nơi thích hợp, nói thẳng với người thầy ấy rằng bản thân mình từ trước đến nay luôn chỉ coi thầy như một người thầy, hoàn toàn không có chút tình yêu nào dành cho thầy và nói với thầy đừng làm phiền bạn thêm nữa, nếu không, bạn sẽ nói chuyện này với bố mẹ và lãnh đạo nhà trường, để thầy tự kiểm điểm lại hành vi của mình. Lúc này, Vương Vi cũng ý thức được rằng, tạo khoảng cách với thầy dạy toán là điều cần thiết. Thực ra, sự phiền nhiễu lớn nhất bắt nguồn từ nội tâm của bạn; nếu bản thân bạn không bận tâm đến những chuyện này thì dù có phải chịu tác động thế nào đi chăng nữa, bản thân bạn cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Theo thống kê, các bạn gái mới lớn đều ít nhất một lần bị “quấy rối” về tình cảm từ phía người khác giới. Đây không phải là sai lầm của con gái, đó cũng không phải là một điều sỉ nhục đối với các bạn. Vì vậy, hãy quên đi những kí ức không vui này để có thể sống thoải mái hơn. Vậy mới là một cô gái thông minh.

16. Chương 29 - 30

XIN HÃY THƯƠNG CON

Điệp Nhi, nữ, mười chín tuổi, học sinh lớp mười hai.

Năm nay tôi mười chín tuổi, đang học lớp mười hai. Đáng lẽ phải chuyên tâm vào học, nhưng do gia đình xảy ra chuyện nên tôi không sao tập trung học được. Tôi rất khổ tâm! Ngày nào tôi cũng mang trong mình

một tâm trạng nặng nề mà chỉ biết khóc thầm vì tôi không có người bạn thân nào để chia sẻ cả.

Ngay từ khi tôi còn nhỏ, bố mẹ tôi đã thường xuyên cãi nhau. Đến năm tôi học lớp tám, tình hình càng nghiêm trọng hơn. Bố thường đi qua đêm không về nhà. Nghe mẹ nói, bố có người khác ở bên ngoài. Tôi sợ lắm, nhưng không phải sợ bố sẽ về nhà, mà ngược lại, tôi luôn hy vọng bố sẽ quay về. Tôi sợ là bố mẹ gặp nhau sẽ lại cãi nhau. Không chỉ cãi nhau, thậm chí bố mẹ tôi còn đánh nhau nữa. Mỗi lần bố mẹ cãi nhau, đánh nhau thì người khổ sở nhất luôn là tôi. Bởi vì thấy bố mẹ đánh nhau, tôi thường xông vào can, thế nên hay bị ăn đòn oan. Có lần bố mẹ đánh nhau xong rồi bố lao ra khỏi nhà, bỏ mặc mẹ với cơn giận dữ còn chưa nguôi ngoai. Thế là bao nhiêu tức giận, mẹ trút hết lên đầu tôi. Cứ như vậy, một lần, hai lần, một năm, hai năm... tôi không thể chịu đựng nổi nữa! Năm ngoái, bố mẹ tôi đưa nhau ra tòa ly hôn. Nói thật lòng, mặc dù rất buồn nhưng tôi cũng có phần cảm thấy vui mừng, vì ít nhất từ đây mình có thể sống những ngày tháng yên bình. Tôi quyết định ở với mẹ, mẹ cũng không hề phản đối.

Cứ nghĩ ở với mẹ, tôi sẽ được hạnh phúc, nào ngờ, bây giờ thái độ của mẹ đối với tôi còn dữ dội hơn trước. Ngày nào mẹ cũng mắng tôi, thỉnh thoảng còn đánh tôi nữa. Mẹ thường xuyên bắt tôi đi đòi tiền bố, nếu bố không có nhà thì mẹ lại bắt tôi tìm vợ bố để đòi tiền. Mẹ nói, tiền của bố đều rơi vào tay “mụ đàn bà” đó hết. Mỗi lần đi tìm bố, da mặt tôi như dày lên cả tác. Tôi phải lấy hết dũng khí mới có thể mở miệng xin tiền bố được. Bố đối xử với tôi rất lạnh nhạt, thỉnh thoảng lắm mới hỏi han được dăm ba câu về chuyện học hành của tôi, nhưng thường là vào những lúc tâm trạng bố thoải mái. Nếu như tôi tay không từ chỗ bố trở về nhà, chắc chắn mẹ sẽ đánh mắng tôi không thương tiếc. Điều làm tôi mất mặt và cảm thấy bị giày vò nhất chính là người đàn bà kia. Cứ nhìn thấy tôi là cô ta nói những lời đay nghiến rất khó nghe. Trước mặt cô ta, bố tôi tỏ ra rất dữ dội với tôi, thậm chí có vài lần còn cố đẩy tôi ra khỏi cửa. Người đàn bà đó thấy vậy thì tỏ ra rất khoái chí.

Tôi sống mà không có một chút tự tôn nào. Chính bố mẹ tôi đã cướp mất tất cả sự tự tôn của tôi. Nhưng điều đáng buồn là tôi vẫn phải sống tiếp chỉ vì mẹ!

Tôi sống như một đứa trẻ mồ côi, không ai quan tâm, không ai thương xót. Bà nội đối xử với tôi còn tốt hơn một chút. Mặc dù không hẳn là yêu thương tôi, nhưng ít ra bà không hề dữ dội với tôi. Trước mặt mọi người, bà thường mắng bố mẹ tôi không có chút tình người, làm khổ con cái. Mỗi lần nghe bà nói những lời này, tôi lại không cầm được nước mắt. Hôm mừng thọ bà bảy mươi tuổi, cô tôi gọi điện thoại đến thông báo cho tôi. Lúc đó mẹ tôi nhắc máy. Ban đầu mẹ không cho tôi đi, mẹ thường không tán thành việc tôi qua lại với đảng nội. Có một lần, tôi sang thăm bà nội, không may bị mẹ biết được, mẹ liền véo tai tôi đến chảy máu. Thế nhưng sau đó mẹ lại đột nhiên thay đổi thái độ. Mẹ nói, thế nào bố tôi và người đàn bà kia cũng đến, thế nên nhất định bắt tôi phải đi, mục đích là để “trêu tức mụ đàn bà kia”.

Hôm đó có rất nhiều người đến dự. Tôi ngồi im trong một góc, nhìn mấy đứa em họ làm nũng bố mẹ. Trái tim tôi như rỉ máu. Cô tôi nhẹ nhàng đến bên tôi và bảo tôi chuẩn bị một câu chúc để nói lúc bà đến. Nói xong, cô còn vỗ vỗ vào vai tôi. Lúc đó, tự nhiên tôi thấy toàn thân mình run rẩy, hai má nóng bừng như đang lên cơn sốt vậy. Cùng lúc đó, tôi lại nhìn thấy cảnh tượng mà tôi thất vọng nhất: Bố tôi cùng người phụ nữ kia bước vào. Hôm nay tâm trạng bố khá tốt. Bố ngồi xuống bên tôi, còn với tay lấy cho tôi một lon nước ngọt. Nhưng người phụ nữ kia tỏ ra không hài lòng, cố tình bắt bố ngồi chỗ khác. Cô ta không muốn cho hai bố con tôi ngồi cạnh nhau. Cuối cùng tôi phải ngồi cạnh người phụ nữ đáng ghét này!

Có thể là do tôi bị sốt nên đầu óc hơi hồ đồ, tự nhiên trở nên to gan, muốn trả thù người phụ nữ đáng ghét kia. Thế là tôi lén lắt mạnh lon Coca cho đến khi bên trong sủi lên rất nhiều bong bóng khí. Thế rồi, không bỏ lỡ thời cơ, tôi thâm ghé sát vào người cô ta và giật thật mạnh nắp lon nước ngọt. Chỉ nghe thấy một tiếng la lớn (của cô ta), cả mặt mũi, quần áo của tôi và cô ta đều dính nước ngọt. Cô ta tức điên lên, liền đứng bật dậy mắng tôi một trận (trước mặt người thân trong gia đình, cô ta không dám đánh tôi). Bố tôi cũng tức giận mắng tôi, mọi người xung quanh thì nhau quở trách tôi. Cũng may là bọn họ không ai biết rằng tôi cố ý làm vậy. Họ chỉ mắng tôi vì sự ngốc nghếch và vụng về của tôi mà thôi. Mặc dù trò chọc phá của tôi đã thành công, nhưng không hiểu sao tôi không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại, tâm trạng tôi càng trở nên tồi tệ hơn.

Tệ hơn nữa là mẹ tôi cũng đến bữa tiệc chúc thọ bà nội. Mẹ tôi đến để tìm bố tôi đòi tiền. Sau khi biết tôi vừa gây chuyện xong, mẹ cũng mắng cho tôi một trận. Tôi không hiểu tại sao mẹ lại mắng tôi. Liệu có phải tại bố quở trách mẹ là “ngu xuẩn, khiến cho đứa con gái ở bên cạnh cũng ngu xuẩn theo” hay không? Hay

là vì lúc đó tâm trạng của mẹ không tốt nên mới mượn cớ trút lên đầu tôi?

Sau khi về nhà, mẹ lại mắng tôi lần nữa. Mẹ nói tôi là một gánh nặng, làm liên lụy đến mẹ. Tôi cũng chẳng muốn kể ẹ nghe đầu đuôi của sự việc nữa, chỉ cảm thấy trong người cực kỳ khó chịu, muốn ngủ một giấc thật dài, tốt nhất là đừng bao giờ tỉnh lại. Tối đó, tôi đã uống rất nhiều thuốc ngủ rồi bỏ ra ngoài. Mãi đến tối muộn, tôi mới cảm thấy sợ hãi. Nhưng tôi lại không muốn quay về nhà, và đột nhiên lại thấy sợ chết. Vì vậy, tôi đã gõ cửa nhà một người bạn. Tôi kể cho bạn ấy nghe đầu đuôi câu chuyện, mọi người trong nhà bạn ấy nghe xong vô cùng hoảng hốt, vội vàng đưa tôi đến bệnh viện. Ở bệnh viện, tôi đã trải qua một cuộc đấu tranh giữa sự sống và cái chết. Tôi thật sự rất đau khổ, thật sự quá đau khổ!

Chat room

Ở độ tuổi của Diệp Nhi, rất nhiều bạn nữ còn đang được bao bọc bởi vòng tay yêu thương của bố mẹ, vậy mà Diệp Nhi đã sớm phải chịu đựng bao bão tố của cuộc đời, khiến cho người khác phải thương cảm! Chúng ta vẫn thường ca ngợi tình cảm gia đình là vô cùng thiêng liêng và vĩ đại. Tuy nhiên, bố mẹ và tình yêu thương của bố mẹ lại không phải là hai khái niệm đồng nhất. Bố mẹ cũng là con người, bản thân cũng có những nhược điểm khó tránh. Giữa những con người khác nhau đều tồn tại những điểm khác nhau, những người làm cha, làm mẹ cũng vậy. Bố mẹ của Diệp Nhi là những người không giỏi trong việc khắc phục hoàn cảnh khó khăn, lại có tính ích kỷ và rất thô bạo. Tất cả những điều này là do sự thiếu tu dưỡng về văn hóa, cũng có thể là do những khó khăn trong cuộc sống mà họ gặp phải. Thế hệ của bố mẹ bạn bị hạn chế về giáo dục do đất nước lúc đó đang phải trải qua những khó khăn quá lớn; về sau, cùng với sự phát triển không ngừng của kinh tế, sự nghiệp của họ chắc chắn cũng không được thuận lợi cho lắm. Nếu hiểu được những điều này, có lẽ Diệp Nhi sẽ tha thứ cho những lỗi lầm của bố mẹ.

May mắn thay, lứa tuổi mười chín là lứa tuổi của sự lạc quan. Đây cũng chính là con đường bước vào giai đoạn sống tự lập của bạn. Một con đường rộng lớn, một tương lai sáng lạn đang chờ đón bạn trước mắt. Tất cả mọi thứ bao gồm cả cuộc sống gia đình hạnh phúc thuộc về bạn, chỉ cần không ngừng phấn đấu là bạn có thể đạt được. Những đau đớn trước mắt chỉ là nhất thời, không phải là mãi mãi. Vì vậy nếu như Diệp Nhi vì thế mà tuyệt vọng thì sẽ không phải là một quyết định sáng suốt.

KHI KHÔNG CÒN MẸ

Mạnh Lê, nữ, mười bảy tuổi, đang tìm việc.

Lúc tôi sáu tuổi, vào một ngày mưa gió, một thảm kịch đau đớn nhất trong đời mà tôi sẽ không bao giờ quên được đã xảy ra. Mẹ tôi sẩy chân ngã xuống nước và bị dòng nước xiết cướp đi sinh mạng. Hai anh em tôi khóc suốt ngày đòi bố cho gặp mẹ. Bố tôi vừa bận rộn chăm sóc hai anh em, vừa bận đi làm kiếm tiền, ngày nào cũng tối mắt tối mũi. Vì thế, không bao lâu sau, bố gửi anh em tôi đến nhà bà ngoại ở thành phố E.

Ở thành phố E, ngoài nhà bà ngoại còn có nhà dì, nhà cậu mợ. Có lẽ vì thương hai anh em tôi sớm mồ côi mẹ nên mọi người thường dẫn hai anh em tôi đi chơi, còn mua đồ cho chúng tôi nữa. Ban đầu, hai anh em tôi còn thấy nhớ nhà, nhớ đến người mẹ đã qua đời của mình. Nhưng ở thành phố E lâu ngày, coi đó như nhà của mình nên mọi nỗi buồn trong tôi nguôi ngoai dần.

Bố rất ít khi đến thăm hai anh em tôi. Bà ngoại và cậu đều nói bố tôi là người đàn ông vô dụng, mẹ tôi mới mất được nửa năm mà bố đã lấy người đàn bà khác. Người mẹ kế này đã có một đứa con gái riêng, lớn hơn tôi một tuổi, bố bắt tôi gọi con riêng của mẹ kế là chị. Chị ấy trông xinh xắn hơn tôi. Tôi rất ngưỡng mộ chị ấy, vì chị ấy còn có mẹ ở bên cạnh, hơn nữa bây giờ, bố tôi đã trở thành bố của chị ấy rồi. Tôi nhận ra rằng, bố tôi rất yêu quý chị ấy.

Tôi sống ở nhà bà ngoại cho đến năm học lớp tám. Lúc đó, bà đã già yếu nhiều, sức khỏe không còn tốt như trước. Cậu bảo bố tôi đón tôi về nhà. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, anh tôi không học lên nữa mà đến giúp việc trong cửa hàng của một người họ hàng xa. Vì thế anh tôi tiếp tục ở lại nơi này, còn tôi thì trở về cái “nhà” xa lạ đó.

Bố tôi rất bận, thường không về nhà ăn cơm, để tôi ở nhà một mình với mẹ kế và chị, cảm giác rất mất tự nhiên. Thái độ của mẹ kế đối với tôi bình thường, không quan tâm nhưng cũng không mắng mọ gì tôi cả. Chị tôi năm nay thi hết cấp hai, vì thế mẹ kế dành toàn bộ sự quan tâm cho chị. Hơn nữa, lúc chị thi không

tốt, trở về nhà khóc lóc với bố mẹ, bố tôi còn an ủi: “Con gái ngoan, thi không tốt cũng không sao, cho dù có phải bỏ tiền ra bố nhất định lo cho con một tương lai tốt đẹp!”. Mẹ kể nghe xong tỏ ra rất vui mừng, nhưng tôi thì không sao vui nổi. Đúng, có mẹ thật là hạnh phúc. Tôi nhớ những ngày tôi còn có mẹ ở bên cạnh.

Không lâu sau, người nhà thành phố E gửi tin báo: anh trai tôi tham gia một vụ trộm cướp và bị vào tù. Lúc đó, tôi đã hoàn thành kì thi tốt nghiệp cấp hai, nhưng kết quả thi không được tốt lắm, nguyên nhân cũng là do chuyện của anh tôi đã ảnh hưởng không nhỏ đến tâm trạng của tôi. Tôi rất buồn, vì tôi luôn học hành chăm chỉ, kết quả học tập cũng tốt hơn chị.

Sau khi tốt nghiệp cấp hai, tôi đi tìm việc làm, nhưng mãi mà chẳng kiếm được việc gì. Tôi bị cận thị, không thích hợp với nghề cắt tóc hay cắt may. Lúc đó có rất nhiều trường trung cấp dạy nghề nhận tôi vào học, nhưng mẹ kể tôi nói học mấy trường đó ra cũng chẳng có tác dụng gì. Tôi nghe lời mẹ kể, không học mấy trường đó, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi lại thấy thật hối hận! Trước đây đã từng có rất nhiều học sinh đến học ở các trường dạy nghề đó. Tôi thật không hiểu nổi tại sao bố mẹ họ lại đồng ý cho con em họ học ở các trường dạy nghề? Còn nữa, tại sao chị tôi có thể học lên cấp ba (bố tôi đã nộp mất mấy nghìn tệ) còn tôi thì không, trong khi kiến thức cơ bản của tôi lại tốt hơn chị. Bố tôi lại không phải là một người đàn ông có chính kiến, tôi phải làm sao đây?

Thực ra, tôi cũng biết mẹ kể đối với tôi như vậy có thể coi là không bạc. Cả ngày tôi ăn không ngồi rồi, mẹ kể không hề làm phiền tôi, còn tích cực động viên tôi đi tìm việc. Tôi cũng rất mừng có thể sống hòa thuận như người một nhà với mẹ kể, thế nên tôi cũng cố gắng tiếp cận và tâm sự với mẹ kể. Mỗi lần mẹ kể mua thứ gì đó cho tôi, tôi không kén chọn, hơn nữa đều khen đồ đẹp. Thế nhưng tôi luôn cảm thấy giữa tôi và mẹ kể có một hố sâu không sao vượt qua được. Mỗi lần nhìn thấy chị ở bên mẹ, nhìn chị làm nũng mẹ, trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng xót xa, nước mắt chỉ trực trào ra. Trái tim tôi thường thổn thức. Tôi đã mất đi người mẹ thân yêu của mình mười một năm rồi, hình ảnh tôi nũng nịu trong vòng tay ấm áp của mẹ như đã chìm sâu vào quá khứ...

Mặc dù tôi và chị chỉ cách nhau có một tuổi, nhưng tính cách và chí hướng của chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Chị ấy là một người hiện đại, mặc quần áo đúng mốt, hâm mộ các minh tinh màn bạc, hay nghe nhạc, nói chuyện về các ca sĩ nổi tiếng... Tôi không sao nói chuyện với chị được.

Bây giờ, tôi muốn học thêm về vi tính, không biết bố mẹ tôi có đồng ý không. Tôi không dám đưa ra đề nghị này. Tôi có cảm giác trong cái nhà này không hề có không gian của riêng mình, nhà bà ngoại mới là “bến đỗ” tránh mưa bão của cuộc đời tôi. Tiếc là tôi không thể trú ẩn ở đó mãi được. Tôi rất khổ tâm, đã nhiều lần tôi nghĩ đến việc tự sát. Thế nhưng, chuyện của anh trai đã khiến ọi người trong gia đình đau lòng lắm rồi, tôi không nỡ nhấn tẩm cửa sâu thêm vào vết thương đó! Tôi phải làm gì để đối mặt với cuộc sống hiện nay đây.

Chat room

Chỉ cần Thượng Đế ban cho chúng ta một sinh mệnh thì mỗi người đều có quyền sống trên đời, cũng giống như một ngọn cỏ non có thể tự do vươn mình dưới ánh sáng mặt trời; nếu chẳng may bị rơi vào vách đá hay khe núi, ngọn cỏ đó vẫn có quyền tồn tại, dù nó sẽ phải đối mặt với nhiều khó khăn hơn. Thế nhưng, những ngọn cỏ sống trong môi trường càng khắc nghiệt lại càng có khả năng thích nghi với môi trường cao và có một sức sống cực kỳ mãnh liệt. Đây chính là phép biện chứng của cuộc sống. Được và mất đã thay thế luân phiên nhau như vậy đấy. Chính vì thế, đừng bao giờ để những khó khăn trước mắt làm ình gục ngã.

Tôi tin rằng bố mẹ của Mạnh Lê cũng rất mong con gái mình sớm có được bản lĩnh tự lập, sớm tìm được công việc để mưu sinh. Nếu như có ý định đi học, Mạnh Lê nên tâm sự thẳng thắn với bố mẹ để cùng nhau bàn bạc, thảo luận. Chính bởi vì lo bố mẹ không để ý đến mình, nên bạn cần phải học cách thẳng thắn bày tỏ nguyện vọng của bản thân, mạnh dạn nói ra suy nghĩ của mình. Đây cũng chính là cách để mưu sinh đấy, Mạnh Lê à!

Ngoài ra, khi bị cảm giác cô đơn và buồn phiền vây quanh, bạn nên học cách “loại bỏ phiền muộn”. Cho dù là người anh trai phiền phức của bạn, hay bố mẹ, người chị khó nói chuyện thì họ cũng đều không ảnh hưởng quá lớn đến bạn, bạn không nên buồn phiền vì họ. Nếu làm được như vậy thì tất cả muộn phiền sẽ giống như một đám mây vụt qua trước mắt. Sống lạc quan, không ngừng phấn đấu, đó mới là điều quan

trọng nhất đối với bạn lúc này!

17. Chương 31 - 32

TRẠM DỪNG CHÂN CỦA CON

Trình Dương, nữ, mười bảy tuổi, học sinh cấp ba.

Năm nay tôi mười bảy tuổi, đang học cấp ba. Trước đây, tôi là một đứa con gái ngoan, biết nghe lời, biểu hiện ở trường lớp rất tốt, thành tích học tập cũng rất khá. Các thầy cô đều rất thích tôi, thường xuyên khen ngợi tôi trước lớp. Nhưng tất cả những điều này đã là chuyện quá khứ. Không hiểu sao sau khi lên cấp ba, tôi lại cảm thấy chuyện học hành thật vất vả. Còn nhớ lúc lên cấp hai, niềm vui lớn nhất của tôi là được nghe thầy giáo công bố kết quả thi, bởi vì lúc nào tôi cũng là học sinh xếp thứ nhất hoặc thứ nhì của lớp. Thế nhưng bây giờ, số lần thi cử tăng lên chóng mặt, tôi không những không vui vẻ mà còn cảm thấy có một gánh nặng rất lớn về mặt tâm lí. Kết quả học tập của tôi không còn dẫn đầu lớp như trước nữa; rất nhiều bạn (nhất là các bạn nam) trước đây học không bằng tôi, nay đều lần lượt vượt mặt tôi. Đầu óc tôi như đang rơi vào một trạng thái mơ hồ không xác định, thậm chí tôi còn lo rằng bản thân mình không thi đỗ đại học. Điều đó đối với tôi cực kì đáng sợ, bởi thầy cô giáo và bố mẹ gửi gắm vào tôi quá nhiều kì vọng, các bạn trong lớp ai cũng tin chắc rằng tôi sẽ đỗ đại học. Nếu chẳng may để mọi người thất vọng, tôi còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa?

Tình hình học tập của tôi ngày một thảm hại. Cô giáo chủ nhiệm cho gọi tôi lên hỏi han tình hình. Cô hỏi tôi lí do của sự sa sút này, tôi nói tôi cũng không biết, không hiểu được là vì sao nữa, chỉ cảm thấy mình học sút đi. Cô chủ nhiệm đột nhiên nhắc đến chuyện tôi qua lại với một anh lớp trên, nghe giọng điệu có vẻ như đang dò xét tôi vậy. Tôi rất bức bối. Tôi và anh ấy chẳng qua chỉ là quan hệ bạn bè bình thường. Anh ấy là anh họ của bạn thân tôi. Tôi quen và chơi với anh ấy trong một dịp nhà trường tổ chức đi tham quan hai ngày. Chúng tôi thường xuyên nói chuyện điện thoại, thỉnh thoảng còn viết thư cho nhau. Mặc dù cùng học một trường nhưng chúng tôi rất thích liên lạc với nhau bằng thư từ, bởi có rất nhiều điều không tiện nói thẳng trước mặt, nhưng lại rất dễ dàng nói ra khi viết thư. Trong thư chúng tôi không bao giờ đề cập đến vấn đề yêu đương; quan hệ giữa chúng tôi vẫn chưa phát triển đến mức đó. Tôi nói sự thật cho cô giáo chủ nhiệm nghe, nhưng cô hoàn toàn không tin lời tôi, còn cảnh cáo tôi rằng: “Đây là thời kỳ rất quan trọng, đừng để những thứ tình cảm trẻ con đó làm ảnh hưởng đến chuyện học hành!”

Lúc tôi về đến nhà, bố tôi đã ngồi đợi tôi rồi. Hóa ra cô giáo chủ nhiệm đã gọi điện nói chuyện với bố tôi. Bố tôi là một người tính tình nóng nảy, bình thường tôi cũng hơi sợ bố. Mặc dù bố hay nổi cáu với mọi người nhưng bố rất yêu thương tôi. Vậy mà hôm nay, tôi với bước chân vào nhà, bố đã quát tháo âm ỉ, còn nói những điều rất khó nghe. Tôi cảm thấy mình chẳng còn chút tự trọng nào nữa. Tôi không nói bất cứ điều gì để biện hộ cho mình, bởi tôi biết dù tôi có nói gì thì người lớn cũng không tin. Bố mắng tôi một thôi một hồi, cấm tôi không được chơi bời với con trai. Tôi đành ậm ừ cho qua chuyện. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, bố chưa nguôi cơn giận, bố còn xông vào phòng tôi, bắt tôi phải mở ngăn kéo tủ của mình, mang tất cả thư từ, thiệp chúc mừng, cả nhật ký, băng đài của tôi nữa. Tôi nhìn bố như nhìn một bạo chúa. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy thất vọng và hụt hẫng về gia đình mình. Ở đây, tôi không có quyền tự do biện hộ mình, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cướp đi lòng tự trọng, ngay kể cả những đồ vật mà tôi yêu quý cũng bị cho là những thứ xấu xa, đáng vứt bỏ hết... Hôm đó, tôi nhốt mình trong phòng và khóc rất to. Mặc ẹ gọi cửa, tôi nhất định không chịu ra. Bố còn ở đó quát lên: “Mặc kệ nó, cho nó chết đói. Tôi không cần một đứa con gái kém cỏi như vậy.”

Mọi chuyện rồi cũng qua đi, tôi nghĩ rằng thế là xong. Nhưng nửa tháng sau, một bạn gái học cùng tôi gọi điện đến, bố nhắc mấy, nói với bạn ấy bằng giọng điệu rất khó chịu, thậm chí còn cúp máy khi bạn ấy vẫn chưa nói hết. Đã vậy lúc ăn cơm, bố còn nói tôi: “Không hiểu sao con lại chơi được với những đứa bạn như vậy?”. Tôi không nhịn được, bèn giải thích vài câu, thế là bố lại quát vào mặt tôi, nói tôi không chịu tiếp thu ý kiến phê bình, không tôn trọng bố. Trời đất ơi! Có phải bố tôi đã quá vô lý rồi không?

Tôi ngày càng chán ghét gia đình mình, nhất là bố tôi. Cứ động một chút là bố tôi lại nổi cáu, cứ uống rượu vào là mắng mọi người xung quanh. Tôi cảm thấy gia đình mình như địa ngục vậy, không còn chút cảm giác đầm ấm nào, chỉ còn lại sự giày vò mà thôi. Tôi hết chịu nổi rồi. Còn về việc học hành của tôi, chắc không cần nói mọi người cũng biết. Làm sao tôi có thể học được trong hoàn cảnh như vậy cơ chứ?

Chat room

Bố bạn đang ở độ tuổi trung niên, trên có già, dưới có trẻ, phải gánh trên vai những trọng trách hết sức nặng nề; chính vì thế, con gái cần phải hiểu và thông cảm cho sự nóng nảy của bố. Cho dù có xảy ra mâu thuẫn với bố mẹ đi chăng nữa, bạn cũng cần phải học cách giải quyết mâu thuẫn và biết cách thuyết phục bố mình. Có thể nói, đây cũng chính là cơ hội tốt cho bạn rèn luyện bản lĩnh của mình.

Lên cấp ba, có rất nhiều bạn nữ học kém hơn các bạn nam, họ cho rằng mình học tập sa sút, thực ra cũng không hẳn là như vậy. Khả năng tư duy trừu tượng của con trai thường tương đối tốt, thích hợp với các môn khoa học tự nhiên; trong khi con gái lại có khả năng tư duy hình ảnh cao, thường học giỏi các môn học như: văn học, ngoại ngữ, lịch sử. Tôi cho rằng, các bạn nữ hoàn toàn có thể sánh ngang với các bạn nam. Chỉ là trong giai đoạn này, do quá trình dậy thì đến sớm hơn con trai nên con gái thường quan tâm nhiều đến thế giới nội tâm. Điều này đã ảnh hưởng đến việc mở rộng tầm nhìn và tư duy của con gái. Vì thế, chỉ cần chú ý hơn một chút thì các bạn nữ hoàn toàn có thể vượt xa các bạn nam.

Nếu hai bố con Trịnh Dương vẫn không thể hiểu nhau, tôi khuyên bạn nên biến những nỗi buồn phiền trong suy nghĩ thành động lực học tập. Gia đình, xét cho cùng cũng chỉ là một trạm dừng chân trong quá trình trưởng thành của chúng ta. Sau một vài năm nữa, khi đôi cánh của bạn đã đủ cứng cáp, bạn có thể bay đi tìm cho mình một bầu trời riêng. Đến lúc đó, cảm giác của bạn về gia đình của mình sẽ chỉ còn lại hai chữ “ấm áp” mà thôi!

TẠO ĐIỀU KIỆN CHO CUỘC SỐNG TỰ DO

SW, nữ, mười bảy tuổi, sinh viên trường dạy nghề.

Tôi đang là sinh viên của một trường dạy nghề. Cuộc sống của tôi tương đối vui vẻ. Thế nhưng, gần đây tôi gặp phải chút chuyện buồn phiền.

Trong đợt thi học kì trước, môn ngữ văn ngoài thi viết còn tăng cường thêm nội dung học thuộc lòng và phần thi này chiếm ba mươi phần trăm tổng số điểm của bài thi. Tôi là lớp trưởng, là người đầu tiên thi qua phần thi này. Sau khi thi xong, cô giáo giao trách nhiệm cho tôi kiểm tra phần “học thuộc lòng” của tất cả các bạn trong lớp.

Bài học thuộc lòng thường là những bài văn cổ vừa dài vừa khó. Mọi người ai nấy đều xin tôi hãy “giơ cao đánh khẽ”. Tôi đắc ý cười nói: “Đừng nhiều lời, cổ mà học đi”. Có năm hay sáu bạn học kém đến kỳ lạ, làm thế nào cũng không thể thuộc bài. Nhìn khuôn mặt méo xệch của họ, tôi lại không nỡ nhìn tâm. Thế là tôi liền cho họ qua hết. Mọi người ai nấy đều vui mừng. Cô giáo tôi cũng tỏ ra rất hài lòng.

Thế nhưng trong lớp đã có người mách cô giáo chủ nhiệm. Cô gọi tôi lên nói chuyện. Tôi không giải thích gì vì biết mình là người có lỗi. Tôi cũng không định trốn tránh, hay mong thoát tội, cũng không có cách nào giải thích với cô giáo.

Cô giáo chủ nhiệm tuyên bố trước lớp rằng tôi bao che cho các bạn khác nên sẽ bị cách chức lớp trưởng. Mấy người bạn làm tôi bị liên lụy cảm thấy áy náy, liền chạy đến xin lỗi tôi. Nhưng tôi chẳng thấy buồn, bởi vì tôi hiểu bản thân hơn ai hết. Từ trước đến nay tôi không phải là một đứa con gái ngoan ngoãn, chẳng qua chỉ có vài tài lẻ mà thôi. Tôi lại có thói quen việc ta ta làm, không chịu học mấy chiêu nịnh nọt, đưa đẩy giống người khác. Thực ra không phải là tôi không biết nịnh, mà chỉ là vì tôi không thích làm vậy mà thôi. Chính vì thế, tôi đã sớm biết mình không hợp với vị trí cán bộ lớp, thôi thì để ai thích làm lớp trưởng thì đi mà làm vậy.

Học kì mới lại bắt đầu. Cô giáo gọi tôi lên văn phòng để nói chuyện phục chức của tôi. Nhưng tôi không muốn được phục chức, tôi không muốn nhận trách nhiệm đầy phiền ấy nữa. Tôi chỉ muốn được là một người bình thường, sống thật vui vẻ! Kết quả là tôi bị cô giáo mắng ột trận, cô nói tôi không có tinh thần phấn đấu, chỉ biết hài lòng với những thứ tầm thường trước mắt. Nhưng đến khi lớp tôi bỏ phiếu bầu ban cán sự

lớp, tôi vẫn “bất hạnh” trúng cử chức lớp trưởng. Sau khi tuyên bố kết quả, cô giáo nhắc nhở tôi trước lớp rằng phải biết “rút kinh nghiệm”, khiến cho tôi rất mất mặt.

Điều làm tôi cảm thấy buồn phiền nhất là tương lai. Mặc dù trường tôi là trường dạy nghề, nhưng lại có quy định thi lên đại học bằng hình thức thi vấn đáp. Do kết quả học tập kì trước của tôi rất cao (tôi toàn nước đến chân mới nhảy, sát ngày thi mới chịu học thuộc), thế nhưng sang đến học kì này, kết quả bài kiểm tra lần một của tôi lại không lọt được vào top ba của lớp. Điều này dẫn đến sự “quan tâm đặc biệt” của thầy cô và bố mẹ. Họ luôn để mắt đến tôi, ca cẩm bên tai tôi, nói tôi nào là nhát gan, nào là không có tinh thần cầu tiến, tôi đã nghe đến chán cả tai. Mặc dù tôi biết họ nói vậy chỉ vì họ rất kì vọng vào tôi, nhưng tôi thật sự không có chí hướng và hoài bão lớn lao đến thế, tôi muốn làm một người thật bình thường. Tôi chỉ cần có thể vui vẻ đón chào một ngày mới, như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Tôi không muốn học giỏi để lập nên công trạng cho đất nước. Tôi chỉ muốn tìm một công việc nho nhỏ (lương thấp cũng không sao, chỉ cần vui vẻ, thoải mái là được), thuê một căn nhà nhỏ ở cùng bạn bè. Tôi muốn ngủ trên giường, lúc nào rảnh rỗi thì đọc sách, nghe đài, xem ti vi, cố gắng hết mình giúp đỡ bạn bè xung quanh, tìm một người chồng yêu thương tôi thật sự, xây dựng một gia đình nhỏ hạnh phúc. Nhưng tất cả những điều đó chỉ là giấc mơ của tôi mà thôi, tôi sợ rằng sau khi biết được giấc mơ này của tôi, bố mẹ sẽ vô cùng thất vọng.

Tôi cũng không hề cảm thấy buồn phiền về chuyện tình cảm bởi vì tôi mắc chứng “sợ yêu”, cứ nghĩ đến chuyện hai người qua lại với nhau là tôi sờn hết cả da gà, thật chẳng ra làm sao! Tôi không muốn thế, cũng không thích như thế! Nhìn thấy các bạn trong lớp đã có đôi có cặp (mặc dù họ chẳng bao giờ chịu thừa nhận điều đó), tôi cảm thấy khó chịu thay cho họ. Tôi nghĩ yêu đương là một chuyện vô cùng mệt mỏi. Tại sao lại có người muốn sớm một mệt mỏi như vậy nhỉ? Đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Bây giờ, điều tôi sợ nhất chính là thầy cô giáo và bố mẹ luôn tìm cách cướp đi khoảng thời gian thư giãn và vui chơi của tôi. Họ chỉ mong tôi dành tất cả thời gian cho việc học tập. Ôi! Sao bố mẹ tôi không nghĩ, nếu như tôi muốn thi vào đại học thì năm đó tôi đã chẳng thi vào trường này. Nhưng tôi cũng cảm thấy có phần có lỗi với bố mẹ, bởi vì tôi không sao nói thật được những suy nghĩ của mình với họ. Mà cho dù tôi có nói ra thì có thể họ cũng sẽ không hiểu, đó chính là “khoảng cách giữa hai thế hệ” mà mọi người thường nhắc đến.

Chat room

Có thể thấy SW là một người rất cá tính, vừa thẳng thắn lại rất thích sự tự do. Tính cách đó quả là đáng quý. Tuy nhiên, hài lòng với thực tại thì có thể duy trì được ước mơ ấy trong bao lâu? Xã hội ngày nay chứa đầy những thách thức và cạnh tranh; kiến thức và khả năng của một người có vai trò quyết định đến sự tự do trong cuộc sống về sau của bình thường người đó. SW vẫn chưa bước vào xã hội, chưa hiểu được điều này; thế nhưng thầy cô và bố mẹ bạn lại hiểu rất rõ, chính vì vậy họ mới tìm mọi cách thuyết phục SW. Tôi nghĩ, SW yêu tự do hơn bất cứ bạn gái nào, hết mình với cuộc sống. Điều này trong con mắt của nhiều người trưởng thành là một sự xa xỉ khó mà có được. Chính vì vậy, SW cần phải nỗ lực để tạo cơ sở thực tế ục tiêu về cuộc sống như vậy.

Rất nhiều sinh viên trung cấp sau khi mất đi cơ hội học cao hơn đã cảm thấy vô cùng hối tiếc. SW thật sự rất may mắn, vậy mà bạn lại định bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy thì quả là đáng tiếc!

SW muốn có được một cuộc sống bình dị, nhưng không biết cô bé có hiểu được ý nghĩa sâu xa ẩn giấu dưới lớp vỏ bọc ngôn ngữ kia không? Người xưa có câu: “Nhật nhòa là đỉnh điểm của rục rở”; chưa bắt đầu đi đến đỉnh cao của sự “rục rở” thì làm sao mong có được sự “nhật nhòa” về sau? Nhà biểu diễn nghệ thuật Hê Mỹ Quyền đã từng nói, tôi nghĩ rằng, chỉ có những người đã thành công trong sự nghiệp mới có quyền nói câu “không màng danh lợi”; nếu không, anh có tư cách gì mà nói đến từ “không màng” đây? Mong SW sẽ đọc và rút ra được một điều gì đó!

ĐỪNG KÉO CĂNG DÂY ĐÀN

Tiểu Đình, nữ, mười bảy tuổi, học sinh cấp ba.

Tôi là một đứa trẻ được bố mẹ nuông chiều. Ngay từ nhỏ tôi đã rất thích nhảy nhót, cứ Chủ Nhật hàng tuần mẹ lại dẫn tôi tới Cung thiếu nhi để học nhảy. Tháng đầu tiên đi học, tôi cảm thấy rất vui vẻ, nhưng về sau, học nhảy mãi tôi sinh ra chán, không chịu đi nữa, thế là mẹ đành phải chiều theo ý tôi. Về sau, thấy bạn bè biết chơi đàn điện tử, tôi rất ngưỡng mộ, liền đòi bố mua ột cái. Thế là bố tôi mớ hồi mớ kê nhẽ

nhại vác về cho tôi một cây đàn điện tử Casio. Tôi mừng quá, nhảy cẫng lên, vỗ tay hoan hô âm ỉ, bố tôi nhìn tôi mà không nhịn được cười. Tuy nhiên, thời gian tôi học đàn thậm chí còn ngắn hơn cả thời gian tôi học nhảy. Còn nhớ hồi học mẫu giáo, tôi có học qua tiếng Anh, vẽ, ngâm thơ... nhưng rồi tất cả đều bị bỏ dở giữa chừng do thói cả thèm chóng chán của tôi. Vậy mà bố mẹ chưa bao giờ mắng mỏ tôi về điều này, lại càng không bao giờ đánh tôi. Đây, hồi nhỏ tôi được bố mẹ cưng chiều như thế đấy!

Do được bố mẹ nuông chiều quá nên tôi trở thành một cô bé hồn nhiên. Tôi thích chơi đùa cùng các bạn nam, thích đánh trận, trượt pa tanh, bắn súng cao su... Tôi còn hay chọc ghẹo, lên lớp, làm nũng bọn họ nữa. Nhưng không hiểu sao, các bạn ấy luôn nhường nhịn tôi. Đó là những tháng ngày thật vui vẻ!

Nhưng bốn năm trước, khi tôi mười ba tuổi, bố mẹ tôi đã ly hôn. Bố mẹ tôi trở nên bất hòa từ khi nào vậy nhỉ? Tôi không hề biết gì. Trước mặt tôi, bố mẹ chưa từng cãi nhau, tôi hoàn toàn không nghĩ rằng sẽ có ngày cái gia đình hạnh phúc này lại tan vỡ như hôm nay. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Tôi chọn ở với mẹ, bà ngoại nói con gái nên ở với mẹ. Tôi thấy bà nói đúng, hơn nữa, ngay từ khi tôi còn nhỏ, mẹ đã luôn ở bên cạnh và rất ít khi rời xa tôi. Tôi không thể nào tưởng tượng được nếu mình rời xa mẹ thì sẽ thế nào. Căn phòng chúng tôi đang ở là nhà đơn vị bố phân cho. Bố nói bố sẽ dọn đi, nhường lại căn phòng cho hai mẹ con tôi. Thế nhưng, vì lòng tự trọng quá cao, mẹ đã từ chối. Mẹ thu dọn đồ đạc của hai mẹ con tôi rồi dẫn tôi về nhà bà ngoại ở. Lúc tôi chuẩn bị đi, bố ôm lấy tôi mà khóc. Trong tôi, cái góc nhỏ yên tĩnh và xinh đẹp ngày nào giờ bỗng chốc mọc đầy cỏ dại. Trong phút chốc, tôi thấy mình đã lớn.

Nhà bà ngoại cách trường rất xa, hằng ngày tôi phải mất hai tiếng đồng hồ để đi học và về nhà. Tôi không biết mình đã lấy động lực từ đâu mà có thể chịu được khổ cực, không còn khóc lóc làm nũng mỗi khi có chuyện gì không vừa ý như trước nữa. Tôi cảm thấy như thế này cũng tạm ổn, bởi dù rời xa căn nhà ngày xưa nhưng giờ vẫn có một căn phòng đủ rộng để cho hai mẹ con tôi ở. Thỉnh thoảng tôi vẫn đến thăm bố, phát hiện ra giờ bố đã có người phụ nữ khác, tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi hiểu rằng, giờ đây bố không còn hoàn toàn thuộc về tôi nữa. Mẹ tôi vẫn ở một mình, tôi cảm thấy buồn thay cho mẹ, bởi vì người phụ nữ mới của bố trẻ đẹp hơn mẹ. Từ đó, tôi rất ít khi đến nhà bố, thế nên bố phải đến trường thăm tôi, cho tôi tiền sinh hoạt. Các bạn cùng lớp tôi nhìn thấy, họ bàn tán linh tinh làm tôi rất khó chịu.

Một hôm, bố lại đến trường tìm gặp tôi và cho tôi rất nhiều tiền. Bố nói bố phải đi xa một thời gian, bố với dì đi hưởng tuần trăng mật. Mặc dù biết chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra nhưng tôi vẫn thấy buồn. Trở lại phòng học, tôi không sao tập trung nghe cô giáo giảng được. Nghĩ đến chuyện kết hôn của bố, tôi không thể chịu đựng được, liền nằm úp mặt xuống bàn mà khóc...

Về nhà, một tin xấu nữa lại ập đến, mẹ tôi bị mất việc. Mẹ tôi phụ trách việc đào tạo công nhân viên trong một xí nghiệp nhỏ. Hiện nay, xí nghiệp đó bị phá sản, mẹ cùng rất nhiều công nhân viên khác bị mất việc làm. Mẹ tôi là một phụ nữ rất kiên cường. Vốn là một nhân viên thao tác máy, mẹ tự học và thi đỗ làm giáo viên. Mất việc quả là một cú sốc lớn đối với mẹ. Tôi cảm thấy rất lo lắng, mẹ mất việc rồi, tôi sẽ phải làm sao? Hai mẹ con tôi đều sống dựa vào đồng lương hằng tháng của mẹ.

Về sau, mẹ tìm được ba chỗ dạy ở ngoài, mỗi tuần khoảng ba mươi tiết. Hằng ngày mẹ phải chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài, trưa còn không có thời gian về nhà, tối đến lại soạn giáo án tới tận khuya, thậm chí tôi còn không biết được hằng đêm mẹ có được ngủ chút nào không nữa. Mẹ gửi gắm ở tôi rất nhiều hy vọng. Chuyên ngành của mẹ là tiếng Anh, thế nên mẹ muốn sau này tôi thi vào trường đại học Ngoại Ngữ Bắc Kinh. Mẹ nói đó là trường đào tạo học bậc nhất trong nước, học ở đó sau này có nhiều cơ hội ra nước ngoài hơn. Để tôi có thể học tiếng Anh tốt hơn, mẹ cho tôi lên lớp đại học để học cùng các anh các chị sinh viên. Bây giờ, tôi chỉ còn một con đường duy nhất đó là thi đại học. Tôi hiểu điều này, thế nên mặc dù học hành rất mệt mỏi, chán nản, nhưng tôi luôn cố gắng chịu đựng. Mặc dù vậy, tôi mới là học sinh cấp ba, cũng có lúc cảm thấy không thể chịu đựng hơn được nữa. Nhìn dáng vẻ vất vả của mẹ, tôi không biết phải làm sao? Nhưng tôi luôn cho rằng, bản thân mình là một người hạnh phúc, vì tôi có một người mẹ thật tuyệt vời!

Chat room

Mặc dù ly hôn là chuyện của bố mẹ, nhưng người cảm thấy sợ hãi nhất lại chính là con cái. Bởi vì chúng vẫn còn quá nhỏ, vẫn cần sự chăm sóc của cả bố lẫn mẹ. Cho dù thiếu sự chăm sóc của ai thì cũng khiến cho chúng cảm thấy bị mất đi cảm giác an toàn. Vì thế, khi Tiểu Đình nói hai mẹ con cô bé chuyển đến nhà bà ngoại ở, cảm thấy cũng tạm ổn, lại khiến cho người nghe cảm thấy rất xót xa. Hơn nữa, thật cảm động khi thấy Tiểu Đình còn nhỏ tuổi mà đã phải gồng mình gánh chịu sức ép từ bên ngoài. Cô bé ngày

thơ có cuộc sống vô lo vô nghĩ trước đây giờ đã trở thành một người lớn thực thụ, một cô bé kiên cường, hiểu chuyện và biết kiềm chế bản thân.

Bố mẹ đã ly hôn, đương nhiên bố Tiểu Đình có quyền tìm ỉnh một cuộc hôn nhân khác. Tôi cảm thấy hiểu được sự đau khổ trong lòng Tiểu Đình, thế nhưng, Tiểu Đình cũng nên nhận thức được rằng, bố, cho dù là quá khứ hay hiện tại, thậm chí là tương lai, mãi mãi vẫn là bố của cô bé. Đây là một hiện thực không thể trốn tránh, bởi dòng máu đang chạy trong người Tiểu Đình chính là máu thịt của bố.

Rõ ràng Tiểu Đình đã biến những đau buồn trong cuộc sống thành động lực để học tập. Đây đáng lẽ là một điều đáng mừng, nhưng vì điều này tôi lại cảm thấy lo lắng. Tục ngữ có câu: “Dục tốc bất đạt”, tôi tin rằng Tiểu Đình cũng hiểu được hàm ý của câu tục ngữ này. Có khi nào hai mẹ con Tiểu Đình đang phạm phải sai lầm không? Có đôi lúc, do ước mơ, nguyện vọng quá mãnh liệt, con người luôn có cảm giác cực kì sốt ruột, làm việc không đạt được kết quả như mong muốn. Cũng giống như một vận động viên trên đường đua, nếu sợi dây đàn trong lòng bị kéo quá căng sẽ dễ bị đứt.

Tiểu Đình đã mười bảy tuổi rồi, đó là lứa tuổi tràn đầy sức sống. Nếu trong cuộc sống có bất cứ khó khăn gì, tôi tin rằng hai mẹ con bạn vẫn có đủ sức mạnh để vượt qua. Hơn nữa, cùng với sự trưởng thành của Tiểu Đình, cuộc sống của hai mẹ con sẽ dần tốt đẹp hơn!

18. Chương 33 - 34

ĐƯA CON BỎ NHÀ RA ĐI

Đào Đào, nữ, mười tám tuổi, nhân viên

Đạo này tôi cảm thấy rất buồn phiền. Ở tuổi mười tám, con người ta thường đa sầu đa cảm. Ở nhà, bố mẹ ít khi quan tâm đến tôi. Từ nhỏ đến giờ, tôi luôn cảm thấy mình thật tội nghiệp! tôi được vào làm ở công ty hiện nay là nhờ chạy cửa sau. Người giúp đỡ tôi chạy chọt là chị họ tôi. Chị ấy là trưởng phòng kỹ thuật, tôi mà làm sai việc gì là chị thẳng tay trừng phạt, không nể tình riêng.

Một lần, tôi bị chị ấy mắng ột trận trước mặt quần đốc phân xưởng. Lúc đó, tôi ức đến phát khóc. Trước khi đi, chị còn lạnh lùng nói một câu: “Lần sau cô mà còn phạm lỗi như vậy nữa, tôi sẽ cho cô nghỉ việc!”. Tôi khóc thật to, nói với đồng nghiệp là tôi đi nhảy sông tự vẫn rồi chạy một mạch về nhà. Về đến nhà, sau khi ăn chút đồ ăn vặt, bật ti vi lên xem, tôi cảm thấy tâm trạng của mình cũng khá hơn đôi chút, vì thế buổi chiều tôi lại đi làm. Lúc lên tầng, tôi gặp lại chị. Chị nói: “Đi nhảy sông chưa?”, tôi đáp: “Nước sông nông quá, bơi hết một vòng rồi về!”. Chị tôi cười, tôi cũng đành phải cười theo. Thế rồi chị tôi lại mắng cho tôi một trận về cái tính trẻ con.

Tôi có một người bạn, ở cách tôi khá xa, muốn đến thăm tôi, cậu ta phải ngồi tàu hỏa hàng giờ. Có lần, tôi nhờ cậu ta mua hộ một cuốn tạp chí thời trang, cậu ta nhận lời, nói chiều hôm đó sẽ mang cho tôi, còn nói trước khi đến sẽ gọi điện trước để tôi ra ga đón. Tôi rất vui, bạn bè có thể chơi với nhau thân thiết đến vậy đâu phải chuyện dễ dàng. Thế nhưng lúc cậu ấy gọi điện đến, mẹ tôi nhắc mấy, nói dối là tôi sang nhà dì chơi rồi. Sau khi biết chuyện, tôi vô cùng tức giận. Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, sao mẹ tôi lại làm như vậy cơ chứ?

Một lần, tôi cùng bạn ra ngoài chơi, đến tối muộn mới về nhà. Mẹ tôi khóa trái cửa lại, tôi không sao mở được, phải đứng đợi ở bên ngoài đến mười lăm phút. Vì quá tức giận nên tôi không thềm vào nhà nữa mà chạy đến nhà một người bạn. Nhà người bạn đó rất gần nhà tôi, từ trên ban công nhà bạn ấy có thể nhìn thấy cửa ra vào nhà tôi. Tôi thấy nửa đêm mẹ tôi ra ngoài tìm tôi hai lần liền, trong nhà, đèn đóm bật sáng trưng. Tôi muốn về nhà, nhưng người bạn đó khuyên tôi đừng về, nếu không nhất định mẹ tôi sẽ mắng cho. Tôi không sao ngủ được, cứ trằn trọc cho đến tận sáu giờ sáng mới về nhà. Nhìn thấy tôi, mẹ liền nói: “Từ giờ con thích đi đâu thì đi, đi với ai mẹ cũng mặc kệ!”. Tôi vô cùng tức giận, không thềm ăn sáng mà đi làm luôn.

Hết giờ làm, tôi cũng không muốn về nhà nữa, thế nên tối hôm đó tôi đã qua nhà dì hai. Dì hai nói: “Mẹ cháu không cần cháu thì qua đây dì nuôi. Nếu mẹ cháu không đến đón thì cháu cứ ở lại nhà dì!” Nghe dì hai nói vậy tôi vui lắm, cảm thấy chỉ có dì hai là hiểu mình. Chồng dì hai cũng ủng hộ tôi, nói muốn ở lại bao lâu cũng được. Anh họ tôi cười nói: “Phải nộp tiền sinh hoạt, mỗi tháng năm trăm đồng!”. Tôi biết anh chỉ nói đùa thôi.

Tôi thật ngốc, không biết một người con trai đã hai mươi lăm tuổi đáng sợ đến mức nào, đến cả lúc đi ngủ, tôi cũng không biết đường mà khóa cửa phòng lại. Tối đó, anh tôi nhẹ nhàng trèo lên giường của tôi. Tôi vô cùng tức giận, đuổi anh ta ra ngoài. Nhưng anh ta rất khỏe, tôi không thể chống cự lại được, chỉ biết khóc thật to mà thôi. Anh họ tôi vì sợ tôi kêu gào sẽ đánh thức mọi người trong nhà nên đành phải xuống khỏi giường tôi. Tôi mặc vội quần áo và chạy ra khỏi phòng ngủ, anh họ đuổi theo tôi. Anh ta kéo tôi lại, nói xin lỗi tôi và mong tôi tha thứ. Tôi nói tôi hận anh ta, hận anh ta đến chết. Anh ta liền tát tôi một cái rất đau, còn quỳ xuống cầu xin tôi. Tôi khóc lóc thảm thiết, khóc đến mức giọng khàn đặc cả đi. Anh họ tôi thấy vậy liền chạy đi khắp nơi tìm mua thuốc cho tôi. Không còn cách nào khác, tôi đành phải tha thứ cho anh ta. Anh họ còn nói tuần sau sẽ dẫn tôi đi chơi, đương nhiên còn có hai người bạn khác của anh ta nữa. Nhưng cho dù anh ta có nói gì đi nữa thì làm sao tôi có thể trở lại bình thường được chứ?

Trong tôi, lòng căm hận sôi sục, không hiểu là căm hận anh họ, căm hận mẹ hay căm hận chính bản thân mình nữa. Có lẽ tôi hận tất cả. Tôi hận mình quá tin tưởng vào anh họ, quá ngây thơ và ấu trĩ; cũng may là chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không tôi chỉ còn nước tự sát mà thôi. Sau đó, tôi không bao giờ dám ở lại nhà dì nữa. Tôi hận mẹ, nếu mẹ có thể hiểu tôi thì tôi đâu có chạy đến nhà dì để sự việc đến nông nỗi này cơ chứ?

Chat room

Mẹ nuôi con gái mười tám năm trời, không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, biết bao lần lo lắng cho con. Đến khi con gái đến giai đoạn dậy thì, các bà mẹ thường trở nên rất nhạy cảm, nhưng xét cho cùng thì sự nhạy cảm đó đề xuất phát từ nỗi lo sợ con gái mình sẽ bị tổn thương. Nỗi khổ tâm này của mẹ, phần lớn những cô con gái đều không hiểu được, thậm chí còn trách mẹ mình không hiểu mình, hạn chế tự do của mình... Phải đến khi con gái lấy chồng và làm mẹ rồi thì mới có thể hiểu hết nỗi lòng của người làm mẹ. Điều đó cũng giống như một vòng luân hồi trong cuộc đời mỗi con người vậy.

Mặc dù thỉnh thoảng mẹ có ca cẩm vài câu, nhưng mẹ đã có nhiều kinh nghiệm về những vấn đề xã hội, những điều mẹ nói đều có lý của nó. Tuy nhiên, thật đáng tiếc vì đến tận lúc này mà Đào Đào vẫn không hiểu rằng chính bản thân mình mới là nguyên nhân chủ yếu của sự việc, chính tính cách tùy tiện và sự ấu trĩ của bạn là nguyên nhân dẫn đến hậu quả của ngày hôm nay. Những người tức giận bố mẹ mà bỏ nhà ra đi, nói thẳng ra là quá tàn nhẫn. Họ thừa biết rằng mình bỏ đi như vậy sẽ khiến cho bố mẹ lo lắng không yên nhưng vẫn nhẫn tâm đứng nhìn, mục đích là để hả giận. Sự lạnh lùng và tính ích kỷ này đã khiến cho chúng ta phải sững sốt. Tôi nghĩ, nếu là một người tự lập từ sớm thì mười tám tuổi đã là lúc người ta có thể biết cách tự bảo vệ mình, cũng đã biết thương bố mẹ rồi. Điều kiện của Đào Đào tương đối tốt, chuyện gì cũng có người sắp đặt sẵn. Nhưng điều này có thực sự tốt cho bạn?

BÌNH TĨNH CHẤP NHẬN BẢN THÂN

Thu Lệ, hai mươi tuổi, nhân viên kinh doanh

Năm nay tôi hai mươi tuổi, vẫn chưa xác định rõ mục tiêu cho cuộc sống. Trước đây, khi còn học cấp hai, tôi mơ ước có thể trở thành sinh viên trường sư phạm, nhưng kết quả là tôi thi không đỗ, đành phải vào học tại một trường dạy nghề. Đồ trường nào thì cũng là đồ, nên tôi vẫn rất vui vẻ. Thế nhưng đúng là không ai đoán trước được ý trời. Tôi vừa nhập học không được bao lâu thì bố tôi qua đời vì căn bệnh ung thư phổi. Hoàn cảnh gia đình tôi vốn đã không sung túc nay lại càng trở nên khó khăn hơn. Vì gia cảnh khó khăn, tôi đành phải thôi học và đi làm ở một xí nghiệp nhỏ.

Gia đình tôi là một gia đình bất hạnh. Ngay từ khi tôi còn nhỏ, trong nhà tôi đã xảy ra rất nhiều chuyện không may. Những chuyện đó trước nay tôi đều giữ kín trong lòng, không kể với bất cứ ai.

Khi còn nhỏ, tôi thường ở với mẹ; bố tôi và hai chị gái sống ở nơi khác. Nói một cách chính xác hơn là bố mẹ tôi có mâu thuẫn nên đã ly thân. Mọi người trong thôn đều nói mẹ tôi mắc bệnh thần kinh. Bố tôi và chị cả tôi khi cãi nhau với mẹ cũng thường mắng mẹ như vậy. Năm hai mươi tuổi, chị tôi yêu một anh cùng

thôn. Sau khi yêu nhau một thời gian, người đó không yêu chị tôi nữa, anh ta chê chị tôi không biết may vá. Nhưng chị tôi vẫn thích anh chàng đó, hơn nữa, trong thôn của tôi, một người con gái mà yêu đến hai lần thì sẽ mất hết danh dự. Chính vì thế chị tôi không muốn chia tay với anh ta, suốt ngày cầu xin anh ta quay lại với mình. Sự chân thành của chị tôi đối với anh ta chỉ đổi lấy sự khinh bỉ của nhà anh ta với gia đình tôi. Mẹ anh ta mắng chị tôi không có liêm sỉ, đưa mớ đòi chòi mâm son. Bị sỉ nhục nặng nề, suốt một thời gian dài chị tôi cứ đờ đẫn như người mất hồn; người trong thôn còn bảo chị mắc bệnh tâm thần. Bố tôi phải dẫn chị tôi đến bệnh viện tỉnh mới chữa khỏi bệnh cho chị.

Chị tôi yêu đến ba lần, nhưng lần nào cũng như lần nào, chị đều bị bỏ rơi đến mức phát điên. Cũng may, cuối cùng thì chị tôi cũng được gả cho người ta. Nhưng trước đám cưới, cả nhà đều giấu anh rể bệnh tình của chị, về sau chị tôi phát bệnh, anh rể tôi cảm hận cả gia đình tôi, đối xử với chị tôi cũng chẳng ra gì, thậm chí có lúc còn đánh đập chị nữa. Chị tôi sống mà như chết rồi!

Đó là chuyện của chị cả tôi. Tôi còn có một người chị nữa, chị ấy rất gầy gò, nhưng mọi người trong thôn đều nói chị là người xinh nhất trong ba chị em. Chị hai ít nói, nhưng có tấm lòng nhân hậu, được mọi người trong thôn rất yêu quý. Nhưng đến năm tôi mười một tuổi, chị tôi mắc bệnh máu trắng và qua đời.

Năm tôi mười sáu tuổi, bố tôi cũng qua đời, gia đình tôi tan tác. Mẹ tôi nhờ người giới thiệu đi làm thuê trong thành phố. Tôi cũng rời bỏ trường học và đi làm kiếm tiền. Các món nợ dần dần cũng vơi đi, hai mẹ con tôi coi như được sống hai năm khá yên ổn. Nhưng rồi tai họa lại một lần nữa giáng xuống đầu tôi, tôi bị mắc bệnh giống như chị cả.

Trước ngày phát bệnh, tôi chỉ cảm thấy rất đau đầu, thế nên liền xin nghỉ làm. Về đến nhà, tôi không biết gì nữa cả, hôn mê ba ngày liền, đến khi tỉnh lại, đầu óc tôi không sao tự kiểm soát được, tôi làm gì ngay cả bản thân tôi cũng không biết. Đó là những việc hết sức kinh khủng, tôi thật sự không muốn nhớ lại nữa. Bây giờ nghĩ lại tôi chỉ cảm thấy những điều đang xảy ra thật quá tàn nhẫn đối với tôi. Có người nói tôi là con điên. Tôi thấy người ta nói đúng và chỉ muốn tự sát cho xong, không còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa. Thế nhưng tôi lại không có dũng khí để kết thúc cuộc sống của mình, đành phải dày mặt trước sự dè bĩu của người khác.

Người xưa có câu: “Đại nạn không chết ắt có phúc về sau”, thế nhưng cơn sóng này chưa qua, cơn sóng lớn hơn đã ập đến. Lần này tôi vướng vào chuyện tình yêu với một gã sở Khanh. Sau khi có được trình tiết của tôi, hắn đã vứt bỏ tôi không thương tiếc. Đối mặt với sự thực phũ phàng, tôi đành phải nuốt nỗi đau đớn vào trong lòng.

Tôi cũng là đứa có nhan sắc nên đang có khá nhiều chàng trai đang theo đuổi, thế nhưng tôi đều một mực cự tuyệt họ. Họ thích tôi là bởi chưa hiểu rõ về tôi, nếu biết sự thật rồi, chắc chắn họ sẽ lại bỏ rơi tôi. Tôi không muốn rắc thêm muối lên vết thương đang rỉ máu của mình, trái tim đã tan nát của tôi không còn cách nào có thể đối mặt với cuộc đời này nữa. Giờ đây tôi chỉ còn lại phần xác mà thôi, tôi thực sự muốn đi tu...

Hiện tại, mối lo lắng lớn nhất của tôi chính là căn bệnh khủng khiếp kia. Cả ngày tôi buồn phiền vì chuyện này. Tôi từng nhắc nhở mình phải quên đi những nỗ lực của tôi đều thất bại. Vì hoàn cảnh gia đình, vì căn bệnh quái ác của bản thân nên tôi cảm thấy cực kỳ tự ti và bi quan, không muốn tiếp xúc với bất cứ ai. Tôi thường cảm thấy mọi người nhìn mình bằng đôi mắt kỳ quái và thì nhau nói xấu sau lưng tôi. Tôi không có lấy một người bạn thân, không có ai nói cho tôi biết tôi phải làm thế nào để đối mặt với những ngày tháng còn lại. Không có ai giúp đỡ được tôi. Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!

Chat room

Con người khi mắc bệnh thường không thể tự kiểm soát được, vì thế có thể sẽ nói ra những điều không hay, gây ra những chuyện không tốt. Nhưng không phải vì thế mà bạn phải tự trách bản thân hoặc cảm thấy nhục nhã. Nếu như có người cười nhạo bạn, thì họ mới là người sai chứ không phải là bạn. Họ cười nhạo người bệnh, chứng tỏ họ là những người không có tấm lòng đồng cảm. Tuy nhiên, tôi tin rằng cho dù Thu Lệ đã từng nói hay làm điều gì thì cũng chỉ là sự phản ánh nhận thức tiềm tàng của bạn và cũng là nhận thức tiềm tàng của mỗi người mà thôi. Bình thường, mọi người sẽ giấu kín những chuyện này nhưng Thu Lệ lại nói ra những điều đó. Xét cho cùng thì cũng đâu có gì đáng phải xấu hổ.

Căn bệnh của Thu Lệ có thể là do di truyền, nhưng cũng có thể là do tác động của chị cả gây ra. Nếu không

may mắc bệnh này, bạn cũng không nên quá sợ hãi. Chỉ cần giữ cho tinh thần luôn ổn định, Thu Lệ sẽ không khác gì một người bình thường, cũng có thể có được một cuộc sống hạnh phúc như bao người khác. Nếu gặp được người con trai yêu bạn thực sự, bạn nên nói thật bệnh tình của mình cho người ấy biết. Nếu anh ta không chê bạn, chứng tỏ anh ta thực sự yêu bạn, sau này anh ta sẽ không đối xử tệ với bạn và sẽ chăm sóc bạn tử tế. Còn nếu đối phương bỏ bạn chỉ vì bệnh tình của bạn, vậy thì cứ để anh ta đi, để anh ta bỏ chạy trước còn hơn để đến sau này. Nếu đã không giữ được người ta thì hà tất phải buồn phiền làm gì?

Muốn người khác chấp nhận bạn, đầu tiên bạn phải thật bình tĩnh để tiếp nhận chính bản thân mình đã!

19. Chương 35 - 36

BÀI VỎ KHÔNG PHẢI LÀ “HỒ BẢO”

Trương Tương, nữ, mười bốn tuổi, học sinh cấp hai.

Tôi là một nữ sinh cấp hai. Khi học cấp một, thành tích học của tôi tương đối tốt. Bố mẹ thường xuyên khen ngợi và động viên tôi. Sau khi lên cấp hai, không biết tự lúc nào tôi bị học lệch; các môn như ngữ văn, ngoại ngữ tôi thường đạt chín mươi điểm trở lên; thế nhưng các môn toán học, vật lý thì chưa bao giờ vượt quá tám mươi điểm. Chính vì thế mà tổng điểm của tôi thường bị kéo xuống. Tôi cảm thấy rất buồn. Thầy cô giáo cũng thường xuyên nhắc nhở tôi là không được học lệch như vậy. Cô giáo tôi nói: “Mặc dù em thi đại học khoa văn, nhưng môn toán cũng được tính vào tổng điểm thi. Nếu như để một môn ảnh hưởng đến thành tích chung thì quả thật rất đáng tiếc! Hơn nữa, năm sau em còn phải đối mặt với kì thi hết cấp đấy!”. Mà ai cũng biết, thi hết cấp bao giờ cũng có môn toán, còn có cả vật lý nữa. Nghĩ đến đây, tôi thấy đầu mình như muốn nổ tung ra.

Cô giáo còn nói, năm nay là năm học quan trọng của cấp hai; có được lên cấp ba hay không còn phải chờ kết quả học tập của năm nay quyết định. Tôi rất muốn học môn lý tốt hơn, thế nhưng, nói ra thật xấu hổ. Hằng ngày cứ đến giờ ôn bài, chuẩn bị bài mới của môn lý là tôi lại mang môn văn ra học say sưa. Lúc nào tôi cũng hoàn thành bài tập ngữ văn trước rồi mới ép bản thân hoàn thành bài tập lý. Tôi thừa biết mình không nên làm vậy, nhưng lúc nào tôi học văn cũng có hứng thú hơn và bản thân tôi rất ghét môn lý. Nghe chị họ tôi nói, học đại học khoa văn không phải học môn lý. Tôi nghĩ nếu có một ngày mình được lên đại học, như vậy chẳng phải là đã được giải phóng khỏi môn lý rồi hay sao? Khi kiểm tra, nếu là kiểm tra văn, tôi chẳng hề căng thẳng, vì tôi biết chắc mình sẽ đứng đầu lớp. Ngược lại, nếu kiểm tra môn lý, trước ngày kiểm tra tôi không sao ngủ được, chợp mắt được một lúc là lại nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy bài thi của tôi bị sai be bét. Con ác mộng đáng sợ khiến tôi tỉnh giấc rồi mà vẫn còn cảm thấy kinh hãi.

Nhưng điều làm tôi cảm thấy bất an nhất vẫn là thái độ của bố mẹ. Mỗi lần đi học phụ huynh là bố mẹ tôi như bị “ép” phải đi vậy. Khi bố mẹ về, tôi lại nghĩ rằng bố mẹ sẽ mắng cho tôi một trận (như thế tôi còn cảm thấy dễ chịu hơn). Thế nhưng bố mẹ tôi chẳng nói gì cả, để tôi tự giãy vò bản thân. Lúc lên cấp hai, tôi thi không tốt, bố mẹ mắng tôi, thậm chí mẹ còn đánh tôi nữa. Lúc đó tôi rất ghét bố mẹ. Nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy bấy lâu nay bố mẹ đã gửi gắm vào tôi rất nhiều hy vọng. Bây giờ bố mẹ không quản tôi không như xưa nữa, cũng không mắng mỗ tôi. Nhưng điều đó lại khiến cho tôi càng buồn bã hơn.

Bố mẹ ngày càng lạnh nhạt với tôi. Ngày trước mẹ thường sắm hết đồ dùng học tập cần thiết cho tôi; nhưng bây giờ thì không; tôi nói với mẹ rằng tôi thiếu pa, mẹ sẽ đưa tiền cho tôi tự mua; tôi nói muốn có một chiếc áo khoác gió vì các bạn khác trong lớp đều có, mẹ tôi lạnh lùng nói tại sao không ganh đua học tập với các bạn? Cứ như vậy, tôi muốn mua gì cũng không nói với bố mẹ nữa; có lúc tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Tôi tin rằng nếu không phải vì chính sách kế hoạch hóa gia đình của nhà nước thì bố mẹ tôi đã sinh một đứa con khác rồi, bởi vì họ hoàn toàn thất vọng về tôi. Có lẽ bây giờ bố mẹ đang rất hối hận vì đã sinh một đứa con gái kém cỏi như tôi...

Mấy ngày hôm nay, bố mẹ đột nhiên thay đổi thái độ, quan tâm đến tôi nhiều hơn, không còn lạnh nhạt như trước nữa. Thậm chí, bố còn mua cho tôi một lọ nước súc miệng, nói rằng để phòng bệnh cảm cúm.

Bố mẹ luôn tươi cười với tôi. Tôi biết sự thay đổi thái độ của bố mẹ có liên quan đến cuộc họp phụ huynh mấy ngày trước. Cô giáo tôi đã tuyên bố còn nữa học kì nữa là tiến hành phân lớp, kết quả của các bài kiểm tra sắp tới sẽ là tiêu chuẩn để phân loại học sinh. Sở dĩ bố mẹ tôi làm như vậy là vì họ đang cố gửi gắm tia hy vọng cuối cùng vào tôi. Thế nhưng tôi chẳng có chút tin tưởng nào vào bản thân. Tôi biết làm thế nào để không học lệch đây? Còn nữa, liệu bố mẹ có yêu thương tôi thật lòng hay không? Tôi biết phải làm gì để có thể vượt qua nửa năm gian khổ này đây?

Chat room

Cũng giống như khi mình đang đi trên một con đường thông thoáng, chỉ một giây không để ý là có thể đi nhầm vào ngõ cụt. Đây có phải là cảm giác của Tương Tương đối với chuyện học hành vào lúc này không? Phải làm sao đây? Nếu như cứ cắm đầu đi về phía trước, nhất định sẽ đâm sầm vào vách đá; chỉ bằng hãy rẽ sang một lối khác.

Nếu như đã biết mình học lệch, vậy thì bạn hãy nhanh chóng chấn chỉnh lại tình hình học tập của mình. Bạn hãy coi trọng những môn học trước đây bạn đã bỏ quên, hãy coi những môn học khó nhằn đó như những người bạn trước nay bạn hững hờ, giờ dành cho họ sự quan tâm và bù đắp đặc biệt, chắc chắn họ sẽ không còn xa cách với bạn nữa. Đương nhiên, trong thời gian học bù kiến thức, bạn cần phải có phương pháp học tập đúng đắn. Chương trình học tập trong giai đoạn tiểu học và trung học có sự khác biệt tương đối lớn. Những học sinh thích nghi nhanh sẽ có sự tiến bộ rõ rệt. Đối với những học sinh như Tương Tương, nguyên nhân chủ yếu là do chưa tìm được phương pháp học tập đúng đắn. Nếu cần thiết, bạn có thể mua thêm một số sách giới thiệu phương pháp học tập để tham khảo.

Bài vở trong giai đoạn cấp hai không phải quá nhiều, những kiến thức mà bạn bỏ sót thực ra rất dễ để học bù lại, chính vì thế Tương Tương không cần phải lo lắng quá. Tôi cho rằng, bố mẹ của Tương Tương không giống như bạn nghĩ. Cũng giống như một giáo viên không nỡ trách mắng một học sinh đang tự trách mắng bản thân, bố mẹ khi nhìn thấy thái độ tự trách bản thân của con cái cũng sẽ không nỡ buông lời trách móc nữa. Con cái lớn khôn rồi, đương nhiên bố mẹ cũng không thể chăm sóc chu đáo, từng li từng tí như khi con còn nhỏ được. Chính vì thế, những cảm giác của Tương Tương về thái độ của bố mẹ mình phần lớn đều do sự mất tự tin vào bản thân mà gây ra những áp lực về tâm lí.

Bây giờ, điều đầu tiên mà Tương Tương cần làm là chỉnh đốn lại tâm lí của mình, lấy lại sự tự tin cho bản thân. Tiếp đó, bạn cần điều chỉnh lại tình hình học tập của mình. Tôi tin rằng không bao lâu nữa, Tương Tương sẽ lại có mặt trong danh sách các học sinh ưu tú của lớp!

MẸ CẦN BỒ VAI CỦA BẠN

Hiếu Nghiên, nữ, mười lăm tuổi, học sinh cấp hai.

Tôi là một cô bé mười lăm tuổi, luôn được sống yên bình trong vòng tay bao bọc của bố mẹ, hưởng thụ sự ngọt ngào, hạnh phúc trong mái ấm gia đình. Tuy nhiên, một chuyện bất hạnh đã ập đến.

Tôi còn nhớ rất rõ, đó là vào một buổi tối mùa hạ, tôi đang ngủ ngon lành thì bị tiếng kêu của mẹ đánh thức. Tôi nhìn thấy bố đang nằm ở trên giường, nôn ra rất nhiều máu. Mẹ ở bên cạnh bố, vừa hét vừa gọi tên bố, vừa bảo tôi lúc ấy hãy còn ngái ngủ: “Mau, mau đi tìm bác cả!”

Bác cả là anh trai ruột của bố, nhà ở ngay sát vách với nhà tôi. Tôi chạy thục mạng, đập cửa nhà bác ầm ỹ khiến cho cả nhà bác tỉnh giấc. Họ cùng chạy tới nhà tôi, vội vàng gọi cấp cứu, nhưng không hiểu sao điện thoại không liên lạc được. Tôi liền chạy ra đường để bắt một chiếc taxi. Nhưng nửa đêm nửa hôm, lấy đâu ra taxi mà bắt? Khi tôi quay về nhà, không thấy bố tôi đâu cả. Người lớn nói với tôi rằng đã có xe nên bố tôi được đưa tới bệnh viện rồi. Họ đều chuẩn bị đến bệnh viện, bảo tôi vào phòng ngủ đi vì ngày mai còn phải đi học. Họ an ủi tôi rằng, bố sẽ không sao. Tôi bán tín bán nghi, vào phòng đi ngủ, nhưng cả đêm đó tôi không sao ngủ lại được.

Ngày hôm sau, khi tôi đi học về, mọi người nói là bố tôi đã nhập viện, lúc đó tôi mới hơi yên tâm. Bố tôi nằm viện trong tình trạng hôn mê nhưng bác sĩ vẫn chưa phát hiện ra là bệnh gì, thế nên đành phải để cho bố tôi chuyển viện khác. Cuối cùng bệnh viện kết luận là bố tôi bị viêm não. Bác sĩ nói, cho dù có chữa khỏi thì cũng để lại di chứng về sau. Đây đúng là một cú sốc lớn đối với mẹ tôi. Để chữa bệnh cho bố, mẹ đã phải vét sạch tiền bạc trong nhà, thậm chí chạy vay vay khắp nơi.

Sau khi ra viện, bố không thể đi làm được nữa. Sinh hoạt của cả gia đình đều phải dựa vào ba, bốn trăm đồng tiền lương hàng tháng của mẹ. Người mẹ đã ngoài bốn mươi tuổi của tôi vừa phải vất vả kiếm tiền, vừa phải chăm sóc cho chồng, lại còn phải lo lắng đến chuyện học hành bài vở của tôi nữa. Tất cả những vất vả của mẹ tôi đều nhìn thấy và khắc ghi ở trong lòng. Một đứa trẻ trước nay không hiểu chuyện như tôi nay đã trưởng thành hơn rất nhiều, và cũng trở nên trầm tư hơn hẳn. Bây giờ bố tôi rất hay nổi cáu, vì trí nhớ của bố bị ảnh hưởng nặng nề, thường xuyên hỏi đi hỏi lại một chuyện mà vẫn không nhớ được. Bà nội và bác cả đều cảm thấy rất khó chịu với bố tôi. Mỗi lần bố tôi nói chuyện với họ là y như rằng họ lại đả kích bố, khiến cho bố không chịu nổi. thỉnh thoảng bố lại hỏi tôi và mẹ có chuyện gì không, hai mẹ con còn chưa kịp trả lời thì bố đã nổi cáu. Mẹ tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt, ai bảo bố đáng thương như vậy chứ!

Một hôm, tôi đang chơi ở cửa nhà bà nội, đột nhiên tôi nghe có tiếng cãi cọ trong vườn. Hóa ra bà nội và mẹ tôi đang cãi nhau. Nguyên nhân là do bố tôi. Bố hỏi mẹ vài việc, mẹ chưa kịp trả lời thế là bố tôi liền nổi cáu đánh mẹ. Bà nội ở bên cạnh nhìn thấy hết nhưng không nói năng gì. Mẹ lấy tay đỡ đòn của bố, bố đứng không vững liền ngã lăn ra đất. Mẹ tôi cũng bị ngã theo. Cả hai người ngã vào một cái chậu nhựa của bà nội làm cái chậu bị vỡ. Bà nội tôi vô cùng tức giận, mắng mẹ tôi là kẻ hư hỏng, rồi còn tát bố tôi rất mạnh. Mẹ tôi rất ảm ức, mẹ lấy bố tôi đã bao năm nay nhưng vẫn luôn bị bà nội quở trách. Lần này, mẹ tôi không nhịn nổi nữa, liền bỏ nhà ra đi.

Sau khi mẹ bỏ đi, bà nội và bác cả đều mắng mẹ tôi là kẻ hư hỏng, nói mẹ tôi đã muốn bỏ đi từ lâu, còn nói mẹ đã tìm cho tôi một người cha dượng rồi, thậm chí họ bảo tôi sắp phải đổi họ đến nơi rồi và không cho tôi ăn cơm ở nhà nữa. Trong cơn nóng giận, tôi đã cãi nhau với họ và bỏ đi tìm mẹ. Khi tìm thấy mẹ, tôi thấy mẹ trông suy sụp đi rất nhiều. Tại sao những người trong ngôi nhà đó lại có thể đối xử tàn nhẫn với một người phụ nữ hiền lành như mẹ cơ chứ?

Tôi ở với mẹ, nhưng mẹ vẫn không yên tâm về bố nên thường xuyên bảo tôi về thăm bố. Ban đầu tôi còn nghĩ mọi người sẽ đi tìm tôi và mẹ về nhà, thế nhưng, hai mẹ con bỏ đi đã chín tháng mà họ vẫn không hề đả động đến việc đón mẹ con tôi về. Vài ngày trước, lúc tôi về, tôi lại cãi nhau với họ một trận, bởi vì họ không cho tôi mang quần áo đi (lúc bỏ đi, hai mẹ con đi vội nên chỉ kịp mang theo mấy bộ), cũng không cho tôi lấy chiếc đài cát xet (tôi dùng để nghe băng tiếng Anh) đi nữa. Có, bà nội thì nhau mắng tôi. Họ mắng tôi ích kỷ, không có lương tâm, còn nói đến chuyện “ly hôn”, “ra tòa”... Họ không cho phép hai mẹ con tôi về thăm bố.

Trở về chỗ ở của hai mẹ con, tâm trạng tôi rất tồi tệ. Mẹ hỏi tôi tình trạng sức khỏe của bố nhưng tôi chẳng biết nói sao. Mẹ hỏi đi hỏi lại mấy lần, tôi liền bực mình đáp: “Con không biết!”. Mẹ tức giận, mắng cho tôi một trận. Tôi thấy rất ảm ức. Ở bên đó bị mắng, về đến đây lại bị mắng. Tuy nhiên, tôi vẫn cố gắng kìm nén cơn giận. Tôi biết mẹ buồn phiền vì công xưởng ngừng sản xuất, đơn vị của mẹ lại không chịu phát lương, sau này chúng tôi sẽ ăn cái gì đây? Nghĩ đến đây, tôi thấy trong lòng rất xót xa. Mẹ thì vẫn đang mắng mỏ tôi, bắt tôi sang ở với bố. Mặc dù biết là mẹ chỉ nói thế vì đang cáu giận thôi, nhưng tôi vẫn bỏ chạy ra ngoài. Dì hàng xóm kéo tôi lại và nhẹ nhàng khuyên bảo tôi. Nghĩ đến việc mẹ rất yêu thương tôi nên tôi đã quay về nhưng vẫn không thực sự thoải mái. Tôi biết mẹ không chịu được cách cư xử của tôi, tôi cũng không muốn làm mẹ buồn hơn nữa, nhưng tôi không biết phải làm sao để có thể thân mật lại với mẹ như xưa. Tôi thật sự không muốn mọi thứ tiếp tục thế này.

Chat room

Mỗi đứa trẻ phải lớn lên và đón nhận những bão tố trong cuộc sống. Mặc dù Hiểu Nghiên vẫn còn nhỏ tuổi nhưng hiện thực khắc nghiệt đã khiến cho cô bé phải trưởng thành trước tuổi. Đương nhiên, không phải là Hiểu Nghiên không hiểu được những điều này, nhưng cô bé vẫn chưa được chuẩn bị kỹ càng về mặt tâm lý, vẫn đang quen sống trong sự bao bọc của bố mẹ. Cô bé không thể nghĩ được rằng, một người mạnh mẽ và kiên cường như mẹ rồi cũng có lúc không thể gồng mình lên để chống chọi với mọi việc được nữa. Có những lúc mẹ cũng cần đôi bờ vai non nớt của con gái để cùng gánh vác trách nhiệm nặng nề trong cuộc sống.

Bố Hiểu Nghiên đang bị bệnh, đây chính là nỗi buồn phiền và lo lắng lớn nhất của mẹ cô bé. Hơn nữa, mẹ lại có mâu thuẫn với bà nội và cả gia đình đằng nội. Điều đó càng khiến mẹ Hiểu Nghiên dễ nảy sinh mâu thuẫn là bởi giữa họ không có quan hệ huyết thống. Trong cuộc sống, nếu gặp những tình huống tương tự nên có một người có mối quan hệ gần bó với cả đôi bên để điều chỉnh mâu thuẫn. Bố Hiểu Nghiên hiện nay

xem ra khó có thể đảm nhận được nhiệm vụ nặng nề này. Vậy thì, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của Hiểu Nghiên là làm công tác tư tưởng cho cả hai bên, giúp cho hai bên có thể hòa giải với nhau.

Tôi rất hiểu tâm trạng bất bình thay ẹ của Hiểu Nghiên. Nhưng Hiểu Nghiên nên biết nhìn sự việc một cách sâu sắc, cần thuyết phục cả gia đình phía đằng nội chấp nhận mẹ một lần nữa để cả nhà cùng gánh vác trách nhiệm chăm sóc bố. Tôi tin rằng cả gia đình nhà bạn đều hy vọng có một kết cục như vậy. Bởi vì chỉ khi cả gia đình đoàn kết nhất trí mới có thể dễ dàng vượt qua khó khăn, thách thức trong cuộc sống.

20. Chương 37 - 38

CON NUÔI

Mộc Tử, nữ, mười lăm tuổi, học sinh cấp ba

Tôi là một đứa con gái có tính cách hướng nội, thường ít khi giao lưu với bạn bè trong lớp, thích ngồi một mình nghĩ ngợi mông lung. Bây giờ tôi đang gặp phải một số vướng mắc, nhưng tôi không có bạn tri âm để chia sẻ. Vì thế không ai nói cho tôi biết phải làm sao.

Ngày hai mươi mốt tháng mười hai âm lịch năm ngoái là một ngày tai họa đối với gia đình tôi. Anh hai tôi vì mắc bệnh thận nên phải nhập viện. Cả nhà tôi: bố, mẹ, anh cả, chị dâu và tôi đều phải thay nhau vào viện chăm sóc anh hai. Anh hai là người có tính cách rất cởi mở nên cả nhà ai cũng yêu quý anh và mong anh sớm lành bệnh. Lãnh đạo cùng các đồng nghiệp ở đơn vị của anh hai đều rất quan tâm đến anh và cũng giúp đỡ gia đình tôi rất nhiều. Thế nhưng hy vọng của tất cả mọi người đều không cứu sống được anh hai tôi. Đúng ba giờ sáng vào cái ngày bất hạnh đó, anh hai tôi đã qua đời. Tôi mãi mãi không bao giờ quên cảnh tượng đáng sợ đó. Sáng sớm hôm đó, tôi bị tiếng khóc lóc của mẹ đánh thức, mẹ đang nghe điện thoại của anh cả từ trong bệnh viện gọi về. Sau đó cả nhà tôi ôm lấy nhau mà khóc...

Tôi càng không bao giờ ngờ được rằng, mình lại không phải người một nhà với họ.

Sau khi anh hai qua đời, lãnh đạo của đơn vị anh đến nhà tôi bàn bạc chuyện hậu sự cho anh. Bố mẹ nói chuyện với họ ở nhà ngoài, tôi ngồi làm bài tập ở phòng trong. Bỗng tôi nghe được một câu của bố vọng vào, như tiếng sấm nổ ngang tai. Bố nói: "... Con gái là tôi nhất về đây!", bố chưa nói hết thì đã bị mẹ ngăn lại vì sợ tôi nghe thấy. Thế nhưng tôi đã nghe thấy dù tiếng bố rất nhỏ. Tôi sững sờ ngồi thừ người ra, trông chẳng khác gì một bức tượng đá. Một lát sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ của mẹ đang đi đến. Tôi vội vàng làm bộ như không hề hay biết chuyện gì. Mẹ nhìn tôi học bài, xoa xoa đầu tôi rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Nước mắt tôi lăn dài trên gò má. Tôi ở lì trong phòng khóc rất lâu, đột nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé, cô độc, giống như đang một mình lạc giữa hoang mạc vậy!

Bước ra khỏi phòng, nhìn thấy mẹ đang cặm cụi trong nhà bếp, tôi thấy mẹ thật quen thuộc, thật gần gũi. Nhưng tại sao mẹ lại không phải là mẹ đẻ của tôi cơ chứ? Tôi định cất tiếng gọi mẹ quen thuộc nhưng không hiểu sao không cất lời lên được. Bởi vì tôi cứ cất lời là nước mắt tôi lại chảy dài trên má. Tôi rất muốn biết bố mẹ đẻ của tôi là ai, họ là người thế nào, hiện giờ sống ở đâu, tại sao họ lại nỡ vứt bỏ tôi? Nhưng tất cả những câu hỏi này tôi đều không thể tìm được câu trả lời. Tôi không dám đi hỏi bố mẹ, cũng không biết nếu tôi hỏi thì sẽ thế nào?

Vài năm trước, ở một gia đình khác, nghe nói có một cô bé nọ được mẹ nhặt ở ngoài đường, tôi cảm thấy rất tò mò và tội nghiệp cho cô bé đó, đồng thời tự thấy mình rất may mắn. Nhưng nay tôi mới biết hóa ra tôi cũng đáng thương như cô bé bị bỏ rơi kia. Chúng tôi đều không biết bố mẹ đẻ của mình là ai, chúng tôi đều là những đứa trẻ bị người ta ruồng bỏ.

Khi còn học cấp hai, kết quả học tập của tôi khá tốt. Bố muốn tôi học lên trung cấp, nhưng tôi nhất định muốn học cấp ba. Kết quả là tôi thiếu một điểm. Bố mẹ tôi trong hoàn cảnh túng quẫn vẫn cố gắng bỏ ra sáu nghìn nhân dân tệ để lo cho tôi vào được cấp ba. Tôi vốn cảm thấy rất áy náy, giờ lại càng cảm thấy không xứng đáng với bố mẹ. Bố mẹ đối xử với tôi tốt như cha mẹ đẻ.

Sau khi lên cấp ba, thành tích học tập của tôi không được tốt cho lắm. Gặp phải một cú sốc lớn như vậy, tôi càng không sao học được. Nếu như sau ba năm học cấp ba, tôi không thi đỗ đại học thì sao? Tôi còn mặt mũi nào mà ở trong ngôi nhà này được nữa. Tôi làm sao mặt dày để bố mẹ phí công nuôi dưỡng cho đến tận năm tôi mười tám tuổi cơ chứ? Tôi từng nghĩ, ba năm sau, nếu như không thi đỗ đại học, cùng đường tôi sẽ tự vẫn. Nhưng tôi biết đến lúc đó, tôi sẽ không có đủ dũng khí để tìm đến cái chết. Bây giờ tôi thực sự rất buồn, rất đau khổ, rất muốn khóc! Tôi hy vọng mình có một người bạn lớn tuổi, đủ trưởng thành để có thể giúp đỡ tôi, dạy tôi cách đối mặt với tình trạng này!

Chat room

Một mặt, nỗi đau khổ của Mộc Tử khiến cho người nghe cảm thấy xúc động và thông cảm. Bố mẹ sinh ra ta, cho ta một sinh mạng và một cơ thể hoàn chỉnh. Bố mẹ cũng giống như ngọn nguồn của dòng sông, gốc rễ của cây cối. Một khi phát hiện ra bố mẹ hiện nay không phải là bố mẹ đẻ của mình, tự nhiên chúng ta sẽ có cảm giác hụt hẫng, mơ hồ, đồng thời vô cùng hy vọng có thể biết được tin tức về người đã sinh ra mình.

Mặt khác, sự đau khổ trong lòng Mộc Tử có nguyên nhân chính từ tính cách hướng nội của cô bé. Những người có tính hướng nội thông thường không thể dễ dàng tháo bỏ vướng mắc trong lòng, thường để nỗi đau khổ dày vò, bao bọc lấy bản thân, khiến cho bản thân ngày càng đau khổ. Bố mẹ phải từ bỏ đứa con dứt ruột đẻ ra chắc là do bất đắc dĩ mà thôi. Đây quả thực là một bi kịch không chỉ đối với đứa trẻ bị bỏ rơi đó mà còn cả với người lớn. Tuy nhiên, nghĩ theo hướng tích cực thì Mộc Tử cực kì may mắn khi có được bố mẹ nuôi tốt bụng như vậy. Để duy trì tình cảm ruột thịt mà họ luôn tìm cách giấu Mộc Tử sự thật này. Mười mấy năm trời, họ chưa từng lạnh nhạt với Mộc Tử, khiến cho Mộc Tử có thể lớn lên khỏe mạnh trong sự chăm sóc của bố mẹ, chẳng khác gì những đứa trẻ khác. Công ơn của bố mẹ nuôi đối với Mộc Tử có khác gì tình cảm ruột thịt mà những đứa trẻ khác xung quanh Mộc Tử nhận được từ bố mẹ chúng?

Mộc Tử không những không phải là một đứa trẻ tội nghiệp, mà ngược lại, tôi cho rằng cô bé là một người may mắn. Chúng ta cần phải có lòng biết ơn đối với bố mẹ, với cuộc sống. Có như vậy thì sự vui vẻ mới thường xuyên ghé thăm chúng ta!

Tôi cho rằng, vào đại học không phải là con đường duy nhất. Nếu như Mộc Tử cảm thấy không thể đi trên con đường này, hãy thử tìm một con đường khác. Chỉ cần tìm được con đường thích hợp với bản thân, tôi tin rằng không chỉ bản thân Mộc Tử thấy vui vẻ mà bố mẹ của cô bé cũng sẽ cảm thấy hài lòng về con gái mình.

KHI NGUY HIỂM ĐẾN TỪ NGƯỜI LỚN.

YY, nữ, mười tám tuổi, học sinh cấp ba.

Năm ngoái, có một đôi vợ chồng gần bốn mươi tuổi, chuyển đến ở phòng trên nhà tôi. Người chồng họ Lý, tôi gọi là chú Lý. Người vợ họ Nghiêm, tôi gọi là cô Nghiêm. Chú Lý và cô Nghiêm đều là những người giỏi giao tiếp, cứ nhìn thấy mọi người là hai cô chú ấy lại tươi cười trò chuyện. Mẹ tôi nói nhà hai cô chú “âm thịnh dương suy”. Chú Lý là công nhân trong một công xưởng sản xuất, còn cô Nghiêm lại rất giỏi, làm đến chức hiệu trưởng. Bố tôi cười nói: “Người phụ nữ đó không chịu an phận đâu, cứ nghe cô ta nói chuyện là biết. Làm sao lại leo lên được cái ghế hiệu trưởng cơ chứ?”. Nhưng bố nói chú Lý là một người tốt, tính tình hào phóng, cởi mở. Điều làm bố phục chú Lý nhất là, dù đã nghỉ việc ở công xưởng, ở nhà vợ nuôi, thế mà chú vẫn dám tát vợ một cái đau điếng! Nguyên nhân là do người bạn gái học cấp hai với chú Lý có nhờ chú xin cho con trai cô ấy vào học trong trường của cô Nghiêm. Cô Nghiêm lo thủ tục xong xuôi, nhà đó bèn mời hai cô chú đi để ăn cơm. Trong bữa tiệc, cô Nghiêm vô ý nói ra chuyện ngày xưa chú Lý từng yêu người bạn học cũ kia khiến cho không khí bữa tiệc chùng hẫng xuống, mọi người ăn xong rồi nhanh chóng ra về. Về đến nhà, chú Lý liền tát cho cô Nghiêm một cái rất đau, khiến cho cô khóc âm lên...

Do bố và chú Lý nói chuyện rất hợp cạ nên chú Lý xuống nhà tôi ngày càng nhiều hơn. Chú Lý cứ chân trước chân sau vào nhà tôi là y như rằng cô Nghiêm cũng đến theo. Mặc dù cô Nghiêm luôn bị chú Lý mắng: “Em chạy xuống đây làm gì?” nhưng cô Nghiêm vẫn không hề tức giận, còn cười ngọt ngào nói: “Tại sao em không được xuống đây? Em đến chơi với YY không được à? Em thích cô bé này, muốn nhận cô bé làm con nuôi!”. Tôi hơi hoảng. Tình cảm mà tôi dành cho cô Nghiêm chẳng khác gì những người hàng xóm tầng trên cả, không chỉ không thích, mà thậm chí còn ghét nữa. Tính khí của cô rất khác thường, giận dữ bất thành hình. Thế nhưng chú Lý lại rất vui, nhất định nhận tôi làm con gái nuôi. Bố tôi nể chú Lý nên cũng

gật đầu đồng ý. Sau việc này, mẹ tôi nói với bố không nên để chú Lý thường xuyên đến nhà chơi nữa. Ban đầu tôi không hiểu ý của mẹ, sau mới biết hóa ra vì không yên tâm nên cô Nghiêm mới xuống nhà tôi chơi cùng với chú Lý.

Nào ngờ, vận đen của tôi bỗng nhiên ập đến. Kể từ sau khi nhận tôi làm con nuôi, kể cả khi bố tôi không có nhà, chú Lý cũng xuống nhà tôi chơi. Bố tôi thường xuyên đi công tác, mẹ lại bán hàng ở ngoài cửa hàng, về nhà rất muộn. Chú Lý thường chạy đến hỏi han tôi, mua đồ ăn cho tôi, còn quan tâm đến chuyện bài vở của tôi nữa. Tôi rất sợ, vì chú ấy thường nhìn tôi với ánh mắt rất kì quặc, về sau còn động chân động tay với tôi nữa. Để ngăn chặn chú ấy, cứ khi nào bố mẹ tôi vắng nhà là tôi lại khóa chặt cửa lại. Lúc chú Lý gõ cửa, tôi ngồi im thít trong phòng, không lên tiếng. Chú ấy gõ cửa mãi không được đành phải bỏ đi. Còn ban ngày, vì sợ chú ấy sẽ hỏi này nọ nên tôi thường nhân lúc chú ấy ở trên tầng hoặc không có ở nhà mới rón rén ra ngoài.

Một hôm, tan học về, tôi nhìn thấy cô Nghiêm ở dưới tầng, hình như đang đợi ai đó. Nhìn thấy tôi, cô ấy liền hỏi: “YY, tan học rồi à?”. Tôi nhìn thấy cô ấy, lần đầu tiên cảm thấy đồng cảm với con người này, vì tôi nghĩ chắc cô ấy không hề biết chồng mình lại là người như vậy. Thế nhưng hôm đó cô Nghiêm đứng đó để đợi tôi, nói là muốn vào nhà tôi nói chuyện. Tôi đang ngạc nhiên vì tôi với tôi chẳng có chuyện gì để nói với nhau. Nào ngờ cô Nghiêm nói, cô đã sớm phát hiện ra chú Lý chồng cô thích tôi, cô ấy còn nhấn mạnh là đó không phải tình cảm mà người lớn dành cho trẻ con. Tôi cảm thấy thật sự kinh tởm, nhưng lại không nói được lời nào. Nhưng sau đó cô Nghiêm nói cô ấy hoàn toàn không để tâm đến chuyện chú Lý thích tôi. Tôi tròn mắt nhìn cô ấy, ngạc nhiên đến không thốt nên lời.

Cô Nghiêm về rồi tôi mới cảm thấy tức giận, con người này đúng là bệnh thật! Cô ấy không để ý, vậy tôi sẽ để ý chắc? Tôi mới mười tám tuổi, làm sao có thể để kẻ khác làm hại mình cơ chứ? Tôi rất cảm phẫn đối với chồng này!

Tôi rất muốn nói chuyện này ra với bố mẹ, nhưng không sao nói ra được. Hơn nữa, tôi sợ nếu tôi nói ra chuyện này, quan hệ giữa hai nhà sẽ xấu đi. Thế nhưng ngày nào tôi cũng phải lo lắng, pháp phởng không yên, cứ như ở tầng trên không phải có hai người mà là có hai con hổ vậy. Tôi đề phòng, tôi lo sợ, không biết lúc nào tôi sẽ bị hai con hổ này ăn thịt.

Chat room

Tình cảnh của YY hiện nay khiến cho tôi rất lo lắng và bất an. Nếu như để đảm bảo mối quan hệ hòa thuận giữa hai nhà mà YY phải trả cái giá như vậy thì tôi cho rằng nó quá đắt, YY không thể trả nổi, bố mẹ YY cũng không thể trả nổi. Tôi thấy hiện nay YY nên chọn phương pháp đoạn tuyệt quan hệ với nhà trên. Tin rằng bố mẹ YY sau khi hiểu được tình hình sẽ đồng ý với cách làm của con gái.

Một số bạn gái có suy nghĩ quá ngây thơ, giấu giếm bố mẹ chuyện bị những người đàn ông trung tuổi quấy rối (những người đàn ông này thường là bạn bè của bố mẹ), như vậy rất nguy hiểm. Mặc dù YY đã thực hiện một số biện pháp đề phòng nhưng xét cho cùng thì cô bé khó lòng tự bảo vệ mình được. Bởi vì “chú Lý” kia xét về sức lực và kinh nghiệm đều hơn YY, chính vì thế YY cần lập tức nhờ đến sự giúp đỡ của bố mẹ hoặc đưa ra lời cảnh cáo với người hàng xóm kia, hoặc dùng pháp luật để xử lý những kẻ xấu xa đó, tự bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình.

21. Chương 39 - 40

VẤN NẠN THI CỬ

Tê Tê, nữ, mười bảy tuổi, học sinh cấp ba

Không biết có phải là tôi càng ngày càng ham chơi hay không mà kết quả học tập của tôi đang sa sút nghiêm trọng. Giờ cứ nghĩ đến học hành là tôi lại cảm thấy mệt mỏi, chán nản và không vui, tôi nghĩ mình đã bị mắc chứng “chán học”. Thực ra tôi là một người rất lạc quan, nghĩ thoáng, nhưng hiện thực quá khắc

nghiệt, cạnh tranh quá khốc liệt, khiến ột đứa con gái mười bảy tuổi như tôi không sao có thể chịu đựng được sức ép nặng nề này.

Học kì một năm lớp mười nhanh chóng kết thúc, kết quả thi học kì của tôi tồi tệ chưa từng thấy. Bố mẹ tôi bất kể ngày đêm đều ra sức mở “chiến dịch” vận động tôi học hành, phân tích nguyên nhân sự việc cho tôi. Nhưng bố mẹ có nói nhiều đến đâu đi chăng nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì đối với tôi. Mặc dù bố mẹ đã phân tích rất nhiều, nào là do tôi thiếu ý chí, ham chơi, tích cách trẻ con, không thấy sốt ruột, không hiểu chuyện... Thậm chí mẹ tôi còn không chút nề hà thuật lại quá khứ của tôi: “Lúc học tiểu học, con là một trong những học sinh học giỏi nhất lớp. Mỗi lần đi họp phụ huynh, mẹ cảm thấy vô cùng tự hào. Về sau lên cấp hai, con mãi chơi hơn, lại ham mộ các ngôi sao này nọ, nhưng thành tích học tập vẫn tương đối tốt, được xếp thứ hai mươi trong số sáu trăm sáu mươi học sinh toàn trường. Thế nhưng lên cấp ba, không hiểu có chuyện gì mà con lại xếp ở vị trí thứ một trăm hai mươi thô, có đến hơn một trăm người vượt qua con rồi đó. Bố mẹ lúc nào cũng nhắc nhở con phải dồn hết sức để học tập. Nhưng con thì giỏi rồi, càng ngày càng không biết điều. Nhìn con bây giờ mà xem, liệu ba năm tới có thể thi đỗ đại học được không? Nếu mà không thi đỗ đại học...”

Tai tôi như ù đi. Không nhịn được nữa, tôi nói thay mẹ: “Nếu không thi đỗ đại học, bố mẹ sẽ bỏ tiền cho con học đại học dân lập hoặc cao đẳng. Nhưng trong nhà làm gì có nhiều tiền như vậy? Chính vì thế con chỉ có một đường duy nhất đó là thi vào một trường đại học có tiếng. Hết rồi chứ ạ?”

Mẹ tôi tức giận đến nỗi không nói được lời nào nữa. Tôi cũng cảm thấy đôi chút áy náy, bèn nhẹ nhàng nói với bố mẹ: “Thực ra, không phải vì con kiêu căng mà là vì con ham chơi. Con biết rất rõ nhược điểm của mình. Con mới chỉ dốc một chút sức lực cho học tập mà thôi!”

Bố tôi nghe xong, gật đầu lia lịa, chắc bố nghĩ rằng tôi đã có ý hối hận. Thế nhưng, tôi lại tiếp tục. Mặc dù biết nói như vậy sẽ làm cho bố mẹ thất vọng, nhưng tôi vẫn phải nói: “Những thói ham chơi của con đã có từ bé. Chỉ tại bố mẹ không uốn nắn con từ nhỏ, bây giờ mới bắt con thay đổi, cũng không phải là chuyện dễ!”

Bố tôi quả nhiên vô cùng tức giận, định đánh cho tôi một trận. “Giỏi lắm, thế hóa ra là lỗi của bố với mẹ đấy!” May thay mẹ tôi kịp ngăn bố lại. Tôi khóa cửa phòng lại, gỡ sách vở ra học với thái độ hờ hững. Thế nhưng không được bao lâu sự chú ý của tôi lại chuyển sang mấy cuốn tạp chí trên giá sách.

Ba năm trước, tôi đọc được một bài viết giới thiệu về giáo dục tố chất ở trên báo. Tôi cảm thấy vô cùng phấn khởi, nghĩ rằng tác giả nói đúng với những gì tôi nghĩ. Thế nhưng, trường tôi vẫn sử dụng phương pháp giáo dục thi cử như vậy, cả ngày bắt chúng tôi phải ghi nhớ với học thuộc lòng. Cô giáo nói, hình thức thi đại học vẫn còn tồn tại, nếu chúng tôi không tìm cách mà học ôn thì sẽ phải chịu thiệt thòi. Hiện thực tàn khốc này khiến cho chúng tôi ai nấy đều cảm thấy rất buồn phiền.

Nói đến chuyện ham chơi của tôi, bạn đừng nghĩ rằng: đứa con gái này cả ngày chẳng chịu học hành gì, phải chăng là đang yêu anh chàng nào đó rồi? Có phải suốt ngày đọc tiểu thuyết tình yêu không? Nếu quả thật bạn nghĩ như vậy thì chắc chắn tôi phải la lớn để kêu oan thôi! Tính ham chơi của tôi chỉ là trao đổi thư từ với bạn bè, đọc tạp chí, tán gẫu, xem ti vi... Tôi cảm thấy “chơi” như vậy có thể học hỏi được rất nhiều điều, thậm chí còn có tác dụng nhất định đối với việc học hành của tôi. Đương nhiên, tôi thừa nhận bản thân mình vẫn chưa duy trì được mức độ “ham chơi” phù hợp.

Bây giờ, tôi cảm thấy chuyện học hành, bài vở vô cùng nặng nề. những lúc không vui, tôi liền chơi dương cầm, đàn đến khi chán không chịu được nữa phải chạy ra ngoài hét lớn mới thôi. Tôi mong muốn có được một phép thuật khiến cho tôi tập trung học tập, khiến cho tôi không còn chán những con số toán học, các công thức vật lí và cả những phương trình phản ứng hóa học phức tạp đó nữa. Trong khi tôi rất ghét học môn ngữ văn, thì điều kì lạ là kết quả môn ngữ văn của tôi lại rất tốt, đặc biệt là môn viết văn.

Chat room

Có rất nhiều học sinh trung học nói với tôi rằng, họ ghét học, sợ học và muốn trốn tránh việc học. Tôi cũng là người từng phải “chiến đấu” gian khổ trong kì thi đại học, sao lại không hiểu được cảm nhận của các bạn hiện giờ chứ? Tôi cũng biết trong thi cử bây giờ có rất nhiều tệ nạn, và chúng ta đều là những người phải chịu sức ảnh hưởng của nó. Nhưng cứ thử nghĩ mà xem, thi đỗ đại học đồng nghĩa với việc được bước lên một bậc thềm mới, cao hơn và tự do hơn. Hơn nữa, chỉ dựa vào sức của bạn thì làm sao có thể thay đổi

được cả hệ thống thi cử, giáo dục hiện nay. Chính vì vậy, chúng ta vẫn phải chiến đấu hết mình trong “trận chiến” thi cử này!

Có người từng nói rằng: phương pháp giáo dục thi cử còn tồn tại rất nhiều tệ nạn, nhưng con người lại không thể thay đổi nó trong một sớm một chiều. Vậy thì tại sao không tận dụng những “tệ nạn” này? Một chuyên gia nghiên cứu chuyện thi cử người Nhật Bản đã phát hiện ra rằng thực chất của hình thức ôn thi đại học (có thể thấy hình thức ôn thi đại học này tồn tại khắp các nước trên thế giới) chính là một hình thức dạy học sinh học thuộc lòng. Nhưng phải chăng điều này đã đưa ra gợi ý cho những người có ý chí?

Bản thân tôi cũng bắt đầu học tập nghiêm túc kể từ khi vào đại học. Lúc này tôi mới phát hiện ra rằng, học hành hoàn toàn không phải là chuyện khổ sở, ngược lại còn mang lại cho chúng ta rất nhiều niềm vui. Nhớ lại chuyện ngày xưa, thi cử mặc dù không giúp cho chúng ta nhận ra được niềm vui trong quá trình tìm hiểu tri thức, nhưng lại giúp chúng ta rèn luyện “hứng thú”. Mà đã là rèn luyện thì làm gì có chuyện dễ dàng? Hơn nữa, nếu như ban đầu không nghiêm túc rèn luyện, thì sau này sẽ không có cái gọi là học tập tự chủ, tự do nữa.

Tôi nghĩ điều cần thiết nhất cho Tề Tề hiện nay là tìm ra một con đường thích nghi với việc thi cử này, rồi từ từ bước vào quá trình rèn luyện thật nghiêm túc. Về sau (khi đã đỗ đại học), hãy nhanh chóng thoát ra khỏi cái vòng xoáy của việc thi cử để có thể tự do với bầu trời của riêng mình. Đây chưa chắc đã là con đường đúng đắn nhất dành cho bạn, nhưng nó lại là con đường khả dĩ nhất cho vấn đề trước mắt.

CÓ NÊN THA THỨ CHO KẺ CẤP

Kiều Kiều, nữ, mười tám tuổi, sinh viên trung cấp

Mùa thu ba năm về trước, tôi cầm tờ giấy báo trúng tuyển trung cấp tìm đến nơi này. Sau khi đến báo danh, thầy giáo phân tôi về phòng 201 trong kí túc xá. Khi tôi đang căng thẳng với cảm giác lạ lẫm, đẩy nhẹ cánh cửa bước vào phòng 201 thì một bạn nữ có đôi mắt to rất nhiệt tình chạy đến hỏi han tôi, giúp tôi sắp xếp giường chiếu, còn dạy tôi cách mặc màn nữa. Sự nhiệt tình cùng với đôi mắt to tròn long lanh của bạn ấy đã để lại trong tôi một ấn tượng sâu sắc. Bạn ấy tên là Quỳnh, người đầu tiên đến phòng tôi.

Về sau, phòng tôi có thêm Nhu, Hương, Toàn và cả Tịnh nữa. chúng tôi đều mười sáu tuổi, đến từ các vùng miền khác nhau, thế nên Nhu bèn đề nghị đặt biệt danh chị cả, chị hai, chị ba, chị tư, chị năm và em út theo ngày sinh. Quỳnh, cô bé có đôi mắt to tròn là em út của chúng tôi. Quỳnh có giọng nói ngọt ngào, rất được lòng của năm “chị gái” trong phòng. Chúng tôi đều đặt biệt danh là “em Mật”.

Sáu chị em chúng tôi có tính cách khá giống nhau. Tôi viết thư về nhà báo cáo tình hình ở đây với bố mẹ. Biết được tình hình, bố mẹ tôi cũng bớt lo lắng. Bố nói với tôi: “Tục ngữ có câu, tu mười năm trời mới tìm được người cùng thuyền. Con có thể sống hòa thuận với các bạn cùng phòng, đó cũng là duyên phận. Con phải biết trân trọng và học cách nhường nhịn...”

Lúc ngồi tán gẫu với nhau, chúng tôi thì nhau kể chuyện về gia đình, bạn thân, những chuyện ngày xưa, thậm chí còn kể cả người yêu đầu của mình cho nhau nghe. Trừ chị Hương ra, tất cả chúng tôi đều đến từ các huyện lỵ, thành phố. Hương nói, mặc dù ở nông thôn nhưng nhà Hương rất khá giả, có nhà cao cửa rộng, trong nhà có đầy đủ tiện nghi. Tôi có cảm giác, mặc dù mọi người đối xử với nhau rất chân thành nhưng ai cũng tỏ ra sĩ diện, toàn nói tốt về gia đình mình. Tôi cũng không phải là ngoại lệ. Ví dụ như: mẹ tôi chỉ là một nhân viên trong đội tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình, nhưng tôi lại nói rằng mẹ tôi là bác sĩ; còn bố tôi, gần nửa đời người làm trong Sở trưởng tài chính ở quê, gần đây khó khăn lắm mới nhờ được người điều về làm hiệu phó một trường trong huyện, nhưng tôi lại nói rằng bố mình làm hiệu trưởng. Mọi người đều trầm trồ ngưỡng mộ tôi: “Oa, nhà cậu là gia đình trí thức đấy!”. Tôi nghe xong cười thầm trong bụng: gia đình mình làm sao mà là gia đình trí thức được cơ chứ!

Tịnh là một người nhanh nhẹn nhanh miệng, tính cách hoàn toàn khác so với cái tên của mình. Tịnh liên tục hỏi Quỳnh: “Bố cậu làm nghề gì?”. Quỳnh nhẹ nhàng đáp: “Bố tớ qua đời rồi!”. Nghe vậy, cả lũ đều ngồi thừ ra. Kể từ đó, mọi người đối xử với Quỳnh tốt hơn.

Hằng ngày, chúng tôi tán gẫu hết chuyện này đến chuyện khác. Chủ đề được nói đến nhiều nhất vẫn là quần áo. Cứ rảnh rỗi là mọi người lại ngồi bàn nhau: “Cái áo này của cậu đẹp đấy!”, “Cái quần này không đẹp lắm!”, “Cái này lỗi mốt rồi!”... Tôi phát hiện ra rằng quần áo của Quỳnh không nhiều như chúng tôi. Bạn

ấy không giống như chúng tôi, mỗi ngày thay một bộ quần áo, sắc sỡ như một con công. Quỳnh giải thích rằng mẹ bạn ấy rất nghiêm khắc, không muốn bạn ấy mất nhiều thời gian vào việc quần áo, mỹ phẩm, thế nên bạn ấy chỉ đem theo vài bộ quần áo. Quỳnh nói mẹ bạn ấy là trưởng khoa.

Không lâu sau, tôi phát hiện ra mình hay bị mất đồ đạc. Hôm thì mất một cuộn len, hôm thì mất một ít tiền trong ví. Sau khi loại trừ khả năng trộm cắp từ bên ngoài lên vào, mọi người đều nghi ngờ kẻ ăn trộm là người trong phòng. Nhưng rốt cuộc thì người đó là ai? Người đáng nghi nhất là Hương, bởi vì chỉ có gia đình Hương là nông dân. Trong quan niệm của chúng tôi, chỉ có người xuất thân trong các gia đình nông dân mới dễ sinh thói trộm cắp vặt. Mấy đứa chúng tôi đều xuất thân trong gia đình trí thức, khả năng trở thành trộm cắp rất nhỏ.

Mọi người dần dần xa lánh Hương, bầu không khí vui vẻ như những ngày nào giờ đã không còn, thay vào đó là sự căng thẳng, một không khí bất an bao trùm lấy tâm trạng của mọi người trong phòng. Mọi người trong phòng đều trở thành các chuyên gia “cát giấu” đồ đạc. Bất cứ thứ gì, chỉ cần có chút giá trị là mọi người đều bỏ ngay vào tủ hoặc ngăn kéo của mình cất đi.

Nếu như không phải mẹ Quỳnh đột ngột đến tìm bạn ấy thì chúng tôi chẳng hề nghi ngờ người có mẹ là trưởng khoa lại như vậy. Hôm đó, Quỳnh đến chỗ người bạn đồng hương chơi. Bỗng nhiên có một người phụ nữ ăn mặc quê mùa, mặt đầy nếp nhăn đến gõ cửa phòng chúng tôi, nói muốn tìm Quỳnh. Khuôn mặt của người phụ nữ này có nét hơi giống Quỳnh. Chúng tôi ột người đi gọi Quỳnh, những đứa khác nhiệt tình tiếp đón. Chúng tôi đều cho rằng đó là một người họ hàng thân của Quỳnh từ xa ghé thăm, thế nhưng người phụ nữ ấy nói bà là mẹ của Quỳnh. Mẹ của Quỳnh không chỉ ăn mặc quê mùa, mà cách nói chuyện cũng cho thấy là người ít học, ăn nói hơi thô lỗ. Chúng tôi không dám tin đây lại là một vị trưởng khoa. Tôi bèn cẩn thận hỏi dò: “Bác ơi, bác công tác ở đơn vị nào ạ?”. Mẹ Quỳnh nói: “Tôi bán hoa quả rong trên đường. Từ ngày lão già nhà tôi qua đời, tôi chẳng nhận được một đồng lương nào hết!”. Lúc này, mọi người mới tá hỏa, phát hiện ra rằng bấy lâu nay Quỳnh đã nói dối mọi người trong phòng.

Chẳng mấy chốc, Quỳnh hấp tấp quay về, nhìn thấy mẹ mình ngồi trong phòng, Quỳnh đỡ người ra: “Mẹ đến đây làm gì?”. Mẹ Quỳnh tỏ ra rất hung dữ với bạn ấy: “Sao? Mày không hoan nghênh tao à? Sợ tao làm mất mặt à?...” Rồi mẹ Quỳnh liền nói một câu rất tục tĩu. Mặt Quỳnh đỏ như gấc, bạn ấy vô cùng xấu hổ và ngại ngùng. Chúng tôi rất thông cảm cho Quỳnh, liền tìm cách dàn hòa cho hai mẹ con bạn ấy.

Sau khi mẹ Quỳnh về, bạn ấy trở nên trầm ngâm, không nói năng gì cả. Chúng tôi không tiện khuyên nhủ bạn ấy ngay trước mặt, chỉ dám bàn tán vài câu sau lưng thôi. Có một lần, bỗng có người nhớ đến chuyện trước đây, nói: “Liệu có phải là do Quỳnh làm không nhỉ?”. Mọi người nghe xong đều cảm thấy có chút hoài nghi. Ai cũng muốn gỡ cái nút thắt này nhưng không biết phải làm thế nào. Không lâu sau, cơ hội đến. Quỳnh đang định lấy quần áo trong hòm ra thì bỗng nhiên ở tầng dưới có người gọi bạn ấy xuống nghe điện thoại. Quỳnh vội vàng chạy đi quên không khóa hòm lại. Mọi người không hẹn mà cùng chạy đến kiểm tra cái hòm của Quỳnh. Không sai chút nào, dưới đáy hòm của Quỳnh là những món đồ mà chúng tôi bị mất.

“Làm sao bây giờ?”, mọi người quay ra hỏi chị cả là tôi. Tôi nhớ đến lời dặn của bố, liền nói với mọi người: “Đừng làm to chuyện, giữ cho Quỳnh chút thể diện, được không?”. Mọi người trong phòng đều đồng ý với ý kiến đó, bởi vì đã khá lâu rồi trong phòng không ai còn bị mất đồ nữa. Lúc Quỳnh quay về phòng, nhìn thấy bóng dáng của Quỳnh, tôi cảm thấy thương cảm nhiều hơn là thù ghét.

Thời gian dần dần trôi đi, sáu chị em chúng tôi vẫn sống với nhau rất hòa thuận. Chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp rồi, các bạn trong lớp đều trở nên đa sầu đa cảm. Bởi vì ai cũng thấy tương lai trước mắt mình sao quá mù mịt và chỉ nửa năm nữa thôi là ai hải đường ai nấy đi rồi. Đúng lúc này trong kí túc xảy ra chuyện. Sau khi nhận tiền trợ cấp học tập của cả lớp về, Tịnh chưa kịp phát ọi người thì bỗng nhiên số tiền đó không cánh mà bay. Tịnh khóc lóc nói với tôi: “Chị cả, đều tại chị cả đấy! Hai năm trước tại sao chị lại tha thứ cho nó cơ chứ!”. Tôi không biết phải nói với Tịnh như thế nào. Tôi đành nghĩ đến Quỳnh, nhớ đến sự nhiệt tình mà bạn ấy dành cho tôi trong ngày đầu tiên tôi đến kí túc, nhớ lại sự căng thẳng và bối rối của bạn ấy trước mặt mẹ mình. Tôi cảm thấy thương Quỳnh, không muốn để Quỳnh bị tổn thương.

Cô giáo chủ nhiệm đã tuyên bố sẽ mời công an đến để điều tra. Tôi rất lo cho Quỳnh. Nhưng nhìn bộ dạng rất bình thản của Quỳnh, tôi lại hoài nghi không biết chuyện này có phải do Quỳnh làm hay không nữa.

Chat room

Kiều Kiều nên suy nghĩ đến những điều mà Tịnh nói. Lương thiện không phải là sự tha thứ bừa bãi và cả nể quá mức. Nếu như mọi người thật sự muốn tốt cho Quỳnh, tốt nhất nên kéo bạn ấy lại từ hai năm về trước, khi bạn ấy còn chưa đi quá xa chứ không phải khoanh tay đứng nhìn và có tâm trạng nghi kị như vậy. Tật ăn cắp vặt cũng dễ gây nghiện như thuốc lá. Nếu có lần đầu tiên cũng có thể có lần thứ hai, lần thứ ba xảy ra, thậm chí lần sau còn nghiêm trọng hơn lần trước. Đáng tiếc là Kiều Kiều và các bạn đã không sớm nhận ra điều này. Việc duy nhất mà Kiều Kiều có thể làm bây giờ là tìm Quỳnh và nói chuyện. Nếu như chuyện này đúng là do Quỳnh làm thì tốt nhất nên thuyết phục bạn ấy có thái độ thành khẩn nhận lỗi, có như vậy mới được xử nhẹ tội!

22. Chương 41 - 42

BỐ ƠI, HÃY BỎ ROİ VỌT XUỐNG!

Sở Sở, nữ, mười sáu tuổi, học sinh cấp ba

Bố mẹ tôi thuộc vào thế hệ những người phải học hành dở dang do cuộc Cách mạng văn hóa thời đó. Lúc đó, bố mẹ tôi còn trẻ nhưng đã phải gia nhập vào đội sản xuất và được đưa về các vùng nông thôn. Mẹ thường nhắc đến chuyện về nông thôn sản xuất, lúc đó mẹ cũng chỉ bằng tuổi tôi, mới mười sáu tuổi. Tôi không thể tưởng tượng được nếu mình phải xa gia đình đến một vùng quê nghèo thì cuộc sống sẽ ra sao? Tôi hiểu vì sao mẹ lại đem chuyện này ra kể cho tôi nghe. Mẹ muốn tôi biết trân trọng điều kiện học tập của tôi bây giờ.

Thời đó, bố mẹ tôi chỉ được học hết cấp hai, trình độ văn hóa không cao, thế nên khi quay về tỉnh cũng chỉ có thể làm công nhân phổ thông mà thôi. Lúc đó công xưởng làm ăn khá tốt, tôi được sống trong một căn phòng rộng rãi, đầy đủ tiện nghi. Tôi rất thích xem ti vi màu, nhưng bố chỉ cho tôi xem nửa tiếng phim hoạt hình, thời gian còn lại bố tiến hành “phát triển trí tuệ” cho tôi. Bố lấy ra đủ các loại tranh ảnh, hình vẽ và bắt tôi phải phân biệt các con vật. Lớn hơn một chút, các trường mầm non đã bắt đầu dạy phiên âm tiếng Hán và một vài phép tính đơn giản. Nhưng không hiểu sao tôi không tài nào học được. Cô giáo nói với bố tôi chuyện này, kết quả là ngày nào bố cũng kèm tôi học bài. Tôi lại không được thông minh cho lắm, ngay cả phép toán đơn giản một cộng một bằng hai tôi cũng không biết làm. Bố dạy tôi nhiều lần rồi hỏi lại: một cộng một bằng mấy, thế nhưng tôi vẫn trả lời sai bét, lúc thì nói bằng ba, lúc lại nói bằng bốn. Cuối cùng, bố tôi đã không thể kiên nhẫn được nữa, thế là bố bạt tai tôi một cái đau điếng. Tôi cảm thấy má mình tê dại, đó là lần đầu tiên bố đánh tôi. Kể từ đó, những trận đòn của bố cứ thi nhau giáng xuống đầu tôi.

Thực ra những phép toán và phiên âm mà tôi từng coi là khó nhằn này đến năm tôi lên lớp một cũng trở nên đơn giản hơn. Thế nhưng, tôi thường xuyên viết sai chữ. Trong bài kiểm tra, lúc nào tôi cũng bị cô giáo sửa lại, lúc thì thiếu nét, lúc lại thừa nét. Toán học cũng dần dần trở thành môn học mà tôi khó tiếp thu. Chính vì thế mà kết quả học tập của tôi không bao giờ được như mong muốn của bố mẹ. Bố tôi cầm bài kiểm tra của tôi và bắt tôi ngồi lại làm cho đúng. Mỗi lần sửa đến một chỗ sai là bố lại lấy đầu nhọn của bút chọc vào tay tôi, còn nói “để cho nhớ”. Tôi giống như một con thỏ nhút nhát, tim lúc nào cũng đập thình thịch. Tôi rất căm ghét chuyện học tập, thi cử. Nó làm cho bố tôi thay đổi, trở nên thật tàn nhẫn.

Nhưng sự hy sinh của bố mẹ đối với tôi vẫn làm cho tôi vô cùng cảm động. Mấy năm trước, công xưởng sản xuất làm ăn xuống dốc, mẹ tôi bị mất việc đầu tiên. Bố tôi dựa vào tay nghề kỹ thuật của mình, chạy đôn chạy đáo làm thêm để nuôi gia đình. Tiền kiếm được bố không nỡ tiêu một đồng nào mà đều gửi vào ngân hàng, nói là dành nuôi tôi ăn học. Để đảm bảo tôi có sức mà học tập, mỗi sáng bố mẹ tôi đều bắt tôi uống một cốc sữa và ăn một quả trứng gà. Còn buổi sáng bố mẹ tôi chỉ ăn một chút cháo loãng với dưa muối. Tình yêu thương mà bố mẹ dành cho tôi đã khiến tôi phải gánh trên vai một áp lực vô cùng nặng nề. Vì vậy tôi vô cùng thận trọng trong việc học tập.

Đáng tiếc là từ khi lên cấp hai, mặc dù tôi học hành chăm chỉ, cần cù hơn nhưng thành tích của tôi vẫn không như ý muốn. Bố tôi còn lo lắng hơn cả tôi; bố mua cho tôi rất nhiều sách giới thiệu phương pháp học

tập như: Cách mạng học tập, Đợi em ở Đại học Bắc Kinh rồi bảo tôi lúc nào học mệt rồi thì gỡ ra đọc. Tôi biết những quyển sách này đều rất đắt, bố chắc đã tốn không ít tiền để mua chúng. Điều này càng làm cho tôi cảm thấy bất an và tự trách bản thân mình. Nhìn bạn bè trong lớp học hành nhẹ nhàng, không chăm chỉ bằng tôi mà vẫn học giỏi, tôi bắt đầu nghi ngờ, không biết do tôi ngu dốt bẩm sinh hay là do tôi bị bố gõ vào đầu nhiều quá nên não của tôi có vấn đề rồi? Nhà khoa học Edison đã từng nói: “Thiên tài là một phần trăm cảm hứng và chín mươi chín phần trăm mồ hôi và nước mắt”, tại sao những chân lí này không đúng với hoàn cảnh của tôi hiện giờ?

Kết quả kiểm tra đã có, tôi run run tìm tên mình trong danh sách rồi gióng sang cột xếp hạng. Tôi xếp thứ ba mươi tám. Bố yêu cầu tôi phải lọt vào top hai mươi người dẫn đầu lớp, vậy là tôi đứng sau mười tám người so với yêu cầu đó. Cô giáo yêu cầu chúng tôi ngày hôm sau phải mang bảng điểm nộp lại cho cô, kèm theo cả ý kiến và chữ ký của bố mẹ nữa. Lúc bỏ bảng điểm vào trong cặp, tôi lại như nhìn thấy cái bạt tai và những trận đòn của bố. Tôi cảm thấy người mình bỗng nhiên đau nhức...

Về nhà, mẹ tôi đang dọn ra những món ăn còn nóng hôi hổi. Trên bàn ăn còn có một con cá sốt cà chua thơm ngon. Bố nhìn tôi âu yếm rồi gấp cá vào bát cho tôi. Tôi cắm mặt vào bát cơm, không dám ngẩng đầu lên nhìn bố nữa. Ăn xong cơm, tôi rụt rè nói với bố: “Kết quả kiểm tra của bọn con có rồi bố ạ, cô giáo yêu cầu phải xin chữ kí và ý kiến của bố mẹ!”.

Bố lập tức trở nên nghiêm nghị: “Bảng điểm đâu? Mang cho bố xem nào!”. Tôi mang tâm trạng của một kẻ chuẩn bị bước lên đoạn đầu đài, run run đưa bảng điểm cho bố xem. Bố tôi cầm lấy tờ bảng điểm đọc: “Ngữ văn 80, Toán học 64, Vật lí 73...”. Càng đọc, giọng điệu của bố càng trầm xuống. Mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tư tưởng, nhưng khi nghe thấy tiếng bố quát, tim tôi vẫn như muốn nhảy ra ngoài: “Bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi, môn toán rất quan trọng, tại sao con không chịu nghe? Nhìn xem, thi kiểu gì mà được có 64 điểm, suýt chút nữa là dưới trung bình rồi... Bố phải cho con một trận...”. Sau đó tôi bị một trận đòn bằng cán chổi. Trong cơn hoảng loạn, tôi chỉ biết ôm lấy mặt và đầu của mình, bởi đó đều là những bộ phận không thể để cho bố đánh được. Tay, hông, và chân của tôi đều bị bố đánh cho thâm tím, đau nhức. Lúc đó, đầu óc tôi đã trở nên mụ mẫm...

Cuối cùng vẫn là mẹ cứu tôi thoát khỏi cơn ác mộng. Lúc đó, tôi đã bị đánh cho tê dại, không thể đứng lên nổi nữa. Mẹ rút nước mắt, nói rằng bố đã đánh tôi quá nặng tay. Bố hầm hừ nói: “Cái đồ vô dụng, đánh chết thì thôi!”. Tôi giống hệt như một con ngốc, không rên la thành tiếng dù toàn thân đã bị bố đánh đến bầm dập. Tôi thầm nghĩ, thà tôi chết đi còn hơn! Sống không bằng chết, đúng là sống không bằng chết!

Tối hôm đó, tôi được đưa vào bệnh viện, xương chân của tôi bị đánh gãy. Bác sĩ kinh ngạc hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra. Bố tôi áp úng nói là tôi bị một bạn học cùng lớp bắt nạt. Lúc bác sĩ kiểm tra vết thương của tôi, lắc đầu thốt lên rằng: “Người gì mà ác thế, nỡ đánh người ta đến mức này!”. Bố tôi đứng bên cạnh, nghe thấy thế liền òa khóc.

Chân tôi phải bó bột, không đi lại được. Hằng ngày mấy bạn cùng lớp đến nhà giảng bài cho tôi. Nghe nói bố đã nhờ cô giáo làm như vậy. Trong số các bạn đến giảng bài cho tôi có một người là bạn thân của tôi. Bạn ấy biết tôi thường xuyên bị ăn đòn; lần này thấy tôi bị đánh như vậy, cũng hiểu rõ nguyên do vì sao. Có người khuyên tôi nên ra tòa kiện bố tôi, còn nói bố tôi làm như vậy là phạm pháp. Mặc dù trong lòng tôi rất căm hận bố, nhưng cũng rất thương bố. Kiện bố ư? Tôi có thể làm như vậy sao?

Chat room

Xét về mặt luật pháp, bố của Sở Sở là người đã vi phạm pháp luật; xét về mặt giáo dục con cái, hành vi của bố Sở Sở là hành vi cực kì tàn nhẫn; còn nếu xét về quan hệ cha con, roi vọt của bố Sở Sở khiến cho người ta cảm thấy đau lòng!

Tôi tin rằng không gì bao la bằng tình yêu thương của cha mẹ, bố của Sở Sở cho rằng mình làm thế chỉ vì tốt cho con cái. Vì thế bố của Sở Sở đã thẳng tay “ngược đãi” con gái mình. Thế nhưng, tôi nghĩ bố Sở Sở ngoài việc hy vọng con gái mình sau này có thể kiếm được một công việc tốt còn hy vọng bản thân mình được thơm lây lúc về già. Tôi biết tình cảm của cha mẹ đối với con cái là hết sức vĩ đại, thế nhưng cũng có khi, tình cảm cha mẹ có phần hơi ích kỉ, mang tính lợi ích cá nhân. Đây vốn không phải là một chuyện gì xấu xa, chỉ sợ có một số người làm cha làm mẹ đã lợi dụng danh nghĩa của tình “yêu thương” để cướp đi sự tự do, vui vẻ thậm chí là an toàn và sức khỏe của con cái mình. Đây chính là một hành vi trái pháp luật.

Nếu như bố của Sở Sở không rút ra được bài học sau chuyện này, vậy thì tôi tán thành việc Sở Sở nhờ đến pháp luật để bảo vệ chính bản thân mình.

GIẤC MƠ CHO NGÀY MAI

Lợi Quân, nữ, mười tám tuổi, sinh viên trung cấp.

Tôi đang vô cùng hối hận vì trước đây mình đã không chăm chỉ học hành. Do được bố mẹ cưng chiều nên tôi đã học hành lớt phớt cho đến tận cuối cấp hai. Bố mẹ tôi thấy kết quả học tập của tôi quá kém nên tỏ ra rất lo lắng. Bố mẹ tôi bảo tôi học lại một năm, còn nói không quá kì vọng vào tôi, chỉ cần tôi thi vào trung cấp là được. Tôi có một đứa em trai, kém tôi hai tuổi. Em trai tôi học rất giỏi (tôi cảm thấy thật xấu hổ), nó mới chính là niềm hy vọng của bố mẹ tôi.

Tôi chăm chỉ học hành được một năm. Kết quả thi tốt nghiệp cuối cùng cũng được thông báo, tổng điểm của tôi quả thật quá kém! Tôi không còn mặt mũi nào để nhìn bố mẹ nữa. Cũng may mà năm đó trường trung cấp tuyển nhiều sinh viên hơn so với năm trước, thế nên với số điểm tệ hại của mình, tôi vẫn trúng tuyển.

Trường trung cấp đó nằm ở một huyện nhỏ cách nhà tôi chỉ có bốn mươi lăm phút đi đường. Nhưng niềm vui của tôi không kéo dài được lâu (tôi vui là vì cuối cùng mình đã thoát khỏi chuyện thi cử, có thể thỏa thích đọc tiểu thuyết tình yêu và nghe nhạc) thì bị nỗi lo lắng của bố mẹ tôi làm tan biến hết cả. Trên tờ giấy báo trúng tuyển có thông báo: học phí của năm đầu tiên là bốn nghìn năm trăm tệ, phải đóng một lần. Bố mẹ tôi đều là những công nhân viên chức phổ thông, ngày ngày chỉ biết đi làm, chẳng bao giờ được nhận tiền đút lót của người khác. Hơn nữa, bố mẹ tôi còn phải lo học hành cho cả hai chị em tôi, gia đình tôi đâu có sung túc gì. Tôi biết bố mẹ mình không thể nào kiếm ra được ngần ấy tiền trong chốc lát.

Thế nhưng cuối cùng bố tôi vẫn chạy vạy mượn gom góp được đủ số tiền học phí cho tôi. Đêm trước khi đi nhập học, tôi không sao ngủ được. Tôi tưởng tượng đến cuộc sống mới ở trường học, sinh hoạt trong tập thể, thật thú vị biết bao! Hơn nữa, trung cấp chắc cũng na ná như đại học, ở đó nhất định sẽ có những sinh viên rất năng động, có nhiều câu lạc bộ, hội sinh viên như: Câu lạc bộ Văn học, Câu lạc bộ Mỹ thuật... chỉ nghĩ đến đó thôi cũng đủ để làm cho tôi thấy cuộc sống của sinh viên phong phú và thú vị hơn nhiều so với cuộc sống khô khan của học sinh cấp hai. Hơn nữa, tôi học ở trường trung cấp về công nghệ thông tin, bố nói đây là một ngành rất nổi trong xã hội, sau này ra trường dễ kiếm được việc làm. Một tương lai tươi đẹp đang vẫy gọi tôi, tôi làm sao có thể không vui cho được? Tôi thậm chí còn nghĩ xa hơn, như việc có một nam sinh đẹp trai như Tô Hữu Bằng (thần tượng số một của tôi) sẽ tình cờ gặp tôi, và chúng tôi... Tôi vui đến nỗi bật cười khanh khách. Tất cả những thứ này, trước đây dù chỉ là nghĩ thôi tôi cũng không dám. Ôi! Cảm ơn trường trung cấp!

Thế nhưng, khi đến trường, những ảo tưởng của tôi bị dội ngay một gáo nước lạnh, tiêu tan hết. Đây là một ngôi trường thánh thót tiếng chim, hoa cỏ thơm mơn trong trí tưởng tượng của tôi sao? Cái cổng trường cũ nát, bên trên treo một tấm biển lớn ghi dòng chữ: “Trường tiểu học...”. Bên cạnh tấm biển lớn là một tấm biển nhỏ, trên tấm biển này mới ghi tên trường của tôi. Tôi cảm thấy rất chán nản, không biết rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra nữa!

Càng đi sâu vào trong trường tôi càng thêm thất vọng. Các lớp học cũ kỹ, sân vận động đầy rác rưởi, túi ni lông bắn bay lung tung. Cả ngôi trường trông chẳng có chút sức sống gì cả. Tôi không dám tưởng tượng rằng đây lại chính là nơi tôi phải sinh sống và học tập đến tận ba năm trời. Tiếng chuông hết giờ vang lên, chỉ trông thấy đám trẻ con từ lớp học ủa ra, chạy đuổi nhau trên sân vận động tôi đã chực khóc!

Bố mẹ thấy tôi cần nhàn, liền nói: “Trường đẹp hay xấu có quan trọng gì đâu! Chúng ta đến đó là để học, để lấy bằng chứ đâu có phải đến để nghỉ mát!”. Tôi liền cúi đầu buồn bã, cùng bố mẹ đi vào báo danh rồi về kí túc xá. Trời đất ơi, đây rõ ràng là khu nhà ổ chuột mà tôi thường nhìn thấy trên ti vi. Trong phòng có vài cái giường cũ, cửa sổ thì không có kính, thay vào đó mà mấy miếng giấy bìa cũ được dán qua loa. Đến người lạc quan như bố mẹ tôi cũng phải chau mày chán nản. Ôi, biết làm sao được! Vì cái sự nghiệp sáng lạn trong tương lai, tôi đành nhắm mắt mà ở lại cái nơi chết tiệt này vậy.

Về sau tôi mới biết trường trung cấp này năm nay mới được thành lập. Bởi vì không có cơ sở nên phải thuê địa điểm của trường cấp một để làm phòng học. Trong trường cũng không có nhiều giáo viên cố định. Các thầy cô giáo dạy chúng tôi đều được mời từ các trường khác đến. Các thầy cô này đều tỏ ra rất lạnh nhạt

khiến cho chúng tôi cảm thấy họ khó gần. Nếu như chúng tôi có đưa ra các câu hỏi liên quan đến những nội dung sâu hơn, các thầy cô đều trả lời rằng: “Đây là nội dung của sinh viên chính quy, các em là hệ trung cấp, chỉ cần học thế thôi!”. Những lời nói này khiến chúng tôi cảm thấy vô cùng tự ti.

Đáng nói hơn cả là học ở đây đã một năm rồi mà chúng tôi còn chưa được động vào máy vi tính đến một lần. Thầy cô giáo lên lớp chỉ toàn giảng những kiến thức lí thuyết liên quan đến máy vi tính, chúng tôi ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm. vở ghi chép của chúng tôi dày cộp nhưng rốt cuộc chúng tôi cũng chẳng biết máy vi tính là cái gì. Giáo trình mà chúng tôi học là của những năm tám mươi, nội dung đã quá lạc hậu so với hiện tại. Nghĩ đến việc bố mẹ tôi không quản ngại ngày đêm, làm lụng vất vả để kiếm tiền cho tôi đi học, cộng với việc lãng phí ba năm tuổi xuân của mình để đổi lấy cái gọi là những “tri thức” đã lỗi thời, có khi chẳng bao giờ cần dùng đến này, tôi không sao cảm thấy yên tâm cho được!

Năm thứ hai, cuối cùng nhà trường đã “ban ơn” cho chúng tôi thực hành trên máy. Nhưng phòng máy chỉ có máy tính với những chương trình cài đặt đã lỗi thời. Tôi thật sự không hiểu tại sao trường lại dạy chúng tôi toàn những kiến thức đã lạc hậu như vậy? Vậy mà mỗi lần thực hành máy là chúng tôi lại phải trả thêm cho nhà trường một khoản lệ phí nữa.

Có một vài học sinh đã chuyển đi trường khác, có học sinh thôi học, và còn rất nhiều người khác đang phải cố gắng cầm cự chỉ vì tấm bằng tốt nghiệp mà thôi. Hằng ngày phải học tập trong bầu không khí đầy áp lực và không chút hào hứng như thế này, tôi dần dần mất đi niềm tin vào chính bản thân mình. Tôi không biết rằng liệu sau khi có kiếm được tấm bằng trung cấp này rồi, bước vào xã hội hiện đại bây giờ, tôi có được người ta chấp nhận hay không? Bắt đầu có những nguồn tin từ khắp nơi lan đến, nói rằng bây giờ tất cả các công ty cần tuyển người đều đòi hỏi phải có bằng cao đẳng dạy nghề trở lên, muốn kiếm được công việc tốt hơn một chút cần phải có tấm bằng chính quy, còn muốn cao hơn thì ít nhất phải có tấm bằng thạc sĩ. Vậy thì xem ra chẳng ai muốn nhận những học sinh tốt nghiệp trung cấp như chúng tôi rồi; lối ra của những sinh viên trung cấp như chúng tôi ở nơi nào đây? Tôi từng tự an ủi mình rằng, chỉ cần có kiến thức và kĩ thuật tốt, tôi sẽ tìm được lối ra ình. Thế nhưng, trong một ngôi trường như thế này, tôi biết làm sao để có được những hành trang cần thiết ình đây?

Lối ra cho những sinh viên trung cấp rốt cuộc là ở nơi đâu?

Chat room

Vấn đề mà Lợi Quân đưa ra rất thiết thực trong xã hội hiện nay. Ở nước ta, cơ hội tìm việc của sinh viên trung cấp không chỉ không bằng trước đây mà thậm chí còn đang ở tình trạng rất khó khăn. Giải quyết vấn đề lối thoát cho sinh viên trung cấp e rằng phải kéo theo sự điều chỉnh vĩ mô về giáo dục của nhà nước. Đối với bản thân người học trung cấp, trước tiên cần phải điều chỉnh quan niệm của bản thân, tốt nhất không nên ôm suy nghĩ sinh viên trung cấp cũng là phần tử trí thức, chiếm chỉ tiêu cán bộ nhà nước. Cần phải biết lượng sức mình để tìm ình một công việc phù hợp. Nếu như cảm thấy bản thân chưa đủ trình độ, hãy lập tức tự “ nạp điện ” ình, càng không được mộng tưởng viễn vông, không sát thực tế. Ví dụ như: ở các thành phố lớn, sinh viên trung cấp không thể cạnh tranh được với các sinh viên đại học ở các ngành nghề mũi nhọn, vậy thì tại sao không thử chuyển hướng sang các ngành công nghiệp dịch vụ hoặc tình nguyện đi về các cơ sở, các vùng nông thôn để phát huy sức mình?

Tôi nghĩ, việc đầu tiên mà Lợi Quân nên làm đó là nâng cao trình độ văn hóa của bản thân. Nếu bạn cảm thấy ngôi trường này quá tồi tệ, không thể học được nữa thì thôi học cũng là một biện pháp hay. Bởi vì thông qua việc tự học, bạn cũng có thể có được các loại văn bằng chứng chỉ. Điều quan trọng nhất vẫn là, chỉ cần bạn không ngừng “ nạp điện ” ình, tôi tin rằng xã hội và thời đại sẽ không bỏ rơi bạn đâu!

23. Chương 43 - 44

BÀ NGOẠI HAY BỐ MẸ?

Vũ Ti, nữ, mười lăm tuổi, học sinh cấp hai

Từ nhỏ tôi đã ở với bà ngoại và chưa từng được biết mặt bố mẹ mình. Bà ngoại tôi trông rất trẻ; còn nhớ ngày trước có người tưởng nhầm bà là mẹ đẻ của tôi. Bà ngoại vốn làm việc và sinh sống ở một thành phố khác nên ở đây chúng tôi gần như không có người quen, trong cuộc sống đôi khi cảm thấy có phần cô đơn. Tôi lớn lên trong vòng tay yêu thương và sự dạy bảo nghiêm khắc của bà, người thân yêu duy nhất trong cuộc đời tôi!

Ngay từ khi biết nhận thức, tôi đã hỏi bà ngoại rằng: “Bố mẹ cháu đâu?”. Bà ngoại nói: “Họ đều ở nước ngoài rồi!”. Tôi lại hỏi: “Sao bố mẹ không về thăm cháu?”. Bà ngoại tôi nói nước ngoài ở rất xa, những người ra nước ngoài thường không dễ gì quay về được. Về sau, lúc tôi lớn hơn một chút, thấy cô dì và cậu tôi viết thư, gọi điện cho bà ngoại, tôi bèn hỏi bà rằng tại sao bố mẹ tôi không chịu viết thư, gọi điện về cho hai bà cháu? Lần đó, bà ngoại rất bức tức, liền giận dữ nói với tôi rằng: “Bố mẹ cháu đều chết ở nước ngoài hết rồi!”. Có lẽ thời gian đã khá lâu rồi nên bà không còn nhớ chuyện hôm đó nữa. Nhưng tôi không bao giờ quên được sự kinh hãi của tôi lúc đó, vì nghĩ rằng đó là sự thật. Tôi thật sự cho rằng bố mẹ tôi đều đã chết. Đối với một đứa trẻ, chuyện chết chóc là một điều cực kì thần bí, cực kì khủng khiếp, nhất là khi nó lại xảy ra đối với bố mẹ mình.

Kể từ giờ phút đó, tôi luôn cho rằng bố mẹ mình đã không tồn tại trên đời này nữa. Khi nhìn thấy những bạn nhỏ khác được làm nũng bố mẹ, tôi lại cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ họ. Rất nhiều lần tôi nằm mơ thấy mẹ đang đi về phía tôi... Nhưng mỗi lần nghĩ đến đó, nước mắt tôi chỉ trực trào ra.

Năm tôi mười bốn tuổi, bà ngoại tôi đã yếu đi nhiều. Dì tôi ở mãi tận Đại Liên xa xôi đã đón hai bà cháu tôi về đó suốt mấy tháng hè. Lúc đó, tôi mới biết được toàn bộ câu chuyện về bố mẹ tôi từ người anh họ của mình.

Anh họ tôi học đại học năm thứ nhất, khoa Trung văn. Anh đã xúc động kể lại câu chuyện tình yêu của bố mẹ tôi; anh còn thể hiện sự khâm phục đối với bố mẹ tôi.

Trước khi tôi ra đời, ông ngoại tôi là giáo sư của một trường đại học ngoại ngữ. Mẹ tôi là con gái út của ông bà, cũng là cô con gái được ông bà yêu thương và chiều chuộng nhất. Tính cách mẹ tôi hơi phóng túng, không chịu chăm chỉ học hành nên đã thu trượt đại học. Về sau, mẹ tôi thích một người học trò của ông ngoại, người đó chính là bố tôi. Bố tôi xuất thân trong một gia đình nghèo khó, mặc dù ông ngoại rất coi trọng bố tôi nhưng do mang nặng quan niệm về xuất thân nên bà ngoại đã tìm mọi cách ngăn cản tình yêu của hai người. Mẹ tôi vẫn một lòng một dạ yêu bố. Ông ngoại lúc đó đã nghiêng về phe của bà ngoại, khiến cho bố mẹ tôi bị cô lập hoàn toàn. Lúc bố tôi sắp tốt nghiệp đại học thì tin dữ ập đến, mẹ đã mang thai. Kết quả là bố tôi bị nhà trường đuổi học. Mẹ tôi kiên quyết sinh tôi, năm đó mẹ tôi mới mười tám tuổi. Tin đó làm cho ông bà ngoại tôi vô cùng mất mặt trước mọi người. Ông nội tôi vì huyết áp ập đột ngột qua đời. Bà ngoại tôi lập tức bảo một người cậu tôi lúc đó đang sống ở nước ngoài đưa mẹ tôi xuất ngoại, vĩnh viễn không quay lại nữa. Lúc đó tôi được bà ngoại nuôi nấng. Bà đem tôi về quê bà, chính là nơi chúng tôi sống bây giờ.

Anh họ tôi nói mẹ tôi ở nước ngoài nhưng vẫn luôn tìm cách liên lạc với bố tôi. Bốn năm sau, tình cờ hai người liên lạc được với nhau. Sau khi bị nhà trường đuổi học, bố tôi không quay về quê mà bỏ đến Thâm Quyển và xây dựng sự nghiệp ở đó. Thế nhưng vừa nhận được tin của mẹ, bố tôi đã từ bỏ tất cả mọi thứ để đi Mỹ tìm mẹ. Trước khi đi, bố đã đến tìm bà ngoại, xin bà cho gặp tôi (bố tôi biết tin tức của tôi từ mẹ), nhưng bị bà ngoại một mực cự tuyệt. Bà ngoại nói bà sẽ không bao giờ nhận mẹ tôi nữa!

Nghe câu chuyện của bố mẹ, tôi không cầm được nước mắt. Anh họ tôi nói, bố mẹ tôi ở nước ngoài, cuộc sống rất khó khăn, nhưng hiện nay họ đã tìm được công việc, thậm chí còn sinh được cho tôi một cậu em trai nữa. Anh họ còn tiết lộ cho tôi một tin: “Bà ngoại đã đồng ý cho bố mẹ đón em sang Mỹ học”. Tôi không hiểu được, bà ngoại vốn tính cố chấp, tại sao lại tự nhiên thay đổi chủ kiến? Nói thật, khi mới nghe được tin này, vì ngạc nhiên mà tôi cảm thấy có chút vui mừng. Nhưng được một lúc, tôi lại cảm thấy buồn, thậm chí còn thấy hoang mang bởi vì tôi không muốn rời xa bà ngoại. Mười bốn năm nay, tôi chưa từng rời bà ngoại một bước. Bà lo lắng cho tôi đến bạc cả mái đầu. Còn bố mẹ vẫn luôn là một dấu hỏi lớn trong lòng tôi. Hơn nữa, cứ nghĩ mình sắp phải sống cùng với họ, tôi lại cảm thấy hoang mang. Xét cho cùng thì tôi chưa từng gặp mặt bố mẹ mình, không biết sau khi đến đó, tôi có thể sống hòa thuận với bố mẹ mình được không? Mặc dù bố mẹ đã sinh ra tôi, nhưng hiện nay bố mẹ đã có thêm một đứa con trai rồi, liệu tôi có phải là kẻ thừa thãi hay không?

Sau kì nghỉ hè, hai bà cháu tôi quay trở về nhà. Bà ngoại tôi không nhắc gì đến chuyện bố mẹ tôi cả, chỉ bảo tôi đăng kí một lớp học luyện thi tiếng Anh. Tôi hiểu rằng bà ngoại tôi đã quyết định cho tôi ra nước ngoài rồi!

Giờ đây, trong lòng tôi rất mâu thuẫn, bởi vì sức khỏe của bà ngoại ngày một yếu đi. Bà ngoại đã nuôi nấng tôi mười lăm năm trời, tôi có trách nhiệm phải báo đáp công ơn của bà, phụng dưỡng bà lúc về già. Lúc này mà rời xa bà, tôi làm sao có thể yên tâm được? Hơn nữa, nước ngoài là một thế giới hoàn toàn xa lạ đối với tôi. Mặc dù trình độ tiếng Anh của tôi trong lớp coi là khá ổn, nhưng khẩu ngữ còn kém lắm, sợ rằng ra nước ngoài không hiểu người ta nói gì. Tôi sợ mình không thể thích nghi với môi trường sống mới. Còn nữa, bố mẹ tôi, người mà tôi chưa từng gặp mặt, rốt cuộc là người như thế nào? Cứ nghĩ đến chuyện này là tôi không nén được tiếng thở dài buồn bã!

Hôm qua, bà ngoại tôi chính thức nói với tôi chuyện ra nước ngoài. Bà nói thủ tục của tôi cũng sắp xong, hành lí của tôi bà đã chuẩn bị đủ. Giọng điệu của bà lúc đó là giọng điệu không cho phép tôi lên tiếng phản đối. Tôi chỉ muốn khóc, nhưng bà ngoại không cho tôi khóc, tôi đành phải nuốt nước mắt vào trong. Xem ra, vận mệnh của tôi đã được sắp đặt xong rồi, có lẽ tôi đành tuân theo số mệnh của mình thôi!

Chat room

Mặc dù bà ngoại của Vũ Ti có tác phong và nhược điểm của một người gia trưởng nhưng vẫn không mất đi sự vĩ đại của một người phụ nữ. Vũ Ti ra nước ngoài cũng đừng bao giờ quên công ơn nuôi dưỡng và dạy dỗ của bà ngoại đối với mình. Vì nguyên nhân đặc biệt mà bố mẹ Vũ Ti không thể ở bên cạnh con gái suốt mười lăm năm trời, nhưng tôi tin rằng, suốt mười lăm năm qua, bố mẹ cô bé vẫn luôn giành tình yêu thương cho đứa con ruột thịt của mình. Đương nhiên, những lo lắng của Vũ Ti không phải là không có lí. Dù sao thì Vũ Ti và bố mẹ đã xa cách nhau đến mười lăm năm rồi. Do sự khác biệt về tuổi tác, môi trường sống nên để có thể sống hòa thuận với bố mẹ mình, cần phải có sự cố gắng của tất cả mọi người. Tôi tin rằng Vũ Ti và bố mẹ cô bé sẽ làm được điều này!

Trước khi đi, Vũ Ti có thể bàn bạc với các cô cậu trong gia đình để lo ổn thỏa mọi chuyện về bà ngoại. Bà ngoại sức khỏe đã yếu, cần có người chăm sóc; người già thường sợ cô đơn, cần có người để bầu bạn... Tất cả những chuyện này, mặc dù nên do những người lớn trong nhà lo liệu, nhưng Vũ Ti cũng không còn nhỏ nữa, mọi chuyện về bà ngoại, cô bé cũng cần phải hỏi han, tìm hiểu cho rõ ràng mới có thể yên tâm lên đường. Giả sử không thể thích nghi được với cuộc sống ở nước ngoài, bất cứ lúc nào Vũ Ti cũng có thể quay về nhà. Nơi đây mãi mãi vẫn là hậu phương vững chắc của cô bé!

KHI SỨC CHỊU ĐỰNG CÓ HẠN

Tiểu Phong, nam, mười ba tuổi, học sinh cấp hai

Tôi là học sinh lớp bảy, ngay từ nhỏ đã được ông bà nội rất yêu thương. Mặc dù vậy, ông bà không bao giờ nuông chiều tôi quá mức. Lúc lên sáu tuổi, tôi đã biết giúp mẹ làm một số việc vặt ở trong nhà. Ở trường, tôi cũng chăm ngoan và hòa đồng nên được thầy cô và các bạn rất yêu quý.

Năm ngoái, dì tôi ở Thanh Đảo đã gửi con gái về nhà tôi ở vì chú dì phải ra nước ngoài du học. Thế là những ngày tháng tươi đẹp của tôi không còn nữa.

Cô em họ của tôi tên là Thiên Thiên, năm nay bảy tuổi, học lớp hai. Lúc mới đến nhà tôi, Thiên Thiên rất ngoan, cả nhà ai cũng yêu quý cô bé, đặc biệt là tôi. Tôi đem tất cả đồ chơi và đồ ăn ngon của mình cho em. Thiên Thiên thích thứ gì, tôi liền cho em ấy thứ đó. Thiên Thiên đang học ở một trường tiểu học cách nhà tôi không xa lắm. Hằng ngày, nếu không phải ông nội thì sẽ là tôi đi đón cô bé. Bởi vì tôi đi học sớm, tan học lại muộn nên thường chỉ có Thứ Bảy với Chủ Nhật là tôi đi đón Thiên Thiên (cô bé học cả vẽ và múa). Khi đèo Thiên Thiên bằng xe đạp, trong lòng tôi cảm thấy rất tự hào. Trên đường, nếu có gặp bạn bè, tôi lập tức chào họ thật to...

Thế nhưng, Thiên Thiên ngày càng bộc lộ tính xấu của mình, đặc biệt là với tôi. Cô bé rất bướng bỉnh và ương ngạnh. Có một lần, tôi mượn của bạn cùng lớp cuốn Tuyết Gia về nhà đọc, Thiên Thiên nhìn thấy liền đòi cho bằng được. Tôi biết Thiên Thiên thường vừa đọc vừa vẽ vào sách (tất cả sách của tôi đều bị cô bé vẽ linh tinh lên rồi), thế nên nhất quyết không cho cô bé mượn. Thế là cô bé ngồi phịch xuống sàn nhà, khóc âm ỉ để ả ẹ. Ông bà nội và cả bố mẹ tôi đều ra sức bênh vực Thiên Thiên, không những bắt tôi phải

cho cô bé mượn sách mà còn mắng tôi một trận nữa. Tôi biện hộ ỉnh vài câu liền bị mẹ nói: “Thiên Thiên là khách, không chừng vài hôm nữa sẽ sang Mỹ, đến lúc đó muốn gặp em cũng không được; hơn nữa em nó còn nhỏ, con là anh nên biết nhường nhịn em mới phải”. Kết quả là cuốn truyện đó bị Thiên Thiên tô vẽ linh tinh, thậm chí cô bé còn xé hai trang, kẹp vào sách ngữ văn và nhất định không trả lại tôi. Tôi tức đến phát điên lên mà không biết làm thế nào, cuối cùng đành phải mua một cuốn truyện mới để đền cho bạn.

Kể từ đó, tôi rèn luyện ỉnh tính “nhẫn nại”. Đến giờ ăn cơm, mẹ nấu toàn món ăn ngon, nhưng Thiên Thiên nhất định không chịu ăn, đòi ăn thịt ngan quay. Thế là bố lại bắt tôi đạp xe đi mua ngan quay về cho cô bé. Mặc dù không muốn đi nhưng tôi cũng không nói gì, đành chịu đựng cơn đói cồn cào trong bụng và phóng xe đi mua ngan quay cho Thiên Thiên. Máy tính của tôi bây giờ cũng bị Thiên Thiên chiếm mất rồi. Cô bé không biết làm gì khác ngoài chơi điện tử. Thiên Thiên không chịu chơi một mình, nhất định đòi tôi phải ngồi bên cạnh xem và hướng dẫn cô bé. Một hôm, do ngày hôm sau tôi có bài kiểm tra tiếng Anh nên bố tôi đề nghị hôm đó bố sẽ ngồi chơi điện tử với Thiên Thiên. Thiên Thiên không nghe, khóc ầm lên; thế là bố tôi đành phải để tôi ngồi chơi với cô bé. Lúc đó, tôi như kiến bò trên chảo nóng, vô cùng sốt ruột. Chờ mãi Thiên Thiên mới lên giường đi ngủ, rồi tôi mới được ngồi vào bàn ôn bài. Hôm đó, tôi phải ôn bài đến tận mười hai giờ đêm, ngủ cũng không ngon giấc. Thế nên đến khi làm bài kiểm tra, tôi cứ như người trên mây.

Tôi cảm thấy rất kì lạ là tại sao một đứa trẻ như Thiên Thiên lại có thể chơi rất hòa đồng với bạn bè cùng lớp. Thỉnh thoảng Thiên Thiên dẫn bạn học về nhà chơi, làm cho tôi chóng hết cả mặt, lúc thì chúng cầm cái nọ, lúc lại lấy cái kia cho cô bé. Cô bé tỏ ra rất thân thiện với bạn bè. Nghe mẹ nói, lúc Thiên Thiên mới chuyển đến, cô bé không chơi được với ai trong lớp, còn hay cãi nhau, thậm chí đánh nhau với bạn. Cô giáo thường xuyên gọi điện cho gia đình tôi, nói rằng Thiên Thiên ở lớp rất bướng bỉnh. Bà nội tôi nói, con gái bướng bỉnh một chút cũng tốt, không sợ bị người khác bắt nạt. Về sau, cô giáo của Thiên Thiên gọi điện đến nói Thiên Thiên đã sửa đổi tính nết, chịu hòa đồng với các bạn trong lớp. Tôi không thể hiểu nổi tại sao cô bé lại không sửa đổi được tật xấu của mình ở nhà cơ chứ?

Bây giờ tôi ngày đêm mong ngóng dì mau chóng quay về đón Thiên Thiên sang Mỹ, cho cô bé sang Mỹ tha hồ mà làm vương làm tướng! Mỹ là bá chủ thế giới, cho con gái Trung Quốc sang đấy làm vương làm tướng, sẽ thể hiện oai phong của người Trung Quốc chúng ta. Nhưng dì lại gọi điện về báo tình hình không mấy khả quan, dì không xin được thể định cư cho Thiên Thiên. Điều đó có nghĩa là Thiên Thiên sẽ còn ở lại nhà tôi dài dài.

Từ nhỏ đã ở với ông bà nội nên tôi có tình cảm rất sâu sắc với ông bà. Thế nhưng Thiên Thiên thì khác. Với tính cách tùy tiện của mình, Thiên Thiên thường bắt tội ông bà đến mệt lử người. Một hôm, ông nội đạp xe đi đón Thiên Thiên. Giữa đường gặp mưa, ông nội bèn dẫn Thiên Thiên vào vỉa hè tránh mưa, nhưng cô bé dứt khoát không nghe, đòi ông nội phải đèo mình đi trong mưa. Thiên Thiên có tật xấu là trong nhà có ai bảo em ấy làm gì là y như rằng em ấy đòi làm ngược lại. Kết quả là hôm đó về nhà, người ông nội ướt sũng, cả nhà ai nấy đều kinh ngạc và lo lắng. Ông nội bị mắc bệnh ho khá nặng, không may tái phát sẽ rất nguy hiểm. Tôi vội vàng lấy khăn bông khô cho ông lau người, rồi chạy vào nhà vệ sinh vắn nước tắm cho ông. Hôm đó, tôi lo lắng đến phát khóc, tôi nói với ông: “Ông không chịu giữ gìn sức khỏe, nhỡ ốm ra đấy thì sao?”. Tôi thương ông nội nên mới nói như vậy. Ông chỉ xoa xoa đầu tôi, cười bảo: “Cháu ngoan, ông không sao đâu!”. Tôi vẫn khóc, bụng thầm nhủ: “Thiên Thiên, mày mau đi đi, nếu không ông bà tao sẽ bị mày hại chết mất!”

Có lúc nhìn thấy mọi người trong nhà đối xử với tôi và Thiên Thiên với thái độ khác nhau, tôi lại nghi ngờ không biết có phải mọi người đang “trọng nữ khinh nam” hay không? Mọi người nói con trai thường được yêu chiều hơn con gái, vậy mà ở nhà tôi lại hoàn toàn ngược lại. Nếu như lúc Thiên Thiên mới đến, tôi thích cô bé bao nhiêu, coi cô bé như công chúa trong nhà thì bây giờ, trong mắt tôi, Thiên Thiên chẳng khác gì một con quỷ nhỏ. Hằng ngày tan học về nhà, tôi không muốn nhìn thấy Thiên Thiên nữa; cứ nghe thấy tiếng cười nói và khóc ầm ả của Thiên Thiên là đầu óc tôi lại vô cùng căng thẳng. Ôi, cứ như thế này tôi biết phải làm sao đây?

Chat room

Có thể Thiên Thiên vốn không phải là một cô bé bướng bỉnh, ương ngạnh và vô lí như thế; chỉ khi phát hiện ra rằng bướng bỉnh không hề có lợi cho bản thân, cô bé mới có thể tự thay đổi. Đáng tiếc mọi người trong

gia đình Tiểu Phong lại quá nuông chiều cô bé, khiến cho Thiên Thiên có những suy nghĩ sai lầm. Tôi cảm thấy gia đình Tiểu Phong như chẳng có chút quy tắc, nề nếp gì, chẳng ai biết tức giận bao giờ, cứ như một cục bột mì có thể cho cô bé tự do nhào nặn. Đồng thời, sự chịu đựng của Tiểu Phong lại trở thành hành vi xúi giục cho cô bé.

Tiểu Phong phải đối mặt với cô bé hằng ngày, vì thế Tiểu Phong nên biết cách xử lý tốt mối quan hệ của mình với cô em họ. Điều này có ảnh hưởng đặc biệt quan trọng đến chất lượng cuộc sống của Tiểu Phong. Vì thế, trước tiên Tiểu Phong nên thay đổi thái độ chịu đựng của mình đối với Thiên Thiên, đồng thời học cách thuyết phục người lớn trong gia đình thay đổi thái độ đối xử với cô bé. Điều này sẽ có lợi cho sự trưởng thành của cô bé. Nếu như cậu bé Tiểu Phong mười ba tuổi có thể giải quyết được một vấn đề khó như vậy trong cuộc sống, tôi tin chắc rằng Tiểu Phong sẽ có những tiến bộ lớn trong khả năng giao tiếp xã hội sau này.

24. Chương 45 - 46

NGƯỜI CHA MÊ TIỆC TÙNG

Giang Lan, nữ, mười bốn tuổi, học sinh cấp hai

Tôi từng có một gia đình hạnh phúc. Mẹ tôi là giáo viên mầm non, còn bố tôi là một cán bộ trong văn phòng tỉnh ủy. Khi tôi còn rất nhỏ, tôi thường nghe mọi người khen bố mẹ tôi là cặp “tra tài gái sắc”. Lúc đó, bố tôi chưa được điều đến công tác ở tỉnh ủy, vẫn chỉ là thư kí của một xưởng sản xuất phân bón. Cứ mỗi kì nghỉ lễ tết, bố mẹ tôi lại dẫn tôi đi chơi khắp nơi. Lúc đó, bố thường chụp rất nhiều ảnh cho hai mẹ con tôi, trông tôi trong những tấm ảnh đó thật dễ thương biết bao, còn nụ cười của mẹ sao mà đẹp và mãn nguyện đến thế.

Thế nhưng, kể từ khi tôi lên lớp năm, sau khi bố tôi được điều về công tác ở tỉnh ủy, đường tôi đã dần dần thay đổi. Thường ngày chỉ có hai mẹ con ăn cơm với nhau, chẳng bao giờ thấy bóng dáng của bố bên bàn ăn cả. Mẹ nói đơn vị bố tổ chức tiệc chiêu đãi khách, có lúc mẹ nói bố bị người ta mời đi ăn cơm rồi. Tôi rất tức giận, không biết bố quen biết những người khách như thế nào, tại sao họ lại cứ thích tiệc tùng ở bên ngoài như vậy, lại còn tìm mọi cách lôi kéo bố tôi đi nữa chứ! Chẳng lẽ họ không có gia đình, không có con cái hay sao? Tối khuya, lúc tôi chuẩn bị đi ngủ mà vẫn chưa thấy bố về. Mặc dù rất nhớ bố, nhưng tôi cũng chỉ có thể vội vàng chào bố vào buổi sáng sớm trước khi bố đi làm chứ không kịp nói thêm lời nào.

Sau khi được thăng chức phó chủ tịch huyện, công việc của bố càng bận rộn hơn trước. “Khách” đến nhà tôi cũng ngày càng nhiều hơn. Những người đó đều đến tìm bố để bàn bạc công chuyện, còn có rất nhiều người mang quà cáp đến nữa, nào là nước giải khát, bánh kẹo, đặc sản.. Cho dù bố không có nhà, họ cũng mặc kệ, cứ bỏ quà cáp lại rồi đi. Mẹ tôi một mực từ chối không nhận quà của họ mà không được. Thực ra, tôi và mẹ đều rất ghét những người khách kì lạ đến vào buổi tối, họ gây rất nhiều phiền hà cho cuộc sống bình yên của gia đình tôi. Đáng sợ hơn là những vị khách không chịu vào nhà. Họ thường gọi vào máy cá nhân của bố tôi lúc gia đình tôi đang ăn cơm, nói mời bố đi ăn. Kết quả là bố tôi ngay lập tức rời khỏi bàn ăn và vội vã ra khỏi nhà. Tôi thực sự rất căm ghét những con người xa lạ đó.

Mẹ tôi rất hiền lành nhưng đến bây giờ cũng bắt đầu có ý kiến với bố. Mẹ trách bố không có trách nhiệm với gia đình, hằng ngày hết giờ làm không chịu về nhà, còn mãi mê đi tiệc tùng nọ kia. Bố nói đàn ông phải xông pha ở bên ngoài, nếu không làm như vậy thì không phải là một người đàn ông đích thực. Bố còn nói rất hùng hồn rằng, bố làm việc ở bên ngoài rất vất vả, còn trách mẹ không chịu hiểu bố, bố cũng là vì cái nhà này, vì tôi và mẹ nên mới làm như vậy. Mẹ tôi hoàn toàn không tin lời bố nói. Hai người cãi nhau rất to, còn đòi ly hôn nữa.

Khi tôi còn nhỏ, bố rất yêu thương và quan tâm đến tôi. Nhưng bây giờ, tôi cảm thấy trong mắt bố hai mẹ con tôi đã không còn quan trọng nữa rồi. Bố rất ít khi hỏi han chuyện học tập của tôi. Bây giờ tâm lí và sức khỏe của mẹ tôi đều không tốt, mẹ thường xuyên đau đầu; thế nhưng bố cũng không chịu ở nhà chăm sóc mẹ, chỉ biết bảo tôi hãy chăm sóc mẹ còn mình thì vẫn ra ngoài như thường lệ, đến tận nửa đêm canh ba mới về nhà. Mẹ tôi tức giận đến nỗi gọi điện cho hết cô bạn này đến cô bạn kia để trút những nỗi ấm ức

trong lòng, vừa kể vừa khóc. Những chuyện này tôi đều biết và để trong lòng. Tôi thấy mẹ tôi nói không sai, bố tôi quả thực không phải là một người đàn ông có trách nhiệm.

Dần dần, ấn tượng của tôi về bố ngày một xấu đi. Bố tôi đã thay đổi rồi. Càng ngày bố càng trở nên cục cằn, hay nói tục, thậm chí còn tỏ ra rất đắt chí trước mặt hai mẹ con tôi, cứ như đang cố ý chọc tức mẹ tôi vậy. Có lần bố tôi còn dám nói với mẹ rằng: “Gái bao cũng như các dịch vụ thư giãn, mát xa, bowling, đều là biểu hiện của thời đại mới, cuộc sống mới!”. Những lời nói này khiến ngay cả tôi cũng cảm thấy không thể chịu nổi. Tôi thật không ngờ một con người có thể thay đổi nhiều đến như vậy! Bố đứng đắn của tôi ngày xưa đã đâu mất rồi?

Bụng của bố ngày một to ra. Bố cảm thấy rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, còn mẹ thì nói bố đang ngày một sa đọa. Tôi cũng đồng ý với cách nghĩ của mẹ. Bố ngày nào cũng uống đến say khướt mới về nhà, rồi nôn ọe khắp nơi, khiến tôi cảm thấy vừa đáng thương vừa sợ hãi. Kể từ lúc tôi cảm nhận được sự thay đổi của bố, tình cảm của tôi dành cho bố cũng phai nhạt dần. Rất hiếm khi tôi thấy mặt bố ở nhà, vậy mà tôi cũng chẳng có chuyện gì để mà nói với bố. Bố nói rằng mẹ tôi đã tìm cách chia rẽ hai bố con. Thực ra, sao bố không nghĩ, tôi đã mười bốn tuổi đầu rồi, nếu người khác muốn tìm cách chia rẽ liệu có được không? Bố không biết rằng, trong khi bố cho rằng bản thân mình rất oai phong, rất vẻ vang thì bố lại bị vợ và con cái coi thường.

Hai năm trời, tôi nghe bố mẹ cãi nhau đến chán cả tai, cũng chẳng ít lần nhìn thấy bố mẹ đánh nhau. Mẹ tôi già đi trông thấy, tính tình cũng trở nên nóng nảy hơn. Mẹ thường xuyên nổi nóng, bố về nhà, mẹ cũng nổi cáu, không về mẹ cũng bực mình, tôi làm sai chuyện gì dù là nhỏ nhất, mẹ cũng mắng tôi xối xả. Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi và chán ghét cái gia đình này, nhưng dù gì thì tôi vẫn luôn đứng về phía mẹ. Tôi biết, nếu như bố không vô trách nhiệm như vậy (bố tôi luôn phủ nhận điều này) thì mẹ tôi cũng sẽ không trở nên như vậy.

Do bố là người có quyền thế nên các thầy cô giáo trong trường đều rất thiên vị tôi. Đây không phải là điều mà tôi mong muốn. Tôi chỉ hy vọng gia đình tôi sẽ trở lại như xưa, bố mẹ tôi có thể yêu thương nhau như trước kia. Thậm chí tôi còn nghĩ xa hơn: sau này lớn lên nhất định không chọn chồng là người xuất thân từ nông thôn. Mẹ tôi thường xuyên mắng bố là “nông dân”, là “trí thức tiểu nông”. Thậm chí tôi còn nghĩ, sau này mình nhất định sẽ không kết hôn, nếu không cũng sẽ lấy chồng nước ngoài. Tôi không còn tin tưởng vào con trai Trung Quốc.

Chat room

Tôi thấy, gia đình của Giang Lan đang đứng trước khó khăn. Thực ra, khó khăn này cũng chính là một hiện tượng xã hội phổ biến hiện nay. Đó là những hiện tượng đáng lên án, bởi vì đó là những hủ bại trong chốn quan trường có liên quan mật thiết đến sự suy đồi về mặt đạo đức của con người. Đáng tiếc là rất nhiều người không cho rằng đây là một vấn đề nghiêm trọng, ví dụ như bố Giang Lan, thậm chí bố cô bé còn không nhận ra bản thân mình đang đi vào con đường nguy hiểm.

Tôi nghĩ, bố mẹ Giang Lan bây giờ không thể hòa thuận cũng không thể hiểu nhau được nữa. Vậy nên chỉ có Giang Lan mới có thể làm chiếc cầu nối cho bố mẹ mình mà thôi. Cho dù là xét từ góc độ gia đình hay sự nghiệp, đều cần có một người rung hồi chuông giúp ông tỉnh ngộ. Đôi khi, sự nhắc nhở từ phía con gái lại chính là liều thuốc tốt dành cho bố. Giang Lan thử tìm cơ hội để ngồi lại tâm sự với bố về những suy nghĩ của mình hiện nay.

Một gia đình hạnh phúc không thể thiếu vắng bóng dáng của người cha. Họ nên là trụ cột vững chắc của gia đình, là tấm gương đạo đức trong lòng con cái. Một đứa con muốn phát triển lành mạnh không thể thiếu bóng dáng của một người bố tốt. Nhất là đối với con gái, bố là người khác phái đầu tiên thấu hiểu suy nghĩ và tình cảm của con, thậm chí có ảnh hưởng đến tiêu chuẩn lựa chọn bạn đời của con gái sau này.

GẠ TÌNH LẤY VIỆC LÀM

NN, nữ, mười tám tuổi, sinh viên trường dạy nghề

Bốn năm trước, bố mẹ tôi đầu tiên là ly thân; rồi hai người lần lượt kí vào tờ đơn ly hôn. Mẹ tôi, một người phụ nữ không nơi nương tựa, đã đặt lên vai mình gánh nặng cuộc sống của cả hai mẹ con. Mẹ cần chặt chẽ, âm thầm làm việc nhà, sửa chữa đồ điện, thay bóng đèn hỏng trong nhà. Thu thập ít ỏi của mẹ không đủ

để chi trả chi số tiền học phí đắt đỏ của tôi, vì thế mà mẹ phải đi làm thuê khắp nơi. Mẹ bươn chải ở bên ngoài, chấp nhận làm tất cả mọi việc, chỉ để chi trả số tiền học phí lên đến vài chục ngàn nhân dân tệ của tôi. Mẹ yêu tôi vô cùng, với mẹ tôi là tất cả!

Một buổi sáng thứ Năm, tôi gọi điện thoại từ trường về ẹ, nói không may đã làm gãy mất gọng kính rồi và bảo mẹ nhanh chóng mua cho tôi một chiếc kính mới. Mẹ không nói thêm câu gì, liền cúp máy xuống và đến gặp tôi. Hai mẹ con hẹn gặp nhau tại bến xe buýt. Tôi đợi khoảng nửa tiếng mới thấy mẹ đến. Mẹ xuống xe; nhìn thấy tôi, mẹ liền chạy lại, tóc mẹ bay bay trong gió, tôi bỗng nhiên thấy mẹ già đi rất nhiều. Mẹ cầm chiếc kính hỏng của tôi lên xem, nói sẽ sửa được nên vội vàng bắt xe buýt vào trung tâm thành phố.

Tôi trở về lớp học mà không sao tập trung nghe giảng được. Đột nhiên, tôi thấy cô giáo gọi tên tôi. Tôi ngẩng đầu lên thì thấy mẹ tôi tay cầm chiếc kính vừa sửa xong đang tươi cười đứng bên ngoài cửa lớp. Cả lớp tôi bắt đầu xì xầm bàn tán, tôi vội vã chạy ra ngoài, kéo mẹ ra một chỗ cách xa phòng học để tránh những ánh mắt dòm ngó của các bạn. Đại khái là vì tôi sĩ diện, không muốn bạn bè nhìn thấy bộ dạng lao động vất vả của mẹ.

Mẹ không để ý đến hành động của tôi vừa rồi, liền cầm chiếc kính vừa mới sửa xong gài lên hai bên tai tôi và nở nụ cười tươi rói. Nhìn thấy nụ cười của mẹ, tự nhiên mắt tôi lại thấy cay cay. Mẹ về, tôi nhìn bóng mẹ đang khuất dần sau cánh cổng, lại không thể tìm được nước mắt...

Tôi cảm thấy rất xấu hổ; nhìn thấy mẹ làm việc vất vả, ngày một già đi mà mình lại không giúp đỡ được gì ẹ. Hằng ngày, tôi không thể làm việc nhà đỡ mẹ, bởi vì mỗi tháng tôi chỉ được về nhà có bốn lần. Tôi cũng không thể kiếm tiền đỡ dần mẹ được, bởi vì tôi vẫn còn đi học. Việc duy nhất mà tôi có thể làm là chăm chỉ học hành, đây cũng là điều mẹ tôi muốn thấy ở tôi. Mỗi khi tôi đạt được kết quả cao trong học tập, tôi lại được nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của mẹ. Nhưng những cơ hội được nhìn thấy nụ cười này của mẹ lại rất ít. Tôi thừa nhận bản thân mình rất chăm chỉ, nhưng thành tích của tôi lại không hề xứng đáng với mồ hôi và công sức mà tôi bỏ ra. Tôi hận mình vô dụng, ngay cả an ủi mẹ bằng những việc con con này mà tôi cũng không làm xong. Kể từ học kì hai năm lớp một cho đến nay, chưa bao giờ tôi được khoe với mẹ một bài kiểm tra đạt điểm tuyệt đối. Mỗi lần giơ bảng điểm ẹ xem, tôi lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Mẹ giấu nỗi thất vọng vào tận sâu trong lòng, an ủi tôi: “Không lo! Lần sau cố gắng hơn là được!”. Mỗi lần tôi học bài đến tận khuya, mẹ lại ân cần bẻ một bát điểm tâm đến cho tôi, nhẹ nhàng dặn dò tôi nhớ đi ngủ sớm. Sau khi đi thi hết cấp hai về, tôi khóc không thành tiếng. Mẹ khuyên tôi, khuyên mãi đến khi ngay cả mẹ cũng trào nước mắt. Hai mẹ con tôi cứ thế ôm nhau mà khóc, dường như nước mắt chính là liều thuốc an ủi tốt nhất của chúng tôi!

Năm đó, cả thành phố chỉ có hơn một phần ba học sinh cấp hai đủ điều kiện được lên cấp ba. Trong số đó không có tôi. Mẹ hỏi ý kiến của tôi, tôi nói tôi không muốn thi cử gì nữa nên sẽ không đi học lại. Tôi sợ mình sẽ lại làm lãng phí tiền bạc và công sức một năm lao động vất vả của mẹ. Mẹ hỏi tôi hay là đi học nghề. Tôi im lặng không nói. Với trình độ của tôi hiện giờ, tôi có thể làm được việc gì cơ chứ? Một đứa học sinh cấp hai, chẳng biết làm gì ngoài việc học, đi học nghề là con đường duy nhất của tôi hiện giờ. Mẹ hy vọng rằng học ngành kế toán đang nổi này sẽ giúp tôi sau này có nhiều cơ hội tìm được việc làm hơn. Kể từ đó, để lo liệu số tiền học phí cho tôi, mẹ lại càng vất vả...

Hết giờ học, cô giáo thông báo sang tháng chúng tôi sẽ phải đi các đơn vị thực tập. Mọi người đều tỏ ra rất vui mừng, vì dù sao việc này cũng dễ chịu hơn nhiều so với việc phải ngồi học trên lớp.

Khi tôi báo với mẹ rằng tôi sẽ đến công ty T thực tập, mắt mẹ sáng lên, mẹ nói: “Đây là một công ty tốt đấy, con phải ngoan ngoãn, chăm chỉ và làm việc thật tốt, để lại ấn tượng tốt cho người ta, biết đâu sau này khi con tốt nghiệp, lại đúng lúc người ta đang cần người...”

Công ty T không có nhiều tiền như mọi người đồn đại, nhưng dù sao đó cũng là một công ty lớn, có thể tạo cho người ta cảm giác ổn định. Những nhân viên trong công ty không để ý nhiều đến tôi, ngoài việc bảo tôi làm các việc vặt, họ chẳng bao giờ cho tôi động vào các công việc chuyên môn. Tôi cảm thấy hơi thất vọng. Nghe các bạn nói, nhà trường đã phải nộp ôi đơn vị mà chúng tôi đến thực tập một khoản “phí thực tập” không nhỏ. Mà phí thực tập này lại được trích từ phần tiền học phí của chúng tôi. Đúng lúc tôi cảm thấy tuyệt vọng thì giám đốc bộ phận họ Hứa gọi tôi đến giúp việc. Tôi rất vui vẻ nhận lời, vì tôi muốn học được thêm kiến thức chuyên ngành. Giám đốc Hứa cho tôi làm công việc của một thư kí, vì thư kí của giám đốc xin nghỉ để. Tôi rất vui sướng và cố gắng làm việc thật cẩn thận. Thế nhưng dù đã cố gắng hết sức tôi vẫn

thường xuyên dễ xảy ra sai sót. Tôi cảm thấy rất xấu hổ vì khả năng thực tế của tôi quá kém. Giám đốc Hứa là một người rất bình dị và dễ gần. Nghe tôi kể về hoàn cảnh gia đình, giám đốc Hứa tỏ ra rất cảm động và nói: “Em cố gắng học tập, năm sau ra trường, anh sẽ cố giữ cho em một vị trí trong công ty!”. Tôi nghe xong cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tại sao mình lại may mắn gặp được một người tốt như vậy?

Mẹ tôi nghe tin này cũng hết sức vui mừng, liên tục cảm ơn trời vì trên đời này vẫn còn người tốt. Thế nhưng, thái độ ngày càng thân mật của giám đốc Hứa đối với tôi khiến cho tôi rất khó chịu. Rồi một hôm, anh ta nói thích tôi. Trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu; nếu như là người khác thì tôi đã sớm mắng ột trận rồi. Nhưng tôi lại không dám làm thế với anh ta, bởi vì dù sao tôi vẫn phải nhờ cậy vào anh ta mà. Tôi đành phải ồm ở nói: “Nếu anh ly hôn, sau khi tốt nghiệp em sẽ theo anh!”. Thực ra trong lòng tôi biết, giám đốc Hứa có quan hệ thân mật với nhiều nhân viên nữ trong công ty T và cả ở công ty khác nữa. Tôi làm sao có thể chấp nhận một người đàn ông như vậy được? Giám đốc Hứa thấy tôi không thuận theo ý mình liền thay đổi thái độ. Sau khi đợt thực tập kết thúc, anh ta viết lên tờ báo cáo thực tập của tôi đúng hai chữ “Tạm được.” Tôi nghĩ, chuyện công việc năm sau của tôi thế là tan tành rồi. Tôi không dám nói chuyện này với mẹ, tôi không muốn mẹ lo lắng thêm.

Cứ nghĩ đến chuyện công việc năm sau, tôi lại thấy vô cùng lo lắng, tự trách mình quá vô dụng. Tôi thậm chí còn cảm thấy hơi hối hận: nếu lúc đó tôi đồng ý anh ta, đợi cho đến khi công việc của tôi được dàn xếp ổn thỏa rồi tôi sẽ rời bỏ anh ta. Vậy thì... Tôi tự trách mình vì đã có những suy nghĩ sai lầm và bỏ ỉ đến thế. Nhưng nếu để mẹ có thể sống một cuộc sống tốt hơn, tại sao tôi lại không thể hi sinh bản thân mình một chút? Tôi cảm thấy mình đang thật sự rất mâu thuẫn...

Chat room

NN là một cô bé rất hiểu chuyện, nhưng cũng có phần hơi ấu trĩ. Hiện nay, cô bé vẫn còn chưa bước ra khỏi cánh cổng trường học, vẫn chưa bước vào cuộc cạnh tranh thực sự, tại sao lại tình nguyện biến mình thành một món hàng giao dịch? Hơn nữa, cô bé lại cho rằng mình có thể khống chế mọi chuyện, phải chăng là cô bé quá dối ngây thơ? Tôi cảm thấy may mắn thay cho NN, may mà ngày hôm đó cô bé đã không đồng ý làm như những gì cô bé đang nghĩ, nếu không, tôi e là sự tổn thương và mất mát mà cô bé phải chịu đựng quả thật khó mà tưởng tượng được, thậm chí còn gây tổn thương rất lớn cho người mẹ sớm hôm vất vả của cô bé.

Tình trạng việc làm trong xã hội ngày nay đang vô cùng khó khăn, các sinh viên trong các trường dạy nghề thường không có nhiều lợi thế khi tìm việc làm. Đây là hiện thực. Nhưng NN không được để mất đi niềm tin, bởi tuổi trẻ là một tài sản vô cùng quý báu. Khi còn trẻ, chỉ cần thật lòng mong muốn thì con người ta có thể nâng cao trình độ và khả năng của mình rất nhanh. Tôi hy vọng NN sẽ không mải mê suy xét đến vấn đề tìm kế sinh nhai vào năm sau; tồn tại là điều quan trọng, nhưng phát triển là vấn đề quan trọng hơn. Chỉ cần NN chịu khó động não, không ngừng phấn đấu vươn lên thì chắc chắn con đường phía trước sẽ rộng mở chờ đón cô bé!

25. Chương 47 - 48 (hết)

MẠNH DẠN ĐƯA RA YÊU CẦU CỦA BẠN

Ngô Nại, nữ, mười lăm tuổi, học sinh cấp hai

Tôi thường xuyên than thở mình thật khổ. Năm nay tôi mười lăm tuổi, đang học lớp chín. Tôi từng có những năm tháng ấu thơ hạnh phúc. Lúc đó, tôi là một đứa con gái thích làm nũng; anh cả và anh hai của tôi rất thích bế tôi đi chơi khắp mọi nơi. Còn nhớ có một lần, hai anh tôi cùng với một đám trẻ con chạy lên sườn dốc chơi đánh cầu. Ngồi nhìn mọi người chơi chán, tôi liền một mình chạy lung tung trên sườn dốc rồi không may ngã lăn xuống sườn dốc. Sợ quá, tôi khó ầm lên, các anh vội vàng bế tôi lên, thế nhưng tôi rất giận vì ban nãy họ đã bỏ tôi ngồi một mình, thế nên cứ khóc cho đến khi khàn đặc cả tiếng. Cuối cùng, hai anh tôi bị bố mẹ mắng ột trận nên thân.

Lúc sinh tôi, bố mẹ tôi đã bốn mươi tuổi rồi, vì thế hai anh đều lớn hơn tôi nhiều. Có người nói hai anh cứ như chú của tôi vậy. Cũng chính vì lẽ đó mà khi còn nhỏ, ở nhà tôi vẫn được mọi người chiều chuộng như một cô công chúa bé nhỏ.

Vài năm sau, anh cả tôi xa nhà đi học đại học ở tận Bắc Kinh xa xôi. Không lâu sau, anh hai cũng thi đỗ vào một trường trung cấp ở nơi khác. Trong nhà bỗng chốc trở nên vô cùng yên ắng, khiến tôi cảm thấy không thể quen được. Mặc dù vậy, gia đình tôi vẫn rất hạnh phúc. Mỗi khi đến kì nghỉ là hai anh lại về nhà đoàn tụ. Hai anh ngồi trên giường nói chuyện với mẹ, tôi tinh nghịch chạy qua chạy lại, hai anh chỉ xoa đầu tôi và cười rất tươi. Mặc dù hoàn cảnh gia đình rất nghèo khó, nhưng ai nấy đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Biến cố trong gia đình xuất phát từ anh hai tôi. Người anh hai sống nội tâm của tôi gặp phải mâu thuẫn ở trường nên mắc bệnh tâm thần phân liệt, phải về nhà dưỡng bệnh. Chuyện này đã gây ra một cú sốc lớn cho gia đình tôi. Bố mẹ tôi vì quá lo lắng mà già đi rất nhiều; từ một con bé chỉ biết làm nũng, tôi đã trở thành một đứa con gái đã biết giúp đỡ bố mẹ. Cả nhà đều lo lắng cho anh hai. Lúc đó, người anh cả chuẩn bị tốt nghiệp đại học chính là trụ cột của cả gia đình. Tôi rất hy vọng anh tôi có thể về đây công tác, giúp bố mẹ giảm bớt gánh nặng, dù sao thì bố mẹ tôi cũng đã lớn tuổi rồi.

Nhưng cuối cùng, tôi vô cùng thất vọng khi biết anh cả quyết định ở lại Bắc Kinh làm việc. Anh yêu một chị học cùng trường, chính là chị dâu của tôi bây giờ. Chị dâu muốn ở lại Bắc Kinh, thế nên cả hai ở lại đó, không về quê nữa. Bố mẹ tôi chẳng hề trách móc gì anh cả, còn nói anh cả tôi làm vậy là đúng, còn trẻ nên lấy sự nghiệp làm trọng. Nhưng tôi lại thầm cảm thấy rất thất vọng về anh cả. Tục ngữ có câu “Lấy vợ quên mẹ”, tôi cảm thấy câu này quả không sai.

Anh cả tôi với ổn định ở Bắc Kinh, thu nhập cũng không cao, nhưng anh vẫn gửi tiền về nhà đều đặn. Bố mẹ tôi không nề tiêu tiền của anh cả, thế nên đã đem gửi hết vào ngân hàng, sẽ gửi cho anh cả khi anh cưới vợ. Cả nhà tôi sống hết sức tiết kiệm. Bệnh của anh hai ngày càng nặng khiến bố mẹ tôi rất buồn; những phiền muộn trong cuộc sống làm cho bố mẹ già đi nhiều. Tôi cảm thấy gia đình tôi thật quá bất hạnh, tôi cũng ít khi cảm thấy nhẹ nhõm, thành tích học tập cũng vì thế mà bị ảnh hưởng.

Anh trai tôi làm đám cưới ở Bắc Kinh. Đám cưới của anh có rất ít người đến dự. Anh cùng chị dâu mở một công ty riêng, cả hai đều rất bận rộn. Hai anh chị kết hôn đã mấy năm mà chưa dám sinh con, chị dâu nói hai anh chị ngày nào cũng như đi đánh trận, làm sao mà mang con theo được. Bố mẹ tôi rất áy náy, thấy có lỗi với hai anh chị; nếu không phải vì anh hai mắc bệnh thì ông bà đã có thể lên chăm cháu cho anh chị rồi. Thực ra cách nghĩ của tôi khác với bố mẹ. Tôi thấy bố mẹ đã già rồi, cả đời cực khổ, bây giờ con cái đã trưởng thành, bố mẹ nên được nghỉ ngơi, hưởng phúc mới phải. Thế nhưng anh hai tôi...

Công xưởng nơi bố mẹ tôi làm việc trước đây làm ăn ngày một xuống dốc, lương hưu của bố mẹ ngày càng ít đi. Chi tiêu trong nhà rất tốn kém, anh hai hiện nay không thể làm việc, lại còn phải chữa bệnh; tôi cũng đang đi học. Tôi cảm thấy nếp nhăn hằn trên trán bố mẹ ngày càng sâu hơn, ngày nào bố mẹ cũng buồn phiền vì chuyện tiền bạc. Tôi rất muốn mình có thể đi làm ngay lập tức để kiếm tiền nuôi cả gia đình. Đáng tiếc là hiện giờ tôi chưa thể làm được. Bố tôi vì muốn kiếm thêm chút tiền nên đã đến làm thuê ở xưởng sửa chữa ô tô. Nhưng mới đi làm được một tháng thì bố tôi phát bệnh vì làm việc quá sức. Nhìn hoàn cảnh gia đình quá thê thảm, tôi bèn nén nước mắt viết thư cho anh cả và chị dâu, hy vọng anh chị có thể tranh thủ thời gian về thăm nhà và giúp đỡ bố mẹ được phần nào.

Rất lâu sau đó, tôi mới nhận được thư của chị dâu. Trong thư có viết, công ty của anh chị ấy hiện giờ làm ăn không được tốt, nợ nần đầm đìa, vô cùng khó khăn, vì thế anh chị không thể giúp đỡ nhiều cho gia đình, cũng không có thời gian về thăm nhà. Tôi xem qua rồi xé nát bức thư. Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy nguội lạnh, gia đình hạnh phúc năm nào giờ đã không còn nữa.

Tôi cũng sắp tốt nghiệp rồi. Tôi không muốn học tiếp lên trung học, kinh tế gia đình không cho phép tôi học lên cao. Tôi cũng từng nghĩ sẽ thi vào một trường trung cấp để có thể sớm đi làm giúp đỡ bố mẹ; nhưng nghe các thầy cô giáo nói, học trung cấp ra rất khó xin việc, ngay cả sinh viên chính quy của các trường đại học cũng còn khó xin được việc. Tôi nhẩm tính, cho dù tôi có học đến thạc sĩ thì cũng phải mất đến mười năm nữa mới có thể tốt nghiệp được. Mười năm ấy đối với tôi là một khoảng thời gian quá dài!

Mặc dù rất giận anh cả nhưng tôi vẫn luôn nhớ đến anh, trông ngóng anh quay về. Tối đó, tôi nằm mơ thấy anh tôi đeo ba lô về nhà, còn đưa cho bố mẹ tôi rất nhiều tiền... Thế nhưng, sau khi tôi tỉnh lại, tất cả đều

tan biến hết!

Tôi không biết bản thân mình nên làm gì. Mặc dù bố mẹ không cho phép tôi lo lắng về những chuyện trong nhà, nhưng tôi đã mười lăm tuổi rồi, tại sao không thể lo lắng cho gia đình cơ chứ?

Chat room

Với hoàn cảnh gia đình của Ngô Nại hiện giờ, chỉ có bản thân cô bé và người anh cả mới có đủ sức để thay đổi. Cô bé Ngô Nại mới mười lăm tuổi đã biết có trách nhiệm với bố mẹ và gia đình như vậy thật khiến người khác phải cảm động! Thế nhưng, xét cho cùng thì khả năng của Ngô Nại có hạn; cho dù cô bé có cố gắng hết sức thì kết quả cũng không mấy khả quan!

Ngô Nại nên một lần nữa cầu cứu anh cả. Có thể bức thư lần trước là ý kiến cá nhân chị dâu của bạn chứ anh cả bạn hoàn toàn không biết gì. Có khi nào Ngô Nại đã hiểu nhầm anh cả mình? Còn một điểm mà Ngô Nại phải hiểu, đó là cho dù xét về tình hay về lý thì anh cả của bạn cũng phải có một phần trách nhiệm không thể chối bỏ với gia đình bạn. Xét về tình, anh cả là do bố mẹ bạn nuôi dưỡng, thế nên bây giờ khi anh cả đã trưởng thành, cần phải có tấm lòng hiếu thảo, phụng dưỡng bố mẹ lúc về già. Còn xét về lý, “Luật hôn nhân” của nước ta có quy định con cái trưởng thành phải có trách nhiệm và nghĩa vụ phụng dưỡng bố mẹ. Nếu như bố mẹ mất sức lao động, anh em trong đường phải có trách nhiệm nuôi dưỡng các em chưa đủ tuổi vị thành niên trong nhà. Xét tình hình của anh bạn hiện giờ, mặc dù công ty làm ăn khó khăn, nhưng anh bạn vẫn có khả năng hỗ trợ kinh tế cho gia đình. Chính vì thế mà Ngô Nại cứ thẳng thắn đưa ra yêu cầu đối với anh cả!

Cho dù là có chuyện gì xảy ra, tôi vẫn mong Ngô Nại có thể hoàn thành được việc học tập của mình!

KHI TÌNH THÂN BỊ ẢNH HƯỞNG BỞI BÊN NGOÀI

Đinh Dị, nữ, mười bảy tuổi, học sinh cấp ba

Tôi không biết bố mẹ đã có rạn nứt về tình cảm từ lúc nào. Chỉ biết đến năm tôi học lớp mười một, bố mẹ tôi đột nhiên muốn ly hôn. Trước khi sự việc xảy ra, bố mẹ không hề hỏi qua ý kiến của tôi. Sau đó, tôi về sống với mẹ.

Tôi rất buồn, thậm chí còn cảm thấy vô cùng bất mãn. Dù gì thì tôi cũng đã mười sáu tuổi rồi, hơn nữa tôi cũng là một thành viên trong gia đình, vậy mà chuyện lớn như vậy xảy ra, bố mẹ cũng không nói với tôi một tiếng. Bố mẹ làm thế chẳng phải quá đáng lắm hay sao? Tôi hỏi mẹ, mẹ chỉ im lặng không nói.

Bố tôi là một bộ trưởng trong chính phủ, là người thẳng thắn, chính trực, có trình độ học vấn rất cao, đã được đảng không ít luận văn. Bố rất yêu thương tôi, hơn nữa, bố mẹ có vẻ rất tình cảm. Tôi không biết lý do vì sao bố lại chủ động đề xuất việc ly hôn với mẹ. Mẹ tôi là một giáo viên giỏi, làm việc rất chăm chỉ, học sinh của mẹ rất đông. Mẹ không chỉ là giáo viên cốt cán trong trường mà còn là một phụ nữ đảm đang của gia đình. Do tính chất công việc, bố tôi thường phải đi xông tác xa, việc nhà do một tay mẹ lo liệu chu toàn. Mẹ vừa quán xuyến nhà cửa, vừa chăm lo việc ở trường. Ngay từ nhỏ tôi đã quen nhìn thấy dáng vẻ tất tả của mẹ. Tôi cũng không hiểu tại sao mẹ lại dễ dàng chấp nhận yêu cầu ly hôn của bố như thế.

Tôi ở với mẹ, cuộc sống của chúng tôi dường như không có thay đổi gì lớn, chỉ có điều, thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ bố. Nghe nói sau khi ly hôn một thời gian bố đã tái hôn với một phụ nữ trẻ tuổi dưới cơ sở. Người phụ nữ đó nhờ vậy mà nhanh chóng được chuyển về làm ở thành phố. Tôi dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng lại không muốn biết cụ thể, vì tôi sợ sẽ lại làm tổn thương chính mình. Hình ảnh vĩ đại của bố trong tôi dần dần sụp đổ, tôi cũng không còn muốn đến gặp bố nữa.

Chẳng mấy chốc, tôi đã học lên lớp mười hai. Việc học tập ngày càng căng thẳng. Mẹ chăm lo rất cẩn thận đến việc ăn uống và nghỉ ngơi của tôi. Một buổi sáng, bình thường như bao buổi sáng khác, trước khi ra khỏi cửa, mẹ lại đóng khuy trên cổ áo cho tôi, rồi dặn dò tôi không được cởi áo khoác ra nếu không ra ngoài sẽ bị cảm lạnh. Tôi không thể ngờ, đó lại là lần cuối cùng tôi được gặp mẹ. Tiết thứ ba hôm đó, cô giáo chủ nhiệm hốt hoảng gọi tôi lên một chiếc xe. Chiếc xe phóng như bay ở trên đường. Cô giáo nói mẹ tôi đang ở trường thì đột nhiên đổ bệnh, được đưa vào bệnh viện rồi. Tìm tôi như muốn vỡ ra. Khi tôi đến bệnh viện thì thấy giường bệnh trống không, mẹ tôi đã mất! Cô giáo chủ nhiệm là bạn học cũ của mẹ tôi, cô ấy cứ ôm chặt lấy tôi khóc thảm thiết. Khóc mãi, khóc mãi, tôi mới nhìn thấy bố. Bố đứng đó, nước mắt lưng

trồng. Lúc đó, tôi cảm thấy hai bố con như xích lại gần nhau hơn, tôi không kìm chế được, lao vào lòng bố, khóc nức lên từng cơn. Mọi người xung quanh đều cảm động vì tiếng khóc của tôi.

Sau khi mẹ mất, tôi về sống với bố. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy mặt “mẹ kế” của mình. Cô ta còn trẻ, chỉ xấp xỉ tuổi tôi, trang điểm khá đậm, trông có vẻ rất quê mùa. Tôi không thấy cô ta xinh đẹp, và thực tế đúng là cô ta không hề đẹp. Thấy tôi đến, cô ta tỏ ra khá lạnh nhạt, có vẻ như cô ta không hề thích tôi, vì thế mà trong cảm nhận của tôi, cô ta là một người có ít giáo dục. Tôi thật không hiểu bố tôi thích cô ta ở điểm nào? Chỉ vì người phụ nữ này mà bố tôi bỏ rơi hai mẹ con tôi, tôi thật không thể nào hiểu nổi.

Tôi sống trong nhà của bố, ngày ngày đi sớm về muộn. Tôi thấy “mẹ kế” tính tình rất tùy tiện, ngay cả bố tôi cũng phải nhường nhịn cô ta. Trước đây, bố tôi chưa bao giờ phải động tay vào việc nhà, vậy mà bây giờ bố phải làm rất nhiều việc, bố còn nấu cả cơm tối. Nhìn thấy bố lúi húi trong bếp, tôi lại không đành lòng, nên thường xuyên vào giúp bố. “Mẹ kế” chỉ ngồi trong phòng khách xem ti vi, cắn hạt dưa. Hai bố con tôi rất ít khi nói chuyện với nhau; không khí trong nhà rất nặng nề. Tôi cảm thấy cuộc sống của bố bây giờ không hề hạnh phúc, nhưng bố cũng chưa bao giờ tâm sự với tôi về cuộc sống của bố và người vợ mới này.

Tâm trạng không được vui, nên tôi thường đến nhà quán để thăm mẹ. Tôi rất nhớ mẹ, nhớ đến phát khóc. Cuối cùng thì tôi và “mẹ kế” cũng xảy ra cãi cọ. Nếu không phải là bố tôi ngăn lại thì tôi đã lao vào đánh cô ta rồi, chỉ bởi vì cô ta dám chỉ trích mẹ tôi không biết dạy tôi. Tôi nói cô ta không có tư cách nhắc đến mẹ tôi, cô ta chẳng qua chỉ là kẻ thứ ba xen vào gia đình tôi, một kẻ vô liêm sỉ. Cô ta tức điên lên, ôm chầm lấy bố tôi mà khóc. Bố tôi quay lại, trừng mắt quát tôi im miệng. Tôi cảm thấy tổn thương, lập tức bỏ về phòng thu dọn đồ đạc định bỏ đi, nhưng bố đã ngăn tôi lại. Bố tôi già rồi, sức lực cũng dần cạn kiệt!

Thế nhưng, buổi trưa, lúc bố tôi đến phòng làm việc, tôi vẫn âm thầm xách đồ đạc bỏ đi. Tôi đến nhà bà ngoại, đứng tần ngần rất lâu trước cửa mà không dám vào. Nhà bà ngoại chỉ có hai gian. Cậu út và vợ trẻ vừa mới lấy nhau đã phải ở chung phòng với bà ngoại. Nếu như tôi đến đây ở, quả thực sẽ quá chật chội. Thế nhưng, bây giờ tôi đã không còn lựa chọn nào khác, cuối cùng tôi vẫn gõ cửa...

Cậu vợ có vẻ không muốn tôi sống ở đây. Vợ nói: “Tại sao cháu lại bỏ đi, bỏ đi có nghĩa là đầu hàng người đàn bà kia. Cháu cứ ở đây hai ngày rồi về, đừng sợ nó. Đó là nhà của bố cháu mà!”

Bố đến trường tìm tôi, bảo tôi chuyển về nhà ở, nhưng tôi không thèm đếm xỉa gì đến bố. Bố tìm gặp cô giáo chủ nhiệm của tôi để nói chuyện. Cô giáo chủ nhiệm của tôi là bạn cũ của bố mẹ. Từ sau khi mẹ tôi qua đời, may mà còn có cô thường xuyên an ủi và quan tâm đến tôi. Cô giáo chủ nhiệm tôi bảo, hằng ngày ăn trưa và ăn tối ở nhà cô; buổi tối sau khi ở phòng tự học về sẽ về nhà bố ngủ. Nghĩ đến việc có thể tránh mặt với “mẹ kế”, hơn nữa, lại không phải làm phiền bà ngoại và cậu vợ, nên tôi liền gật đầu đồng ý.

Cô chủ nhiệm còn khuyên tôi nên làm thân với “mẹ kế”, nói rằng bố tôi bị kẹt giữa hai người, rất khó xử. Tôi liền thốt lên: “Là bố em tự chuốc lấy đấy chứ! Đáng đời!”. Nhưng cô giáo liền kể chuyện của bố cho tôi nghe. Cô nói có một lần bố xuống cơ sở công tác, buổi trưa uống quá nhiều rượu nên bị say. “Mẹ kế” lại là nhân viên phục vụ trong khách sạn, không biết dùng cách gì khiến cho bố tôi phạm sai lầm. Về sau, “mẹ kế” ép bố tôi phải ly hôn với mẹ, nếu không sẽ tố cáo bố. Vì tiền đồ của bố, mẹ đã khuyên bố ly hôn. Tôi ngây người ra, không ngờ trên đời này lại có chuyện như vậy nữa. Tôi thật không ngờ bố mình vì cái gọi là tiền đồ mà dễ dàng từ bỏ hạnh phúc trước mắt. Cô chủ nhiệm nói với tôi chuyện này là mong tôi tha thứ cho bố. Nhưng chuyện đó đã gây cho tôi một cú sốc rất lớn, làm tôi hoàn toàn mất niềm tin vào tình yêu và hôn nhân.

Mặc dù cơ hội gặp mặt của tôi và “mẹ kế” rất ít, nhưng vẫn khó tránh được những mâu thuẫn phát sinh. Tôi vô cùng căm hận người đàn bà dê tiện này! Bây giờ tâm trạng của tôi vô cùng tồi tệ!

Chat room

Tôi có thể tưởng tượng được những đau đớn mà Đinh Dị đã phải chịu đựng trước những biến cố quá lớn trong gia đình. Những biến cố này sẽ lưu lại những ký ức vô cùng sâu sắc trong lòng Đinh Dị. Tất cả mọi thứ sẽ phai mờ theo thời gian, hơn nữa, chỉ còn nửa năm nữa là Đinh Dị phải tham gia kì thi đại học rồi; sau khi thi đại học, cô bé có thể sải cánh bay đi...

Cho nên, tôi hy vọng trong khoảng thời gian trước khi thi đại học, tốt nhất Đinh Dị nên hạn chế việc bị ảnh hưởng bởi các yếu tố bên ngoài. Cho dù là sai lầm của bố hay sự quấy nhiễu từ “mẹ kế” thì đó cũng

là một ly rượu đắng do bố cô bé ủ thành, là cuộc sống riêng tư của bố, Đình Dị không nên để mình bị lún quá sâu vào đó. Hơn nữa, bố Đình Dị cũng đã phải nhận sự trừng phạt về mặt tinh thần; tình cảm mà bố dành cho con gái vẫn không hề thay đổi. Do đó, bên cạnh việc tưởng nhớ đến người mẹ đã quá cố, Đình Dị cũng nên học cách tha thứ cho bố mình. Tình thân là một tình cảm được vùi sâu trong lòng. Mặc dù đôi khi nó cũng bị lẫn đôi chút ân oán, nhưng nó mãi là một ngọn đèn chiếu sáng và sưởi ấm trái tim chúng ta mỗi khi chúng ta cảm thấy cô độc nhất!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-doi-giong-noi-cua-em>